

ЕЛИЗ ТАЙТЪЛ НЕВЪЗМОЖНА ЛЮБОВ

Превод от английски: Пламен Кирилов, 1993

chitanka.info

ПРОЛОГ

Наистина не знам защо Дорис прави такъв голям въпрос от това интервю. Дорис е секретарката ми — дребната жена с прошарена коса, която ви посрещна в преддверието на офиса. Работи в адвокатската фирма от... Е, нека не уточняваме откога. Тя е малко чувствителна на тема „възраст“ и няма да мога да си намеря място, ако цифрата се появи в списание — имам предвид „Денвър стар“, любимото й. Абонирана е за него от самата му поява през шейсетте години.

Тъй или иначе, както вече казах на шефа ви по телефона, по принцип рядко давам интервюта, особено, когато става въпрос за наши клиенти. В такива случаи се придържам стриктно към правилата на професионалната етика. Разбира се, обстоятелството, че шефът ви вече беше получил от Форчънови разрешение за интервюто, променя нещата. Самият аз считам, че правя услуга на семейството, като се заемам да оповестя истината — след всичките глупости, които се пишат за момчетата в жълтата преса от момента, в който се пусна слуха за промяната в завещанието на баща им.

Бих искал да изясня нещата. Александър Форчън не е проронвал пред мен и дума за намеренията си. Александър беше човек, който умееше да си държи езика зад зъбите. Макар че, ако би искал да сподели с някого плана си, мисля, че щеше да го направи именно с мен. Аз му бях не само адвокат в продължение на много години, но и близък приятел. Той знаеше, че винаги може да разчита на Нолан Филдинг. Не, не се самоизтъквам, повярвайте ми. Макар че Дорис би ми се подиграла, ако види горното твърдение отпечатано. Предлагам да не го публикувате.

А що се отнася до промяната в завещанието, мога да ви уверя, че той не е споменавал за това на никого. Особено на майка си, Джесика, или на когото и да било от четиримата си синове. Вероятно ще се запитате откъде съм толкова сигурен. Ами, видях с очите си изненадата и гнева им в момента, в който им прочетох клаузата за промяната на завещанието, млади момко. Колкото до подробностите

около самата клауза, те вече бяха предъвквани до безкрайност от пресата. Все пак, ще ви разкажа историята накратко. Необходимо е да знаете, че на Александър Форчън никога не му бе вървяло с жените. Със съпругите, по-точно. Беше имал четири и, както често е споделял с мен, единствената полза от тях бяха синовете, с които всяка от тях го бе дарила. Александър обожаваше четиримата си синове. И имаше късмет — извинете ме за двусмислието — че човекът, който ги беше отгледал, бе именно той, а не бившите му съпруги. Моето скромно ергенско мнение е, че той се беше справил със задачата отлично. С помощта на майка си, би трябвало да добавя.

Джесика винаги е била и продължава да бъде най-влиятелният фактор в живота на момчетата. Тя има пряко отношение към браковете както на Адам, така и на Питър. Дори смея да кажа, че тя повече или по-малко ги предопредели.

Но да не изпреварвам събитията. Скоро след погребението завещанието беше отворено. Александър бе добавил в текста забележка, която според волята му не трябваше да се прочете по-рано от шест месеца след смъртта му — за да не се нарушава траура. Изглежда знаел е, че въпросната промяна ще предизвика голям смут, както и стана. Колкото до самото завещание, в него не се съдържаха никакви изненади. Александър беше оставил на майка си щедра пожизнена издръжка, което я правеше, бих могъл да добавя — без, разбира се, да го записвате — апетитна плячка за авантюристите. И Дорис е на същото мнение. И двамата се почувствахме направо неудобно заради Джесика, когато я видяхме в компанията на един господин, чието име няма да назова, на сватбата на внука ѝ Питър миналия месец. За повече от четиридесет години юридическа практика съм успял да разбера, че информацията, която не е предназначена за широката общественост, често се случва да бъде публикувана. Не че поставям под въпрос вашата добросъвестност, но...

Докъде бях стигнал, преди да се отклоня? О, да. Резюмирах завещанието на Александър. На Джесика той беше оставил просторното семейното имение тук в Денвър. Четиримата му синове — Адам, Питър, Труман и Тейлър получаваха останалата част от недвижимото имущество и фирмата „Форчън Ентърпрайзис“ — понастоящем най-бързо развиващата се верига от луксозни универсални магазини в северозападната част на Щатите.

Петнадесетият им магазин беше открит миналия месец в Чикаго. Вечерта, предхождаща откриването, в галантерийния отдел на магазина се състоя годежното тържество на Питър. За първи път виждах годеж да се организира в универсален магазин. Дорис също. О, тя се по кикоти по повод на обстановката и отбеляза, че църковен годеж би бил, разбира се, по-романтичен. Лично аз одобрявам хрумването му, като се има предвид, че Питър и годеницата му Елизабет се бяха срещнали именно по повод създаването на въпросния универсален магазин. Разбирате ли, Питър беше отишъл до Чикаго, за да сключи сделка с господин Опенхаймер от едноименната фирма за бельо. Тогава беше преживял неочаквани перипетии, започващи с това, че таксиметров шофьор — вероятно наркоман — го бе изхвърлил посред буря от таксито. Подробностите по случая не са ми известни от първа ръка и затова по-добре не ги цитирайте — иначе рискувам да си навлека някое дело от евентуално засегнати личности.

Накратко, тогава Питър беше поразен от мълния и именно след това произшествие бе срещнал Елизабет, която е лекар. От малкото, което съм чул по въпроса, знам, че състоянието му тогава бе довело до... как да го кажа... особени промени в поведението му. О, нямам предвид „особени“ в онзи смисъл на думата. Просто беше станал по-различен отпреди. Разбирате ли, момчето... Ето, пак започнах да ги наричам „момчета“, а непосредствено преди идването ви бях обещал на Дорис да не го правя. Всички те вече са над тридесетте и Дорис е съвършено права — те са вече мъже. Макар че някои от постъпките на Питър след злополучния инцидент с мълнията бяха доста детински. Сигурен съм, че сте виждали съобщението, публикувано на първа страница на вестниците преди няколко месеца: „Питър Форчън избран от авторите на сантиментални романи за любовник на сезона.“ На абсурдната придружаваща снимка бе с почетна корона и мантия, прегърнал Елизабет като... ами, като пръв любовник.

Признавам, не приех това несериозно. Но Дорис не би пропуснала да изтъкне, че бе предсказала как Питър и Елизабет в крайна сметка ще се оженят. Ще се учудите ли, ако ви кажа, че тогава се изсмях на това й хрумване. Питър да зареже всичко заради любов? Никога. Е, разбира се, Адам, по-големият му брат, бе направил същото само преди година. Адам и Ева. Добре, съгласен съм, това беше любов. Освен това Адам си беше романтик. А и като се има предвид

усърдното посредничество на Джесика... О, да, Джесика категорично смята, че внуците ѝ трябва да се оженят и да живеят щастливо — пък било то и в бедност. Бракът на Джесика беше твърде успешен и затова тя твърдо вярва в силата на любовта...

След като веднъж вече тя си бе наумила да ожени Адам, нямаше никакво съмнение, че ще го стори. Целият театър с амнезията, който Ева, под режисурата на Джесика, бе принудена да изиграе, и то доста добре... Е, няма да повтарям всеизвестни неща. Десетки статии бяха написани по повод на този флирт.

Чух дори, че някакъв писател бил написал, любовен роман в тяхна чест. Носеха се слухове, че Питър и Елизабет пък ще правят сериал. Изглежда, темата за избора между любовта и парите доста вълнува хората.

Всичките ми приказки за любовните авантюри на Адам и Питър губят смисъл, ако не обясните на читателите си тяхната връзка със завещанието. Накратко, Александър беше изработил вариант, основавайки се на познатата „тонтина“, с който целеше да предпази синовете си от грешките, които той самият бе направил по отношение на жените. Грешките, казано просто, се състояха в това, че се беше женил. Както, сигурен съм, вече знаете, завещанието лишаваше от наследство всеки от братята, който би решил да се ожени, в полза на останалите, между които неговият дял се разделяше по равно. С две думи, необходимо бе да се направи изборът — любов или пари. Впрочем, „пари“ не е достатъчно силно понятие за случая. Не издавам никаква тайна, като казвам, че тук става въпрос за огромни суми. Плюс власт, престиж и достъп до най-отбраното общество. Е, вие сте репортер, ще съумеете да сглобите цялостната картина. Казвам ви, и четиримата синове, колкото и различни да са по характер, дотук се бяха възползвали напълно от своето обществено положение и богатство. Адам — преди да се ожени — беше придобил славата на най-известния плејбой в Денвър. А Питър си беше извоювал позицията на президент и движеща сила в предприятието „Форчън Ентърпрайзис“. Сега неженени са останали само Труман и Тейлър. Техен ред е. Това са думи на Дорис, не мои. Повярвайте ми, ако не беше тази история със завещанието, нямаше никога и да си помисля, че ще присъствам на сватба на Форчънови, да не говорим за две.

Предполагам, ще кажете, че завещанието в крайна сметка не е изпълнило превантивното си предназначение. Но като се има предвид, че Труман и Тейлър вървят по стъпките на братята си, можете да ме цитирате: „Силно се съмнявам.“ Не — „Твърдо вярвам, че нито Труман, нито Тейлър ще се оженят“, точка. Мисля, че дори и план, съчинен от самата Джесика, би се провалил при тези закleti ергени.

Вземете например Труман. Тру — както го наричат приятелите му, винаги е бил черната овца в семейството. Аз обичам Тру, тъй както обичам и останалите момчета. Независимо от това, не може да се отрече, че Тру е малко груб, неуважителен и доста нетърпелив — особено, когато става дума за противоположния пол, към който той се отнася лекомислено и безотговорно. Връзките му с жени никога не са траели дълго. Не само, че никога не му беше минавало и през ум да се жени, но се съмнявам дали изобщо някоя жена би го поискала. Той просто е прекалено импулсивен и безразсъден. Дори и сега, след като бе дошъл негов ред да управлява семейната фирма, повече го влечеше да човърка противния си мотоциклет „Харлей“, облечен целия, от глава до пети, в черни кожени дрехи — представяте ли си! Дорис, която е далеч по-романтична, отколкото изглежда, намира неговия начин за придвижване — да не говорим за рокерските му одежди — за... секси. О, Господи, не трябваше да казвам това. Ако чуе, тя първо ще отрече, че е употребила израза, а после аз няма да мога да си намеря място. Да забравим, че изобщо сме отваряли дума за това.

Между другото, в офиса Тру придобива малко по-консервативен вид — слага си велурени спортни сака и други подобни. И все пак, контрастът между него и брат му Питър е очебиен. Като президент на „Форчън Ентърпрайзис“ Питър носеше само строги костюми в дискретно райе, които се бяха превърнали в негова „запазена марка“. Напоследък дочувам, че Питър бил изоставил деловия си маниер на обличане. Да, бракът неизбежно променя човека. Кое то пък, бих могъл да добавя, е още един аргумент в полза на собственото ми решение да не се женя. Тру от години си точи зъбите да поеме управлението на предприятието в свои ръце. Според него управленските методи на Питър са остарели и неефективни. А какви ще бъдат неговите оттука нататък само един господ знае.

Разбира се, Тейлър също има думата при управлението на фирмата. Сега, след като Адам и Питър вече са излезли от играта, Тру

и Тейлър дялят наполовина. За да бъдем точни обаче трябва да кажем, че Тейлър свири все пак втора цигулка, тъй като не е бизнесмен по природа. Той е по-скоро срамежлив и затворен. Не ме разбирайте криво, не е смахнат. Тейлър е откривател. Понастоящем работи над създаването на ново поколение роботи. Най-амбициозното му начинание до момента. Вижте, досегашните му изобретения не бяха съвсем това, което се очакваше от него. Има хора, които мислят, че резултатите от работата му са нищожни в сравнение с таланта и личните му качества. Признавам, някои от конструкциите му дадоха нежелани странични ефекти. Други пък бяха прекалено... хм, специализирани. Като например електрическата отварачка за консерви, предназначена само и единствено за консерви от сардини. Всъщност, ако някога сте опитвали да отворите консерва с приложените към нея ключообразни приспособления... Тейлър беше така любезен да ми предостави едно, но аз пък, за съжаление, не обичам сардини.

Пак се отклоних. Това, което се опитвам да обясня, е, че както Труман, така и Тейлър чисто и просто не са от тези, които лесно се женят. Тейлър се е заровил в лабораторията си и изобщо не му остава време за любовни срещи. Колкото до Тру, мога да ви уверя, че той е разработил сигурна система за противодействие срещу брачните интриги, замисляни от баба му. Казал ѝ е право в лицето, че номерата ѝ няма да минат, и я е предупредил изобщо да не се опитва. Въпреки безспорния ѝ успех при сватосването на останалите ѝ двама внука.

По този въпрос — както, впрочем, и по повечето от останали — мненията ни с Дорис се разминават. Тя вярва, че любовта винаги побеждава. Но аз вече ви казах — Дорис е прекалено романтична. Можете да ме цитирате: „Двамата по-млади синове на Форчънови определено ще си останат ергени.“ Смея да кажа, Дорис ще бъде доволна, ако публикувате обратното ѝ твърдение.

ПЪРВА ГЛАВА

Саша Малцева Чийзман остана на мястото си, докато другите пътници се заблъскаха към изхода на самолета. Тя не бързаше. Всъщност бе малко нервна. Е, добре, доста нервна. Бе решила обаче да не показва това пред своята домакиня, госпожа Джесика Форчън.

Самолетът беше вече почти празен. Саша се изправи, стисна чантата си и се отправи към изхода.

Докато вървеше бавно към сградата на летището, отново се замисли как да разкаже на училищната приятелка на баба си за унижителната причина, която я бе довела тук. Е, да, вече беше написала писмо, в което бе обяснила накратко нещата, но... Тя горещо се надяваше, че госпожа Форчън няма веднага да я засипе с въпроси.

Медисън, шофьор на Джесика в продължение на повече от тридесет години, стоеше пред изхода на летището и издихваше дискретно нос в ленената си кърпичка. Вече седмица, откакто не се чувстваше добре. Не беше нищо сериозно, само досадна настинка. Когато първите пътници започнаха да излизат, той набута припряно кърпичката в джоба на панталона и грижливо пригладя униформата си. Вдигна над главата си табела с надпис „Саша Малцева Чийзман“ и започна да оглежда женските лица в тълпата. Знаеше, че жената, която трябва да посрещне, е между двадесет и тридесетгодишна. Госпожа Форчън нямаше нейна снимка, но му бе показала снимка на баба ѝ на приблизително същата възраст.

Мина известно време, потокът от хора пресекна и той с разочарование си помисли, че идването му е било напразно. Вероятно пътничката му бе пропуснала полета. Тъкмо когато се канеше да си тръгне, се появи висока стройна млада жена с енергична и решителна походка. Медисън, който иначе не бе особено впечатлителен, се изненада от суровия и мрачен вид на пътничката. Светлорусата ѝ коса бе стегнато вързана на тила като на ученичка, а самата тя беше

облечена в кафява пола и блуза, без каквото и да било украшение. Дрехите ѝ положително не бяха от магазините „Форчън“. По-скоро от „Армията на спасението“. Можеше ли това да бъде внучката на елегантната, красива млада дама, която бе видял на избелялата снимка от албума? Очевидно да, защото тя вървеше право към него, вперила очи в табелата, която той държеше.

Медисън учтиво посегна да поеме куфара ѝ, но ръката му срещна нейната и бе разтърсена от енергично ръкостискане.

— Безкрайно се радвам да ви видя. Вие сте съпругът на госпожа Джесика Форчън, нали? — запита Саша с нисък и решителен тон.

Медисън се изчерви.

— Съпруг?! О, не. Аз съм само неин служител — Саша го изгледа от глава до пети. — Аз съм Медисън, шофьорът на госпожа Форчън — добави той, мислейки, че тя вероятно не го е разбрала.

Саша продължи да го изучава.

— Твърде стар сте за служител. Няма ли пенсия за вас?

— О, ами аз, уверявам ви... съм напълно бодър и здрав — заекна той.

Саша повдигна вежди, поклати глава и го погледна състрадателно.

Опасявайки се от второ ръкостискане, Медисън този път не посегна, а само попита дали да не вземе чантата ѝ.

— Къде ще я носите? — попита Саша мрачно.

— Искях да кажа, дали бих могъл да нося багажа ви?

— Определено не — заяви тя твърдо. — Трябва да си почивате на слънце и да прекарате последните години от живота си в мир и спокойствие, чичко. А не да мъкнете багажа на здраво младо момиче като мен. Не виждам никакъв смисъл в това.

— Е, такава ми е работата, освен това карам автомобила на Форчънови...

— Та те не знаят ли да шофират?

— Ами... не... Искам да кажа, да. Но, наистина, госпожице...

Тя го потупа по рамото и каза:

— Наричайте ме *другарко*. Ние и двамата принадлежим към работническата класа. А вие, чичко — рече тя убедено, — заедно със своите отрудени възрастни братя трябва да се организирате и да защитавате правата си.

— Ами... да, госпожице, искам да кажа *другарко*.

Усети как му иде да кихне и бързо се извърна, като измъкна кърпичката си и измърмори нещо извинително.

Саша го погледна със съчувствие.

— Болен сте, нали?

— О, нищо сериозно, банална лятна настинка — увери я той. — Ако ми дадете талона за багажа, мога да го взема от лентата.

— Няма нужда. Освен тази чанта не нося нищо друго.

Докато Медисън си пробиваше път към изхода, я чу да мърмори зад гърба му: „Стар и болен, а още работи...“

За лош късмет, тъкмо когато отваряше вратата на лимузината пред своята пътничка, го налегна нов пристъп на кихавица. Преди да успее да разбере какво става, Саша буквално го бутна на задната седалка и поиска ключовете от колата.

— Не сте в състояние да шофирате. Защо е необходимо беден треперещ старец като вас да се мъчи? Абсурдно е — при условие, че и аз сама отлично бих могла да се справя.

— Останали сте с погрешно впечатление, госпожице — възрази той и се опита да стане, но тя вече му бе преградила пътя.

— „Другарко“ — напомни му Саша, като се наведе и събу обувките му, още преди да се е опомнил. — Не се притеснявайте, чичко. Аз съм отличен шофьор. В Русия съм карала камиони, джипове, а веднъж даже и автобус — с изражение, което не търпеше възражение, тя протегна ръка за ключовете.

— Твърде... необичайно е, госпожице, пардон, *другарко*... — заекна той. Твърдият ѝ поглед обаче го застави покорно да ѝ предаде ключовете. Не му оставаше нищо друго, освен да се моли работодателите му да не разберат за случилото се.

Светофарът превключи на зелено и Труман Форчън с пълна газ отпраши напред, лавирайки щуро със своя „Харлей“ между колите. Тъкмо завиваше по Лоуръл стрийт, когато стреснат, забеляза лимузината на баба си да хвърчи като изстребител точно пред него. Тру не знаеше случай, когато Медисън да е наближавал максимално разрешената скорост, камо ли да я превиши. Когато се изравни с колата, той с изненада видя на шофьорското място мрачна млада жена.

Тя го изгледа сърдито, после с ясно доловим чуждестранен акцент го нарече „побъркан буржоазен идиот“. Той реши, че явно е сбъркал колата, докато не забеляза познатата фигура на Медисън, който се опитваше да се сниши на задната седалка. От изненада Тру едва не изпусна кормилото на мотоциклета.

Саша се взря в натрапника, докато той слизаше от мотоциклета. Какво нахалство — да я преследва чак до дома на Форчънови!

— Вие сте много безотговорен шофьор — заяви тя рязко. — Заради вас аз и моят беден възрастен приятел можехме да се претрепем. В Русия биха ви арестували за такова каране. Но предполагам, че вие сте един от онези... като по филмите... като Марлон Брандо. Гледала съм американски филми и знам — тя впери поглед в разкопчаното му рокерско яке. — О, да, известно ми е как вие, хулиганите, препускате с мотоциклетите си, без изобщо да ви е грижа за нормите на обществото, като предизвиквате хаос, тормозите невинни хора...

Той избухна в смях.

— „Гледала съм американски филми и знам!“ О, направо убийствено!

— Смейте се, да, но аз ви съжалявам. Вие сте печален продукт на упадъка и корупцията, характеризиращи вашето общество. Ала запомнете: никога не е късно да се поправите. Вие сте млад, здрав и силен човек. Не искате ли с нещо да допринесете за обществото, другарю? Нима искате да прекарате целия си живот като паразит на гърба на другите?

Тру не можеше да повярва, че младата жена говори сериозно, но лицето ѝ бе твърдо и непроницаемо, докато произнасяше своята проповед. Той я погледна подигравателно.

— Аз — безразсъден шофьор?! Знаете ли, че вие карайте със седемдесет при максимално разрешени петдесет километра в час? В тази страна карането с превишена скорост е твърде сериозно нарушение. Знаете ли, че ако в този момент беше ви спипало някое ченге, щяхте да прекарате тридесет дни в кафеза само на вода и хляб, от най-евтиния?

Саша го изгледа подозрително.

— Не вярвам на това, което казахте за превишената скорост. Не видях знак наоколо.

— Така е, защото профучахте край него, *другарко*. А освен това мисля, че се опитвахте да отвлечете Медисън.

Точно в този момент Медисън отвори задната врата и гузно се измъкна навън.

Като държеше обувките си в ръце, той погледна Тру виновно и безпомощно.

— Тя... ъ-ъ... Тя... настояваше да кара, сър. Беше особено упорита.

Тру не се и усъмни в това. Поглеждайки отново към девойката, той я видя да вади от чантата си бутилка водка. После, онемял от изненада, проследи как водката бе връчена на Медисън, който се суетеше и се опитваше да си obuе обувките.

— Ето, чичко. Пийнете си от това и ще се почувствате по-добре. После си починете. Имате право на болнични!

Преди Медисън да успее да я увери, че всъщност почти не е болен и че работодателката му винаги е била повече от щедра, когато е ставало въпрос за отпуски, входната врата се отвори и на прага застана Джесика Форчън.

Медисън светкавично скри бутилката водка зад гърба си. Джесика се приближи към групата.

— Добре дошла, Саша — каза тя топло и прегърна момичето, което внезапно се беше вцепенило от притеснение. — Виждам, че вече сте успели да се запознаете с Тру.

— Тру? — хвърли поглед към побъркания мотоциклетист Саша.

Джесика се засмя и се спогледа с внука си.

— „Запознали“ не е най-точната дума — отвърна той и едва доловима иронична усмивка пробяга за миг по лицето му.

Беше почти седем вечерта, когато със свистене на гумите Тру закова своя „Харлей“ пред къщата на баба си. Предния ден ѝ бе обещал да дойде за вечеря. При други обстоятелства не би видял никаква задна умисъл в това, но сега, предвид присъствието на гостенката, беше изпълнен с подозрения. Вечерята май бе нагласена: повод да го

срещнат с надъханата руска *другарка*. Не беше за вярване баба му да крои някакви сватовнически планове за него и нея, но знае ли човек...

— Тру, ти ли си? Тук сме! — подвижна баба му откъм верандата.

Той се отправи колебливо натам.

Ето я. Беше седнала сковано в ъгъла на плетеното тръстиково канапе, стиснала колене, с ръце, положени чинно в скута и гръб, изправен като дъска. Вече не носеше грозната кафява пола, но и новите ѝ дрехи — строга сива рокля и жакет — не даваха повод човек да отбележи наличие на някакъв напредък.

Джесика наля на внука си чаша вино и му посочи място на канапето до Саша. Върху плетената тръстикова масичка бе разтворен албум със снимки.

— Тъкмо показвах на Саша снимки от времето, когато заедно с баба ѝ бяхме пансионерки в Швейцария — каза Джесика. Тя вдигна отворения албум и го наклони към внука си. — Повечето от снимките са направени по време на един пикник. Ходихме до едно чудесно място край езерото Люцерн. Спомням си го, сякаш беше вчера — нареждаше тя, докато сочеше към снимка, на която се виждаха група момичета, облежнати на перилата на екскурзионно корабче. — Ето ни и двадесетте заедно. Е, всъщност бяхме двадесет и една, но Гейл Ендрикот се страхуваше от водата и отказа да се качи на корабчето. Тя направи снимките от брега.

Тру повдигна албума, за да разгледа снимката по-добре.

— Къде си ти? О, чакай... Ето те! — каза той, като посочи към едно чаровно русо момиче, което махаше весело към брега.

— Браво, Тру — похвали го Джесика с усмивка.

Той я потупа с любов по ръката.

— Не си се променила изобщо. Все още си най-красивото момиче наоколо.

— Не те бива много в комплиментите, Труман. Не си особено тактичен и съобразителен.

Той усети погледа на Саша, вторачен в него, и допусна, че и тя си мисли същото. „Е, не че толкова ме е грижа какво мнение има тя за мен...“ — рече си той.

— А сега, виж дали ще можеш да откриеш Лейла — подкани го Джесика.

— Кого? — попита той.

— Бабата на Саша. Провери дали можеш да откриеш прилика между тях двете.

Той колебливо разгледа снимката още веднъж. Двадесет грейнали момичешки лица. Някои от тях бяха красиви, други обикновени, но никое не напомняше по какъвто и да било начин сериозната скована Саша. После пръстът му все пак се спря върху едно лице. Момичето не беше толкова красиво, колкото лъчезарно. Притежаваше някаква особена одухотвореност. Наистина пълна противоположност на суховатата Саша, но в очите ѝ имаше нещо, което...

Джесика се усмихна, като наблюдаваше как сравняващият поглед на внука ѝ се премести от снимката върху Саша, която в резултат се скова още повече.

— Ние наистина изобщо не си приличаме — притеснено каза тя.

Унесена в спомени, Джесика се вгледа в снимката.

— Баба ти ми беше най-близката приятелка. О, тя беше човек на живота, истински бохем. Малко преди да завършим пансиона в Швейцария, се обяви за комунистка и веднага след завършването, забягна в Русия — обясни тя.

Саша въздъхна.

— Тя беше чудесна жена и образцов партийен член. Винаги следваше стриктно линията на Партията — Саша се усмихна, припомняйки си, че през целия си живот баба и наистина си беше останала малко своенравна, малко по-темпераментна от обикновеното и, да, малко по-романтична. Саша се страхуваше, че в това отношение прилича на баба си повече, отколкото би ѝ се искало да признае.

Джесика усети неудобството на момичето и тактично смени темата. Като затвори албума и го сложи обратно на масата, тя се обърна към Тру:

— Саша тъкмо се канеше да обясни проблема, за който ми бе споменала в писмото си.

Смуцението на Саша се засили още повече:

— О, сигурна съм, че за внука ви това не би било интересно. Може би някой друг път...

— Глупости, Саша. Тру е специалист по решаването на заплетени проблеми.

Той погледна мрачно баба си.

— Обикновено твърдиш, че трудно излизам от проблемите, в които се забърквам. Както и да е, не искам да се месея в работите на другите. А и вероятно Саша е права. Може би ще е по-добре, ако... — той понечи да стане, опитвайки се да се измъкне, преди баба му да е успяла да го въвлече в каквото и да било.

Саша реши да не позволи на този нахакан тип да си помисли, че е в състояние да я накара да се чувства неудобно, макар наистина да се чувстваше... неудобно.

— Бихте могли евентуално да дадете някаква полезна идея.

Отчасти поради тази забележка и отчасти, че баба му го бе дръпнала енергично за ръкава, той бе принуден да седне отново.

Когато погледна повторно към Саша, забеляза, че очите ѝ много приличаха по цвят на очите на баба ѝ: особено сини, почти морскосини. Но приликата свършваше дотук, помисли си той, забелязвайки рязката линия на устните ѝ. Дали сериозната *другарка* изобщо някога се усмихваше?

— И така, какъв е проблемът, за който бих могъл евентуално да ви помогна? — запита той сухо.

Тя се поколеба за миг.

— Дошла съм тук, за да намеря... съпруга си.

— Съпруг? Вие сте... омъжена?

Джесика извади една снимка от джоба си и му я подаде. Той я пое предпазливо, а после се вторачи в нея. Беше сватбена снимка. Саша изглеждаше значително по-привлекателна в романтична булчинска рокля от бял сатен. До нея стоеше строен и елегантен младоженец в добре ушит костюм.

— Мъжът се казва Дру Чийзман. Изчезнал е още през първата им брачна нощ — каза Джесика и погледна гостенката си състрадателно.

Тру явно бе затруднен да обедини в едно образите на мрачната жена пред него и на лъчезарната младоженка от снимката. За момент той загуби нишката на мисълта си:

— Изчезнал?

— Да, изчезнал — промълви Саша, твърдо решена да не показва колко унижена се бе почувствала след бягството на съпруга си.

— И мислите, че той е тук, в Щатите?

Въпросът му се изплъзна неволно. Любопитството надделя над първоначалното му намерение да не се меси.

Саша, от своя страна, чувстваше, че колкото по-бързо разкаже историята, толкова по-бързо ще се освободи от напрежението.

— Дру Чийзман беше американски бизнесмен. Срегнахме се в Москва на руско-американски симпозиум на производителите на селскостопанска техника. Ние...

— Производители на селскостопанска техника? — прекъсна я Тру. — С това ли се занимавате — продавате селскостопанска техника?

— Не, журналистка съм и пиша на аграрни теми. Бях изпратена от моя вестник да отразя работата на симпозиума.

— Продължавай, скъпа — подкани я Джесика. — Ти и Дру се срещнахте на този симпозиум и...?

Пръстите на Саша трепнаха неволно, но тя веднага се овладя. Погледна за момент Тру, а после премести поглед върху Джесика.

— Установихме, че между нас има много общи неща. Приятно ни беше да бъдем заедно — макар да не гледаше към Тру, можеше лесно да усети саркастичната му усмивка. Раздразнена, тя се обърна рязко към него: — На вас не ви ли се е случвало?

Тру не беше очаквал да го атакуват фронтално и не съумя да реагира веднага:

— Да... Искам да кажа не. По-точно, никога не ми е било толкова приятно с някого, че да ми се прииска да се ожения. Както и да е. Колко дълго се познавахте с този тип, преди той да ви надене хомота?

Саша не отговори веднага, тъй като въпросът я жегна право в сърцето. Тру предположи, че тя не е разбрала израза и обясни:

— „Надявам някому хомот“ ще рече „Женя се за него“.

Макар и с усилие, Саша се усмихна. Тру с изненада установи, че усмивката, колкото и незабележима и бегла да беше, внезапно разкраси лицето ѝ.

— Благодаря ви за урока по идиоматичен английски. Макар и да не се познавахме добре, Дру и аз установихме, че характерите ни отлично си подхождат. Като ме увери, че ще направи всичко възможно, за да прекарва колкото се може повече време с мен в Москва, той ме помоли да се омъжа за него, а аз не се усъмних в добрите му намерения. Очаквах да имаме добър брак.

— Но не и особено траен — вметна заядливо Тру. После, като осъзна, че е прекалил, побърза да се извини.

— Кажете ми, Тру, трайни ли са браковете в Америка? Не е ли истина, че повечето от тях се разпадат?

— Да, така е. И именно по тази причина здравомислещите хора изобщо не се женят — засече я той.

— Може би искате да кажете, че съм прекалено глупава?

— Искам да кажа...

— Искаш да кажеш, че ужасно съжаляваш за грубия си тон — намеси се Джесика, уплашена, че те могат и да се сбият, ако не вземе мерки да оправи положението. После приветливо се обърна към Саша:

— Сигурно е било ужасно, скъпа... Точно навръх брачната ви нощ! Но в писмото си бе споменала, че той ти е обяснил защо.

— Сигурно е станал някакъв гаф — заяде се Тру.

Джесика го погледна предупредително, а Саша повдигна недоумяващо вежди. Макар да не знаеше какво означава думата „гаф“, тя се досещаше, че забележката целеше да я уязви. После видя окуражителната усмивка на Джесика и като ѝ се усмихна в отговор, продължи разказа си, сякаш Тру изобщо го нямаше.

— За брачната си нощ бяхме избрали един от луксозните хотели в Москва. Скоро след като пристигнахме — дори още не бяхме качили куфарите си в стаята — Дру се извини, че трябва да слезе до фойето, за да телефонира във връзка с някакъв делови въпрос.

— Луксозните хотели в Москва нямат ли телефони по стаите? — запита саркастично Тру.

— Стига, Тру! — гневно го стрелна с очи Джесика, а Саша го изгледа с ледено безразличие:

— Разговорът беше поверителен.

— Историята става детективска — отбеляза подигравателно Тру. Като забеляза обаче как държанието на Саша внезапно се промени, запита заинтригувано: — Наистина ли? Да не би годеникът ви да се оказа шпионин?

— О, Боже! — възкликна слисано Джесика.

Саша стисна юмруци до болка, за да прикрие издайническото им треперене:

— Вероятно... нещо... още по-лошо.

— По-лошо?! — едновременно възкликнаха Тру и Джесика.

— Позволете ми да следвам естествения ход на събитията — каза Саша натъртено. Тонът ѝ бе така властен, че домакините ѝ гузно

кимнаха и замълчаха покорно.

— Нямах нищо против Дру да отиде и да се обади. Но той просто не се върна. Измина повече от час, след което на вратата ми се почука и пиколото ми връчи бележка, изпратена от него.

Саша спести подробностите от глупавата сцена как чула почукването, се бе втурнала към вратата. Но вместо да потъне в обятията на съпруга си, бе налетяла на момчето от персонала. То притеснено ѝ беше подало бележката, а после като опарено бе изчезнало по коридора, сякаш се бе уплашило да не го вкара в леглото си.

— И тъй, каква бележка? — попита нетърпеливо Тру.

— Не я притеснявай. И без това не ѝ е лесно да разказва и да преживява историята отново! — възпря го Джесика.

— Бележката гласеше, че поради непредвидени обстоятелства той трябвало незабавно да се върне в Чикаго.

Джесика крадешком погледна към Тру, който се беше заслушал в разказа. Както очакваше, не бе трудно да го направи съпричастен към проблема на гостенката си. Е, нямаше да е зле, ако и Саша от своя страна бе малко по-мека, но нямаше съмнение, че под влияние на Тру скоро и това щеше да стане.

— Какво още пишеше в бележката? — подкани я да продължи той.

— Дру молеше да върна багажа му обратно в квартирата, където бе живял до сватбата, и в срок от три дни да отлетя при него в Чикаго.

— И вие отпътувахте за Чикаго? — запита Тру, вече напълно погълнат от разказа.

— Не. Доста помислих по въпроса, но в крайна сметка реших да не заминавам. Както бях обяснила на Дру още в самото начало, нямаше никакво намерение да напускам Москва. Имах добра работа, а и бих искала да съм от полза на страната си в трудната икономическа обстановка, в която тя се намира. Позвъних на съпруга си в Чикаго, за да му предложи да уреди проблемите, заради които внезапно беше отпътувал, а после да се върне в Москва, както се бяхме уговорили.

— И той отказа?

— Не. Изобщо не успях да говоря с него. Обадох се в работата му, откъдето ми казаха, че там изобщо нямат служител с такова име и

че никакъв Дру Чийзман не е изпращан от тяхната фирма като представител в Москва.

Тя замълча за миг, спомняйки си шока и унижението, които беше преживяла в момента, в който бе разбрала, че я е лъгал. Но най-лошото предстоеше.

— Името му не фигурира ли в телефонния указател на Чикаго?
— запитва Тру.

— Не — отговори вместо нея Джесика. — Веднага, след като получих писмото на Саша, проверих лично.

— Може да е от номерата, неупоменати в указателя — отбеляза Тру.

— „Неупоменати?“ — запитва Саша озадачена.

— Бен Ейнджъл, мой приятел от Чикаго, има връзки в полицията и проучи обстойно въпроса. Не е известен човек на име Дру Чийзман, който да живее или работи в Чикаго или околността — обясни Джесика. — По една или друга причина този господин е сервирал на бедната Саша куп лъжи. Оженил се е за нея и след по-малко от двадесет и четири часа я е изоставил. Отвратителна постъпка.

В този момент Тру почувства, че това не е цялата история.

— И как решихте да се впуснете в преследване? — запитва той. Саша го изглежда объркано. — Макар и да не знаехте къде се намира, вие все пак успяхте да установите някои подробности относно тази особа, нали?

— Тру, бих искала да ти напомня, че този, когото наричаш „особа“, за добро или за лошо, все пак се явява съпруг на нашата гостенка — предупреди Джесика.

— Струва ми се, че е по-скоро за лошо — сухо отбеляза той.

Джесика тъкмо се канеше да го среже отново, когато Саша я прекъсна:

— Тру има право, госпожо Форчън.

В този момент непроницаемата маска на Саша като че ли леко се пропука.

Със затаен дъх Форчънови зачакаха кулминацията.

Саша започна подробно да разказва как бе решила да прегледа багажа на Дру и за тази цел го бе отнесла в квартирата си — малък комунален московски апартамент, който тя делеше с четири други жени — всичките журналистки.

— Не намерих почти нищо. Няколко скъпи бели ризи, доброкачествено бельо от чист памук, три копринени вратовръзки... Дори чорапите бяха копринени.

Тя унило спря поглед върху грубото делнично облекло на Тру: джинси и избеляла синкава риза. Тру се изхили:

— Е, добре, разбрахме, че господинът е бил конте. Само че ние тук казваме — съдържанието на една книга не си личи по корицата. Какво друго открихте? — припряно запитва той, уверен, че багажът е съдържал и по-интересни неща от споменатите луксозни дрехи. И имаше право.

С дрезгавия си гърлен глас Саша почти прошепна:

— Икона. Руска икона от осемнадесети век. Съвсем малка и твърде ценна. Скрита в тайник на тоалетния му несесер.

Тру се взря в лицето ѝ.

— Мислите, че се е опитвал чрез вас да я изнесе в чужбина?

— Но това е ужасно! — възкликна Джесика. — Какво щеше да стане, ако митничарите те бяха заловили?

— Да, наистина — възкликна Саша. — Какво само щеше да стане!

— Явно, господинът си е направил сметката, че би било по-добре да спипат Саша, отколкото него. А ако пък Саша бе успяла да се промъкне, той сигурно щеше да гушне един милион, ако не и повече.

Макар да не се доизказа, Тру си помисли, че завършекът на тази история сигурно щеше да се състои в изритването на Саша.

— Ситуацията е твърде сериозна и най-добре е да бъде разследвана от властите — каза твърдо Джесика.

Но Саша поклати глава.

— Не, не мога да разчитам на властите. Ами, ако бъда заподозряна като съучастница на съпруга си? Знаете ли какво е наказанието за опит за контрабанда на рядка икона — собственост на държавата? — тя погледна Тру. — Много повече от тридесет дни в кафеза, и то не на бял, а на черен хляб и вода.

— А може би той не е имал намерение да контрабандира иконата — допусна Джесика. — Може някой друг да я е поставил в несесера му. Някой, който да е искал да използва Тру като параван. Чела съм за подобни случаи в криминалните романи. А може и да я е купил от

някой художник, без да има каквато и да било представа за ценността ѝ.

— Тогава защо ще я крие? — попита Тру.

— Ами, може, например, да е искал да я пренесе през границата, без да плати мито. Представи си, че митото е твърде високо! — възрази Джесика.

— Каквото и да е неговото обяснение — намеси се Саша, — аз трябва на всяка цена да намеря Дру и да го убедя да се върне с мен в Русия, където да върне иконата на нейния законен собственик, тъй че моята репутация и добро име да останат неопетнени.

Тру я изгледа подигравателно.

— И после какво? Двамата ще прекарате остатъка от живота си в безметежно социалистическо брачно щастие?

Точно когато се канеха да влязат в къщата за вечеря, Джесика бе повикана на телефона. Тогава тя настоя Тру да придружи Саша и да започнат вечерята без нея.

Двамата седнаха един срещу друг на масата. В отсъствието на Джесика се чувстваха странно неловко. Саша първа наруши тишината:

— Мислите, че съм глупачка? — поде тя така прямо, че Тру направо се изчерви.

— Не, съвсем не създавате такова впечатление. Просто предполагам, че сте била заслепена от любов. Моите братя, например, биха се отнесли към вас с най-искрено съчувствие.

— Мислите, че вие самият не бихте били така глупав като мен... или братята ви?

— Не. Искам да кажа... да. Почакайте... Не се изразих правилно... — каза Тру объркан и подразнен от усмивката ѝ. — Всъщност, колко дълго се познавахте с този човек, преди да се ожените?

Саша разбра, че докато не му отговори, няма да я остави на мира.

— Две седмици — каза тя и се зае да разрязва пържолата, за да избегне подигравателния поглед на събеседника си.

Рязък натрапчив звук като от кречетало достигна в просъница до съзнанието на Тру и го накара да се събуди. Шумът идваше откъм двора на къщата. Тру хвърли поглед към часовника. Беше шест без петнадесет. Шест без петнадесет в неделя сутрин? Раздразнен, той стана, зашляпа сънено към прозореца, отметна завесата и надникна да види откъде идваше противното тракане.

Като разтърка очи, той съзря в сумрака на изгрева Саша да бута напред-назад из моравата допотопна механична сенокосачка.

Навлече бермуди, отиде до входната врата и, като се облегна на рамката, се загледа в гостенката. Днешното ѝ облекло не беше много по-забележително от вчерашното. Беше си сложила широки сини къси панталони и синьо горнище от анцуг. Не дрехите обаче, а нещо друго привлече вниманието му: добре изваяните ѝ мускулести крака. Съвсем очевидно те не бяха резултат от занималия във фитнес център, а от усилен физически труд. Той остана да я наблюдава как отмерено бута сенокосачката напред-назад из избуялата трева. Беше вече преполовила ливадата, а не показваше и най-малък признак на умора.

Той се сепна, когато Саша внезапно спря и се извърна. Изглежда, изгряващото слънце я заслепи и тя засенчи с длан очите си, поглеждайки право към него. Не направи никакъв жест за поздрав. По лицето ѝ не се мярна и усмивка.

Тру се смути — сякаш го бяха хванали да я шпионира. Помаха ѝ приветливо за поздрав, но всичко излезе някак изкуствено.

Тя се приближи към него, като отметна пътьом една влажна къдрица от челото си. Вчера, когато я беше видял със силно опъната назад прическа, си бе помислил, че косата ѝ е права. Сега разбра, че е сгрешил.

— Имаме и електрическа сенокосачка. Едно от тези съоръжения, които трябва само да се възседнат и подкарат. Това, с което работехте, надали е било използвано през последните петдесет години — каза той, посочвайки с поглед допотопния ръждив механизъм в другия край на моравата.

— Грехота е да се оставя добра машина неподдържана и в бездействие.

— На часовата разлика ли? Да, оттам ранното ви ставане, или просто всички руснаци имат обичай да посрещат изгрева? — бързо запита той, за да смени темата.

— А вие, американците? Може би спите по цял ден и после пирувате от залез до изгрев-слънце?

— Само ако имаме възможност — каза той с кисела усмивка. — Когато някой се разхожда с трещяща и скърцаща сенокосачка из двора ни, обикновено не можем да спим.

— Не бих искала да бездействам, докато съм тук. Имате добра и плодородна земя, която заслужава да бъде обработвана. А и така мога да се отблагодаря на баба ви за гостоприемството.

— Баба ми моментално би се тръшнала и умряла, ако разбере, че по някакъв начин ви е накарала да се чувствате задължена за гостоприемството ѝ.

— Баба ви е невероятно мила, но не възнамерявам да злоупотребявам с любезността ѝ. Надявам се престоят ми тук да не трае дълго. Утре тя ще ме срещне с един частен детектив и с негова помощ нещата сигурно ще се уредят бързо.

Вероятно мисълта, че нея скоро вече няма да я има, го накара в изблик на гостоприемство да я покани на закуска. Тя се поколеба, преди да приеме. За да не я насилва, той само сви рамене и се усмихна.

— Как намирате кафето?

— Бива си го. Е, не е така силно като това, което се пие в Русия, но е добро — тя остави чашата настрана и се загледа в омлета: — Но точно такова сирене не съм опитвала.

Той се изхили.

— Опитайте го!

Саша огледа масата и поклати глава сериозно:

— И ядете всичко това всяка неделя?

— Мен лично ли имате предвид?

— Не, американците.

— А, някои американци закусват така и всеки ден. Но многото яйца и млечни продукти съвсем не са безобидни: помислете за холестерола.

— В Русия това не е проблем. Яйцата и млечните продукти не достигат за повечето мои съотечественици.

— Е, докато сте тук, яжте на воля. Всичко, което ви се прииска.

— Не. Имам си всичко, което би ми се приискало — отговори тя с обичайната си сериозност. — Впрочем не, необходим ми е Дру Чийзман.

— Ако това изобщо е истинското му име. Вижте, надали ще е толкова лесно да го откриете, Саша. А може дори и да се окаже опасно.

— Мислите, че ме е страх? — погледна го тя предизвикателно.

Тру се взря в нея и направи дълга пауза.

— Не — рече той най-сетне, давайки си сметка, че никога досега не бе срещал толкова силна и властна жена. Като се имаше предвид характера ѝ, беше напълно необяснимо как е могла да бъде въввлечена в безразсъдна любовна авантюра с човек, когото почти не бе познавала.

— Сигурно е бил голям донжуан, този Чийзман — или както там се казваше.

— Да — потвърди със сериозен тон Саша.

Той отпи глътка кафе, като я наблюдаваше над ръба на чашата.

— И тъй, кажете ми, *другарко* — попита той шеговито, — очарована или разочарована сте от обстоятелството, че не съм случаен умопобъркан мотоциклетист, за какъвто ме бяхте взели първоначално?

Изражението на ледена сериозност върху лицето ѝ не се промени ни най-малко.

— Не знам. И вероятно няма да прекарам тук достатъчно дълго, за да го установя.

Погледите им се срещнаха и задържаха. Тру изпита странно усещане — сякаш подът внезапно леко се бе килнал на една страна.

— А може би така е по-добре? — каза тихо той. Саша усети как пулсът ѝ се ускорява от вълнение.

Лош признак!

— Да — отговори тя, овладявайки внезапния си чувствен порив.

ВТОРА ГЛАВА

— Разчитам на твоята подкрепа, Тейлър — каза Тру, като крачеше напред-назад из лабораторията на по-малкия си брат.

Тейлър прекъсна заниманията си и се взря в Тру:

— Все още не разбирам какво толкова те тревожи.

Тру погледна удивен брат си:

— Не разбираш? Не разбираш какво ме тревожи?

— Но нали ти изобщо не харесваш тази жена? Твърдиш, че е скучна, че няма чувство за хумор, че е непривлекателна...

— Знам, но...

— Стига, Тру. Нима баба ни може насила да те накара да се влюбиш в тази рускиня!

Тейлър се задълбочи отново в работата си. Тру го погледа известно време, като си мислеше колко прост и безпроблемен бе животът от гледна точка на брат му. После въздъхна.

— Бях ти оставил едни документи. Подписа ли ги?

— Да съм ги... какво? — отнесено запита брат му, без да се откъсва от работата си.

— Слушай, още не си погледнал поправките в нашия експортен каталог. Знам, че тези неща не те интересуват особено, но...

— Прегледах ги и мисля, че всичко е наред. Макар че не би било зле, да се вземе и мнението на някой чужденец. Ей, чакай...

— А, не! — каза Тру, упътвайки се към изхода. — Дори не си го и помисляй. Тук и в този момент тържествено се заричам повече да нямам нищо общо с другарката Саша Чийзман.

Не бе изключено той да удържи на обещанието си, ако само на двадесетина метра от изхода на лабораторията буквално не бе върхлетял върху нея. Само силната ѝ ръка, която го бе сграбчила в последния момент, го бе предпазила да не забие нос в един току-що прекопан участък от моравата.

— Какво, по дяв... Какво сте си наумили? — раздразнено попита той.

— Имате толкова много земя, идеална за отглеждане на зеленчуци, а не я използвате! Знаете ли колко хора биха могли да се изхранят от нея?

— Зеленчуци? Заели сте се да садите зеленчуци?!

— Не сега, утре. В момента подготвям почвата.

— Мислех, че днес баба ми щеше да ви води при частния детектив. Не мислите ли, че тези... земеделски занимания... пречат на крайната цел на вашето пребиваване тук? Доколкото знам, искахте да откриете съпруга си.

Саша го изглежда:

— Искате вероятно да поспорим относно това?

— Не — отсече той. — По принцип не споря. Само исках да кажа... да ви напомня... Вижте, зеленчукова градина просто не ни е нужна — каза навъсено той. — В радиус от десет километра наоколо има поне дузина супермаркети, в които могат да се купят всякакви зеленчуци.

— Защо трябва човек да купува, след като може да си отгледа сам? Излиза по-евтино, по-добре е за почвата, по-добре е за вас самия, а е по-добре и за обществото. Мислите ли, другарю, че е правилно да имате толкова много, а да давате толкова малко на околните? — изглежда го тя с укор.

Той усети как кипва:

— Вижте, не аз, а вие ме предизвиквате да споря. Изглежда ви доставя голямо удоволствие да ме дразните — каза той и сърдито закричи към къщата.

— Тру! — извика след него тя.

— Какво? — попита той, без да се извърща.

— Много искам да видя този частен детектив, на който баба ви толкова разчита. А повече от всичко искам да открия Дру Чийзман... Или каквото е там истинското му име. Но днес баба ви е заета. Очаква дете.

При тези думи Тру се извърна и я изглежда недоумяващо.

— Очаква дете?! Баба ми е седемдесет и три годишна, Саша. Не мислите ли, че е малко попрехвърлила възрастта, подходяща за забременяване?

— Забременяване? — прехапа устни Саша. След това се усмихна — но не плахо и притеснено, както бе правила досега, а истински. —

О, Тру, понякога можете да бъдете много забавен.

— Аз — забавен?! Не бяхте ли вие тази, която каза, че баба ми очаква дете! — отвърна той. Лъчезарната усмивка на Саша го привлече като магнит и той в миг се отзова до нея.

— Да, но никога не съм споменавала за бременност. Казах, че чака дете — съседско дете. Как се казва на английски — когато някой се грижи за дете, чийто родителите са ангажирани навън?

Тя все още се усмихваше, а лицето ѝ бе обрамчено от вълнисти руси кичури, измъкнали се изпод баретата. Неудържимо му се прииска да ги приглади. Повдигна ръка, но в същия миг тя го погледна. Усмивката ѝ я бе преобразила. Какво беше казал Тейлър? Че го е страх да не би някой път да погледне към Саша и вместо скучна и сурова *другарка*, да съзре прекрасна и лъчезарна жена? Господи, точно това се бе случило!

Лицето ѝ все още бе озарено от мека усмивка, когато погледите им се срещнаха. Той не можа да издържи на порива и нежно, съвсем нежно погали къдриците ѝ.

Сърцето на Саша заби лудо и цялото ѝ същество си напрегна. „Не трябва отново да се поддавам на глупави сантименталности“ — повтаряше си тя непрекъснато.

Устните и на двамата леко се бяха разтворили в очакване. Като на забавен каданс той се приближи към нея. Когато, ги делиха само милиметри, Саша трепна. Сега бе мигът, в който още можеше да се отдръпне и разумът да възтържествува над страстите. Нима тя, която много повече от останалите имаше основание да бъде предпазлива, щеше отново да постъпи импулсивно и необмислено? Нима в нея толкова силно беше проявен темпераментът на баба ѝ?

Не каза нищо и не помръдна. Дъхът ѝ замря, когато устните му нежно и бързо като полъх докоснаха нейните.

— Нахален ли бях? — попита той тихо.

Лека усмивка пробяга по лицето ѝ.

— Не, напротив, приятно ми беше — отговори с неволна искреност тя, макар да ѝ се искаше да каже нещо друго.

На Тру му се прииска да я целуне отново. Чувстваше, че тя няма да има нищо против един „бис“ — при това още по-пламенно изпълнен. Инстинктът му за самосъхранение обаче задейства и го

възпря. Осъзна ясно, че се намира в такъв критичен момент, който би могъл да предопредели живота му.

— Сигурен съм, че утре баба ми ще те заведе при детектива — промърмори той и се отдръпна.

Саша, която още бе под въздействието на мимолетната им близост, сепнато го изглежда:

— Какво?!

— Баба ми ще те заведе при детектива. Него си го бива. Ползвали сме вече услугите му. Може да имаш късмет — докато отстъпваше заднишком, той се спъна в една буца. — Виж... Беше необмислено от моя страна — тя го изглежда. Изражението ѝ бе непроницаемо. — Не трябваше да те целувам — смотолеви той, раздразнен, че се налага да се извинява.

— Нямах нищо против — каза безгрижно Саша. — Беше само малка невинна целувчица. Не вложих в нея каквото и да било чувство. Вероятно гледаш повече холивудски филми, отколкото трябва. Впрочем вие, американците, изглежда много си падате по сълзливата романтика.

Тру кипна:

— Мога ли, draga ми госпожо Чийзман, да ви напомня, че не някой от нас, американците, а именно вие станяхте жертва на евтината романтика и в заслепението си се оженихте за човек, когото почти не сте и познавали!

След тирадата си той очакваше или шамар, или порой от сълзи по лицето на Саша. Не стана обаче нито едното, нито другото. Тя го гледаше и му се усмихваше.

— Прав си, Тру. Бракът ми с този човек беше глупава грешка. Знаех това и преди, но сега съм напълно сигурна.

Той я погледна объркано, а после каза:

— Саша...

— Какво, Тру?

Той обаче още не бе измислил с какво да продължи разговора. Следващото изречение направо бе изсмукало от пръстите му:

— Какви зеленчуци... смяташ да посадиш?

— Ряпа, грах, боб...

Тру се почувства още по-глупаво.

— Саша...

Тя вдигна очи към него. Изглеждаше спокойна, съсредоточена и независима и това го изваждаше от равновесие.

— Тези зеленчуци все пак не са най-важното в момента, нали? Защо не оставиш градинарството за момент и не дойдеш с мен до града. Ще те заведе при Дел Монте...

— Дел Монте?

— Така се казва частният детектив.

Тя се изправи бавно, отупа прахта от дланите си и го погледна по обичайния за нея начин — право в очите. По дяволите, този бистър и прям поглед го смущаваше!

— Наистина ли ще ме заведеш? Не трябва ли да ходиш днес на работа?

— Е, аз съм шеф на фирмата. Мога и да отсъствам един ден.

Противно на волята погледът му отново се спря за миг на полуотворените ѝ усмихнати устни. Като потисна почти непреодолимото си желание да ги целуне отново, той се извърна и тръгна. После чу зад гърба си:

— Ще се измия и след двадесет минути ще те чакам пред къщата на баба ти. Става, нали!

Той се бе преоблякъл, носеше черни джинси и фланелка. Беше помислил и да се избърсне, но после реши да не го прави, за да не си помисли тя, че отдава прекалено голямо значение на предстоящото им излизане.

Беше закъснял с няколко минути за срещата и беше логично да се предположи, че дисциплинираната Саша вече го очаква нетърпеливо. Нищо подобно. Когато спря с мотоциклета си пред къщата, Саша я нямаше. Понеже не можеше да допусне, че тя е от типа жени, които с часове висят пред огледалото, той влезе вътре, за да провери да не би нещо да се е случило. Можеше, например, междувременно баба му да се е върнала и да е решила сама да я заведе при частния детектив.

— Саша! — подвижна той, застанал пред широкото стълбище.

Показа се камериерката с бърсалка за прах в ръце.

— Горе в стаята си е!

Той се поколеба за миг, после хукна нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж. Спря задъхан пред вратата на стаята за госта и почука:

— Саша, всичко наред ли е?

— Не съм сигурна — чу се иззад вратата.

— Мога ли с нещо... да ти помогна?

Вратата бавно се отвори. В първия момент той направо не я позна. Беше му трудно да повярва на очите си. Пред него стоеше ефирно олицетворение на нежността — в прасковенорозова рокля и също такава на цвят кърпа за глава, изпод която бликваше водопад от златисти като узряло жито вълнисти коси.

— Невъзможно е, нали?

— Да — промълви Тру, пленен от гледката и примаял от изненада. — Невъзможно е да се повярва, че това очарователно създание си ти, Саша.

— Искях да кажа, че е невъзможно да изляза в този вид — каза тя и дръпна края на кърпата, за да я развърже от главата си. Едва сега той забеляза отчаянието в очите ѝ.

— Но, Саша... Няма нищо нередно в облеклото ти! Изглеждаш чудесно... Облечена си с толкова вкус — усмихна ѝ се той. — А аз си мислех, че в Русия хората нищо не разбират от мода.

— О, това не е руска мода. Заслугата е на баба ти — тя вдигна пред очите му страница от модно списание, на което се виждаше същата рокля, а надписът отдолу гласеше „Модел Форчън“. Страницата представляваше реклама на универсалните магазини на фамилията.

Върху леглото Тру зърна отворената опаковка на роклята.

— Намерих всичко това, когато влязох да се преоблека — каза Саша. — Имаше и бележка от баба ти, че роклята е за мен.

Освен ослепителната ѝ красота сега за пръв път можеше да се види и колко млада и крехка беше тя. Тру си спомни как баба му бе споменала, че Саша е само двадесет и четири годишна. Досега обаче тя му бе изглеждала далеч по-възрастна.

Той остави настрана бележката и списанието, улови и двете ѝ ръце и я погледна в очите:

— Тази рокля ти стои великолепно, Саша!

— Не изглеждам ли глупаво... в нея?

Той нежно ѝ се усмихна:

— Ако бях видял тази рокля на някоя витрина, щях да те хвана за ръка, да те завлека там и веднага да ти я купя.

— Когато не си сърдит, можеш да бъдеш страшно сладък, Тру.

Дланите му обгърнаха ръцете ѝ и нежно се плъзнаха нагоре.

— Жените обикновено не ме наричат „сладък“.

— Може би просто не си попадал на подходящи жени — каза тя, осъзнавайки, че сама си търси белята.

Тру вече знаеше, че ще я целуне отново. Ръцете му обвиха шията ѝ и потънаха под тежкия сноп коси.

— Саша, Саша, Саша... — мълвеше той.

— Повтаряш се, Тру!

— По дяволите, права си.

Те се отдадоха на страстна целувка. Целуваха се ненаситно, почти отчаяно, сякаш в тях самите някаква навита до скъсване пружина внезапно се бе освободила и се развиваше с бясна скорост.

Когато я освободи от прегръдките си, той видя, че тя цялата е поруменяла. Погледът му инстинктивно се плъзна към леглото в стаята. За Саша не беше трудно да отгатне какво му се иска. За миг и тя бе изкушена от същото горещо желание. През ума ѝ обаче премина горчивият спомен от миналото и я отрезви. Тя се отдръпна и шеговито рече:

— Забравяш, че съм омъжена, Тру.

Той не искаше да влиза с нея при Дел Монте, но го направи, за да ѝ помогне при евентуални езикови трудности. Английският ѝ беше отличен, но не бе изключено детективът да си послужи с някои специфични и трудноразбираеми изрази.

Докато чакаха в тясната приемна, хубавата червенокоса секретарка непрекъснато фиксираше с поглед Тру. На няколко пъти той отвърна на погледите ѝ. Момичето не го интересуваеше изобщо — просто опитваше да си докаже, че случилото се сутринта в стаята на Саша не означава нищо. Проблемът обаче бе, че не успяваше. Колкото до Саша, тя или не забелязваше малкия флирт, или не му отдаваше никакво значение. Това го дразнеше — страстта го бе направила свръхчувствителен.

В действителност Саша беше забелязала играта с погледи и съвсем не бе безразлична към нея. Даваше ѝ се добър повод да си припомни, че на американците — особено на мъжествените и привлекателните от тях — не биваше особено да се разчита.

— Можете да влезете.

Сепнат от гласа на секретарката, Тру скочи и с изненада забеляза, че Саша бе подскочила също така стреснато. Значи, „другарката“ не била толкова хладнокръвна и безразлична, колкото му се бе сторило. Констатацията го накара да се почувства по-добре.

Виктор Дел Монте ги чакаше. Саша погледна навъсено Тру и му прошепна:

— Това ли е детективът? Не прилича много на тези от филмите.

Тру се усмихна. Да се каже, че Виктор Дел Монте не прилича особено на широкоплещестите типажи от киното, означаваше да се избере най-мекия израз за случая. Истината бе, че с аскетичната си слаба фигура, голо теме, очила с големи рогови рамки и неподходящо подбрана червена папионка, Дел Монте приличаше повече на застарял изобретател маниак, отколкото на частен детектив. Подчертано любезните му маниери пък го правеха да изглежда като застрахователен агент.

— Влезте, влезте! За мен винаги е било удоволствие да съм в услуга на фамилията Форчън — започна речитатива си той, като енергично потупа Тру по ръката и широко се усмихна на Саша, докато ги въвеждаше в стаята. — Преди около година работих по една поръчка на брат ви Адам — продължи той, намигвайки. — Още го помня. Дойде със съсипан вид, горкият, и ми поръча да открия една личност. Тъй и не можах да разбера защо веднага след това трябваше да се появи и брат ви Питър и да ми заръча точно обратното — да не бързам с издирването. От вестниците после научих, че Адам по-късно сам открил въпросната личност и че двамата се оженили. Чакай, чакай! Но нали Питър също се ожени непосредствено след това! Нищо не разбирам! Изобщо... при това особено завещание на баща ви... Ей, ами вие двамата не сте ли...

— Не — прекъсна го рязко Тру. — Тя вече е омъжена.

Без да губи време, Саша разказа накратко историята и показва на детектива снимката от сватбата. Той я разгледа внимателно, почука с пръст по нея и рече:

— Лицето ми се струва познато, но засега не мога да кажа нищо определено. Трябва ми някой и друг ден, за да се поразровя тук-там...

— Времето е от първостепенно значение за мен — каза решително Саша. — Трябва да открия съпруга си, колкото е възможно по-скоро.

— Както се досещате, този човек не гори от желание да бъде открит... — напомни Дел Монте.

— Вижте, ако мислите, че няма да можете да се справите с работата... — започна тя, но той я прекъсна:

— Моля ви. Не става дума за това. Ще се заема със случая и мисля, че до няколко дни ще съм в състояние да ви докладвам.

На излизане, когато Саша бе вече във от кабинета, Дел Монте придърпа Тру към себе си и му прошепна:

— Сега, кажете ми ясно и недвусмислено: искате ли да откривам този човек, или не? Да не би пак да стане като предишния път с братята ви?

— Няма да стане — каза твърдо Тру. — Очаквам от вас да направите всичко за откриването му. Очаквам също да свършите работата, колкото е възможно по-бързо.

На улицата беше горещо и влажно. Срещу офиса на Дел Монте Тру забеляза някакъв бар и предложи на Саша да пийнат нещо.

Тя не му отговори. Погледът ѝ беше отправен в същата посока, но вниманието ѝ бе привлечено от човек на средна възраст, облечен в евтин черен костюм, който небрежно се бе облегнал на плота на бара, пушеше и четеше вестник.

— Саша?

Тя кимна разсеяно и след няколко минути двамата вече седяха в удобно сепаре в прохладния тих бар и си поръчваха водка.

— Много ли си падаш по водката? — попита я Тру.

— Не. Пия само при специални случаи. Водката е скъпа. А и главата ми бързо се...

— „Замотава“ — помогна ѝ Тру, като илюстрира с жест непозната за Саша дума.

Саша се усмихна:

— Да, главата ми бързо се... замотава.

След това тя се огледа наоколо. Човекът в черния костюм! Седеше на висок стол пред плота, беше си поръчал бутилка бира. Продължаваше да чете и да пуши. Не ѝ се вярваше да го е виждала някъде преди това, но присъствието му я смущаваше. След като бе открила, че съпругът ѝ е контрабандист, опитал се да я използва като неволна съучастница, вероятно бе станала свръхпредпазлива и свръхподозрителна. Сигурно на това трябваше да се отдаде и избликът на страст тази сутрин в спалнята.

Тру проследи посоката на погледа ѝ.

— Не вярвам да е твой тип.

Тя го изгледа стреснато:

— Мой тип ли? Глупости!

— С какво те привлича тогава?

Тя просто сви рамене и се обърна към Тру, като остави за малко непознатия на втори план в съзнанието си:

— А ти падаш ли си по водката?

Той се разсмя:

— Не. Обикновено не пия водка. Само при специални случаи.

— Мисля, че за теб не е скъпо. Ти си много богат, нали? — запита направо тя, без да се смущава ни най-малко.

— Е, да, но... — Тру млъкна, после се усмихна. — Но освен пари, *другарко*, аз имам и принципи.

Двамата постояха известно време в мълчание. Макар да не гледаше към непознатия на бара, тя усещаше присъствието му.

— Давам един цент, за да узная какво мислиш в момента — наруши мълчанието тя.

— Това руски израз ли е?

— Не, напротив, дори мислех, че е американски. Чувала съм Дру да го употребява. Впрочем, за теб, като за тузар, сигурно трябва да преправя израза на „Давам цял долар, за да разбера какво мислиш в момента“.

— Е, и един цент ще свърши работа — засмя се той. Тя наистина изрови от чантата си един цент и го постави пред него на масата.

— Питам се дали само водката може да замае главата на Саша Малцева Чийзман? — каза той с напрегнат глас.

Пристигна сервитьорката с питиетата. Удивен, Тру видя как Саша пресуши чашата си на един дъх.

— Още една? — попита я с усмивка сервитьорката.

Тя кимна. Когато момичето се отдалечи, Саша каза:

— Не, и други неща са в състояние да ми замаят главата.

Тру забеляза борбата на чувства, изписана върху лицето ѝ. Тя се облегна назад в тапицираното със зелена кожа сепаре.

Двамата седяха, без да разговарят. Мълчанието се проточи. Саша забеляза, че човекът на бара пие вече втора бира. „Обикновен редовен посетител, нищо повече“, рече си тя, но присъствието на непознатия продължаваше да я смущава.

Тру стана, за да пусне монета в джубокса. Саша стреснато забеляза как той пътьом спря до непознатия и му каза нещо. Човекът само сви рамене и се задълбочи отново в четенето на вестника. Тру пусна балада на „Бийтълс“.

— Харесва ли ти такава музика?

— Тази специално — да. Не харесвам обаче шумния и креслив рокендрол. Какво каза на онзи човек?

— Попитах го колко е часът.

— Защо?

— За да проверя дали няма руски акцент. Но той не ми отговори.

Саша почувства как сърцето ѝ се свива.

— Мислиш, че... Мислиш, че ме следят? Мислиш, че вече знаят за дейността на Дру и че ме считат за съучастница?

Тру не знаеше какво да мисли.

— Може би те също като теб го търсят и се надяват чрез теб да достигнат до него — той се изчерви. — А може и аз, подобно на баба ми, просто да съм прекалил с четенето на криминални романи.

Тя притеснено се усмихна:

— Вероятно си прав.

И все пак щеше да се чувства по-спокойна, ако непознатият беше проговорил и се бе разбрало, че няма руски акцент.

Тру ѝ се усмихна окуражително:

— Хайде, стига, нека да сменим темата.

Саша го погледна замислено. Да, наистина, глупаво бе да се поддава човек на параноични настроения.

Като постоя малко, тя си спомни за една реплика на частния детектив, която я бе озадачила.

— Кажи ми, Тру, какво имаше предвид Дел Монте, когато спомена за някакво „особено“ завещание на баща ви?

Тру се усмихна неопределено:

— О, това е дълга история. Ще ти я разкажа някога, когато имаме повече време. Не е нещо важно.

Пристигна втората водка на Саша. Чашата на Тру стоеше все още недокосната. Той я взе, усмихна се и попита:

— Да вдигнем ли тост? — чукна леко чашата о ръба на нейната и каза: — За сбъдването на всичките ти желания!

Тя отвърна на усмивката му, но не пропусна и крадешком да погледне към непознатия на бара. Чувстваше се напрегната.

ТРЕТА ГЛАВА

— Не разбирам каква задна мисъл намираш в това, че съм купила на момичето една сваятна рокля — каза невинно Джесика. — Гардеробът ѝ беше ужасен и аз си помислих, че след като ще се размотаваме с нея из града...

— Ти не си имала и най-малкото намерение да се размотаваш с нея из града!

— Виж, изобщо не съм те молила да водиш Саша при Дел Монте.

— Ами нали ти беше заета! Впрочем, откога през свободното си време се занимаваш с гледане на деца?

Тя се изсмя весело.

— Знаеш, че обожавам децата. Така бих искала да имам внуци...

— Не разчитай на мен — предупреди я Тру.

Тя меко се усмихна.

— Имах предвид Адам и Ева. Или Питър и Елизабет. Не са ли чудесни и четиримата? Изглеждат толкова щастливи!

— Ами, ако питаш мен, аз също съм щастлив като птичка — или по-скоро бих бил, ако ти не...

— Слушай, Тру, какво толкова си се вкиснал? Завел си Саша при детектива по свое собствено желание. Спокойно можех утре и аз да я заведа. А и противно на това, което си мислиш, наистина бях оставила роклята с намерение Саша да я облече, когато излезем двете с нея из града. Стоеше ѝ чудесно, нали?

— Е — омекнало каза Тру, — признавам, че когато иска, тя може да изглежда и доста добре. Сигурно, ако се беше постарала достатъчно, мъжът ѝ нямаше да избяга от нея.

— Стига, Тру. Не си ли разбрал, че този човек е мошеник? И все пак, чудя се как е успял да подмами бедното момиче. Изглежда, е вярно — любовта е сляпа. Макар че... това надали е било истинска любов. Личи си дори и от самата сватбена снимка. Те някак си не

изглеждат подходящи един за друг. Очевидно е, че сега Саша съжaliaва за случилото се. И се страхува.

— Страхува ли се? Не споменавай това пред нея. Ще го отрече незабавно. Изобщо, занимаваме се с неща, които не са толкова прости, бабо.

— Да. Значи и ти го разбираш.

— Не искам да разбирам нищо. И не искам да се месея в каквото и да било. Стига ми фирмата, която под мое ръководство трябва успешно да прекрачи прага на двадесет и първия век. Сега, когато най-сетне разчистих пътя пред реформите, които татко и Питър години наред тъй и не успяха да направят, не съществува жена, която би се изпречила на пътя ми и би ме отклонила от това голямо и важно начинание.

— Дори и ослепителна красавица?

— О, стига, бабо! Ужасна си! — понечи той да си тръгне.

— Миналата седмица ми бе споменал, че се каниш да си дадеш малко отпуска преди края на месеца и да отидеш на планина — най-невинно продължи разговора Джесика.

Той се извърна рязко и изгледа баба си предупредително:

— Слушай, и ако си замислила някоя „случайна“ среща между мен и Саша в планината...

— По дяволите, Тру! Напоследък си станал толкова мнителен. Впрочем, точно затова счетох, че можеш да бъдеш от полза на Саша, която пък, обратно, е толкова доверчива, че веднъж вече си е изпатила.

— А, тя не е от хората, които повтарят грешките си!

Джесика обаче беше на друго мнение:

— Въпреки всичко, което си мислиш за нея или което тя твърди за себе си, считам, че не е правилно да я оставим сама да издирва този неин... съпруг-престъпник.

— Може би, но не разчитай на мен. Аз възнамерявам да отида на планина и да си почина за една седмица.

— Браво! — засегна се баба му.

Тру се поколеба, после приседна срещу нея.

— Чуй ме, бабо. Не проявявай излишна самоинициатива.

— Самоинициатива?

— Не мисли, че ти и Саша ще успеете да се справите с онзи мошеник. Както ти сама каза, това е работа за властите.

— Да, но ти пък чу какво каза по този въпрос Саша!

— Добре. Ако Дел Монте открие нещо, ще го накараме да се разрови по-подробно. Почти сигурно е, че ще излязат наяве и други афери, които Дру без съмнение е вършил преди или след запознанството си със Саша. Така ще се докаже, че той наистина е престъпник, а Саша ще бъде спасена.

— Ако ние можем да направим нещо...

— Като казваш „ние“, нямай предвид мен. Единственото, което смятам да направя, е да поговоря с Дел Монте, след което отивам на почивка и оставям всичко в негови ръце.

— Добре, скъпи, разбирам. Идеята ти е добра. Само дето се страхувам, че, когато Саша открие съпруга си, тя ще поиска да се срещне с него лице в лице. Знаеш, че е много решителна.

— Да знам.

— Може би трябва да поговориш с нея, преди да заминеш. Поговори ѝ за рисковете, на които би се изложила, ако постъпи необмислено.

„Много добре!“ — помисли той и усети как пулсът му се ускорява. Като че ли всичко това беше негова работа!

Наближаваше полунощ. Тру се опитваше да бъде спокоен, но не успяваше. Започна да крои планове. Утре сутринта ще довърши някои неща в офиса, после ще се отбие до Дел Монте и надвечер ще отпътува за планината. Да, точно така. Колкото по-бързо заминеше, толкова по-добре.

Той грабна кутия бира, излезе на площадката пред къщата и се изтегна в един шезлонг. Опита да се отпусне, без да мисли за Саша Чийзман. Най-вече искаше да забрави горещата им целувка от сутринта. Не му се удаде особено...

Пийна няколко глътки бира, но и това не можа да промени опасната насока на мислите му. Е, добре, тя наистина беше привлекателна. Беше убийствено красива в прасковенорозовата си лятна рокля. Той я беше целунал. Е, и? Малка романтична игра, нищо повече, както и самата Саша бе казала. Колкото до притесненията на баба му, че тя ще поиска да се саморазправя със съпруга си, проблемът бе лесно решим. Щеше да инструктира Дел Монте да не ѝ съобщава

адреса, докато не се добере и до необходимите компрометиращи подробности за този човек. Оттук нататък, ако Саша толкова настояваше да урежда отношенията си с въпросния мръсник, то той най-вероятно вече щеше да е на сигурно място зад решетките и процедурата нямаше да крие никакви рискове.

Саша се въртеше и също не можеше да заспи. Причината не беше в обстановката. Леглото беше огромно и меко, чаршафите ухаеха приятно, а от отворения прозорец подухваше свеж и прохладен бриз.

Единствената причина беше Труман Форчън. По ирония на съдбата точно тя, която назидателно му бе обяснила колко безсмислени са романтичните увлечения, сега бе станала жертва на такова. Нима не си бе взела поука и не бе разбрала какви бедствени последици може да има връзката с един американец? Дали сега не стоеше на прага на втора подобна авантюра?

Какво й ставаше? Нима не й бе останала капка здрав разум?

Тя отметна завивката и стана. Е, добре, Тру бе привлекателен. Но освен това той й се бе сторил и груб, конфликтен и невъздържан... понякога. Макар че иначе...

Тя се улови в прекалена сантименталност и се укори, че позволява на буржоазни американски емоции да замъглят разсъдъка ѝ. Трябваше да се стегне. Бе дошла тук с една-единствена цел: да открие мъжа, който я бе излъгал и да го накара да се прибере с нея в Русия, за да върне иконата. Ако той откажеше, или по някакъв начин я заплашеше, щеше да го предупреди, че при приятели в Москва е оставила разобличително писмо, което при нужда да бъде предадено на властите. Саша горещо се надяваше да не се стига до подобни усложнения, тъй като писмо, всъщност, нямаше.

Тя си навлече фланелка и джинси — американски джинси, за които бе платила луди пари на черния пазар в Москва.

Тру хвърли настрана полупразната бирена кутия. Не го съдържаше на едно място. След като походи напред-назад в продължение на няколко минути, реши да запали мотоциклета и да си направи малка разходка извън града.

Движеше се по дългата лъкатушна алея, когато фарът на мотоциклета му освети човешка фигура. Беше Саша. Вървеше точно по средата на алеята. Яркият сноп светлина я накара стреснато да се обърне и да застине на място. Тру рязко сви вдясно, за да не я блъсне, и едва не падна.

— Луда ли си? — изкрещя той, ужасен от мисълта какво би станало, ако бе карал по-бързо.

Тя се взря в него.

— „Луда“? Аз ли карах посред нощ с бясна скорост по алеята?

— А нима мислиш, че е по-малко налудничаво човек да излезе и да се разхожда по същото това време на денонощието?

Косата ѝ, която бе оставила разпусната, се бе разпиляла върху лицето ѝ. Тя я отметна назад.

— Необходимо ли е винаги да повишаваш тон?

Тру бе отворил уста с намерение да направи точно това, но след тази реплика се разсмя:

— Добре, стига спорове. Качвай се!

Тя се поколеба.

— Къде отиваш?

— Но, Саша, трябва ли винаги да обсъждаме и да се препираме?

— Добре. Но няма да караш като умопобъркан, нали?

— Обещавам — каза той усмихнато.

Даде ѝ допълнителния шлем и ѝ помогна да си го закопчае.

— Никога досега не съм се возила на такъв мотоциклет — каза Саша по детски сериозно.

Той я докосна по бузата:

— Не се безпокой. Ще карам бавно и внимателно.

Погледите им се срещнаха.

— Мисля, че има за какво да се безпокоя, тъй като не знам дали изобщо можеш да караш бавно и внимателно.

— Е, бих казал, че това се отнася и за двама ни!

Грохотът на мотора и шумът на вятъра правеха разговора почти невъзможен, което бе добре дошло и за двамата. Отначало Саша се бе вкопчила в Тру, но после се поотпусна. Явно возенето ѝ доставяше удоволствие. Нямаше да възрази, ако той караше дори и по-бързо.

След около четиридесет и пет минути Тру спря на отбивка с красив изглед. Е, не че имаше какво толкова да се види в полунощ и при небе, почти изцяло закрито от облаци... Само пълната луна хвърляше бледа и загадъчна светлина върху пейзажа. Саша скочи от мотоциклета, покатери се върху една от масичките за пикник на паркинга и се загледа в тайнствените силуети наоколо.

— Твоята страна е невероятно красива! — промълви тя.

— Някога трябва да ти покажа това място денем. То е едно от любимите ми — той съжали веднага за казаното. Какво правеше — устройваше си срещи с това момиче? Затова добави: — Слушай... Ще отсъствам за малко от града.

— Така ли? — попита тя с топлия си гърлен глас. По интонацията той не можа да отгатне настроението ѝ.

Тя продължи да се взира в далечината, а Тру съзерцаваше изящния ѝ профил.

— Много ми е нужен малко отпуск — натърти той. Тя само кимна. — Впрочем, сигурен съм, че Дел Монте ще успее да изрови нещо във връзка с твоя... Чийзман. Може би дори повече, отколкото предполагаш.

— Какво имаш предвид?

— Саша, ти надали си била първата жертва на този измамник. Вероятно този тип е контрабандирал произведения на изкуството от Русия — а кой знае и откъде другаде — в продължение на години, преди да те срещне. Нищо чудно и да е част от някоя мрежа.

— Мрежа?

— Да, голяма международна престъпна организация. Виж, не е изключено този Чийзман да си има и десетки други прозвища и още толкова фалшиви паспорти, тъй че в крайна сметка залавянето му да се окаже невъзможно. Чудя се дали не е по-добре просто да се прибереш в Москва и да забравиш за случилото се.

— Да го забравя?!

— Не, не би могла — погледна я Тру съчувствено.

— Не ми е приятно да си мисля за него като за изпечен дългогодишен престъпник. Надявам се този да е бил първият му случай. Надявам се също, че той ще се върне с мен и ще поправи стореното.

— И после?

— После ще се разведем по обичайния начин.

— Дори и ако той възстанови щетите и се разкае за постъпката си? Какво ще стане, ако той се опита... да заглади отношенията ви?

— Твърде късно е — каза тя без колебание.

— Не трябва да изключваш и възможността цялата ти хипотеза да се окаже безпочвена. Ами ако някой е скроил номер на съпруга ти? Ами ако тази икона е била поставена в несесера му без негово знание?

— Саша го погледна недоверчиво. — Е, добре, това са само предположения, но е напълно възможно да се окажат истина.

— Тогава защо трябваше да ме лъже и да избяга от мен?

— Не знам — призна Тру. — Може би се е намирал в опасност и е изчезнал, за да не ти навреди. Мислила ли си за такъв вариант?

— Не.

— А за това, че някой може да го е използвал за целите си?

— Струва ми се, че четеш прекалено много криминални романи.

Той понечи да спори, но вместо това се разсмя:

— Изглежда си права.

За пръв път тази вечер тя леко се усмихна:

— Най-сетне постигнахме съгласие.

Той я огледа внимателно.

— Трябва да го правиш по-често.

— Кое?

— Да се усмихваш.

— Защо? — попита тя сериозно. От усмивката ѝ не бе останала и следа.

— Ами... защо. Защото... изглеждаш добре, чувстваш се добре и караш другите хора също да се усмихнат.

— А за какво трябва да се усмихнат?

— Що за въпрос! Ами... Не знам за какво хората най-често се усмихнат.

— Нито пък аз — каза тя с отчайваща прозаичност.

Той въздъхна разочарован:

— Права си. За какво ли, наистина, има да се усмихваме?

— Точно така.

Настъпи дълго мълчание.

— Любопитен съм — каза най-сетне Тру — има ли изобщо нещо, което да те развлича?

— Да ме развлича ли?

— Да. Да те кара да се смееш. От душа. Както когато чуеш истински смешен виц.

Тя го изгледа разсеяно.

— Какъв виц?

Тру се намръщи, а после се замисли. По някаква необяснима причина го обзе амбиция да накара Саша да се разсмее. Поне веднъж. Само колкото да види как би изглеждало. Да разчупи каменното й самообладание. Щеше да й се отрази добре. Дявол да го вземе, щеше да се отрази добре и на двамата им.

Той потри замислено брадичка, опитвайки да си спомни някой от вицовете, които бе чул от служителите си.

— Чакай малко... А, да. И тъй, в едно шивашко ателие влязъл човек с увиснали рамене, много дълги ръце и ляв крак, по-къс от десния с десет сантиметра.

— Защо е бил така уродлив?

— Не знам. Това в случая не е важно. Та... Докъде бях стигнал? А, да. И тъй, влиза той, разбираш ли, и казва на шивача...

— Сигурно е бил инвалид от войната.

— Ще престанеш ли да мислиш защо човекът е бил толкова грозен? — загуби търпение Тру. — Е, добре, все едно. Сигурно вицът не е много интересен — млъкна за момент, а Саша го изчака да продължи. — Добре — рече най-сетне той. — Ето един по-смешен. Двама ирландци си купили на панаира по един кон. Но и двата коня...

— Защо ирландци?

— Няма значение, че са ирландци — навъси се Тру. — Могат да бъдат и италианци, скандинавци... руснаци... Добре, за да си доволна, ще приемем, че са били руснаци. Важното е, че си купили два коня.

— А, да — отбеляза Саша добродушно.

Тру се взря продължително в нея.

— Смял съм се до сълзи, когато го чух за пръв път. Искам да кажа — когато чух развързката. До която именно и се опитвам сега да стигна — той се почеса по носа. — Та, ставаше въпрос за това, че тези два коня много си приличали и затова Пат казал на Майк...

— Пат и Майк ли?

— Да, Пат и Майк. Какво те притеснява?

— Не познавам руснаци с имена Пат и Майк.

Тру размаха заканително показалец:

— Нарочно го правиш.

Тя сви рамене:

— Само казах, че...

— Няма значение. Все едно.

Саша леко се усмихна.

— Сърдиш ли се?

— Не.

— Не искаш ли сега да ми разкажеш вица?

— Няма смисъл. Разбрах, че няма да ти хареса. Просто хрумването ми бе несполучливо. Забрави го. Все едно.

Отново настъпи продължително мълчание.

— Значи, утре заминаваш на почивка?

— Какво? — съвсем беше забравил за отпуската си. — О, да. Утре надвечер. Ако, разбира се, успея да довърша всички спешни работи във фирмата. Ако ли не, ще замина вдругиден. Или през уикенда.

— С приятели ли ще прекараш?

— Не, без приятели.

— Няма ли да се чувстваш... самотен?

— Не — каза той след малко.

— Но нали тогава няма да има на кого да се усмихваш, нито пък ще има кой да се усмихва на теб!

Той я изгледа мрачно:

— Понякога така е по-добре.

Внезапно излезе вятър. Тру погледна небето. Облаците се бяха сгъстили и почти изцяло закриваха луната. Задаваше се буря. Да се кара по тези лъкатушни планински пътища, когато са мокри, бе доста опасно. „Не трябва да предприемам излишни рискове“ — каза си Тру, съзнавайки, че имаше и още нещо, което го тревожеше много повече от хлъзгавите пътища.

Едва потеглиха и дъждът заваля. Оставаха им не по-малко от тридесет километра до дома. Ако дъждът се усилише, трябваше да потърсят подслон.

За броени минути дъждът се превърна в пороен.

— Трябва да потърсим къде да се скрием — извика през трясъка на мотоциклета, воя на вятъра и пляска на дъжда Тру. Саша, цялата

мокра, здраво се бе вкопчила в него.

Видимостта бе станала практически нулева и Тру спря край пътя. Никой от двамата не бе облечен като за дъжд. Тънките им дрехи бяха прогизнали и прилепнали по телата им.

— Виж! — извика Саша, като посочи към слабата трепкаща светлинка недалеч от тях. Тру я хвана за ръка и двамата се затичаха натам.

Светлината идеше от бунгало, построено, заедно с няколко други, на малка поляна в гората недалеч от пътя. Над голата крушка пред вратата бе закачена табелка: „Свободни места няма“

След като се сгушиха под скъпернически тясната козирка, Тру избърса водата от лицето си и се огледа.

— Пред няколко от бунгалата не виждам паркирани коли, а вече минава полунощ — каза той. — Сигурно съдържателят на къмпинга просто не е искал да бъде буден от закъснели посетители и затова е закачил табелката.

— Ти мислиш ли да го будиш? — попита Саша, зъзнейки.

Тру обви с ръка рамото ѝ.

— Не. Ела. Да пробваме сега дали няма да можем да се вмъкнем в някое от незаетите бунгала, а на сутринта ще уредя сметката.

Понечи да хукне към бунгалото, но Саша го дръпна назад:

— Стой! Това е противозаконно! Могат да ни арестуват!

— Има смекчаващи вината обстоятелства. Хайде, няма нищо страшно, Саша, повярвай ми! Ако продължим да стоим тук и да спорим, със сигурност ще хванем някоя пневмония.

— Пневмонията е неприятна, наистина, но не е по-неприятна от затвора.

— Слушай, не вършим никакво престъпление. Разбра ли? — той въздъхна. — Добре, почакай. Хрумна ми нещо — той измъкна мокрия си портфейл от задния джоб и взе от него три двадесет доларови банкноти. — Това е достатъчно, за да покрие цената на нощувката тук.

Той се наведе и мушна банкнотите под вратата на рецепцията.

Саша още се колебаеше, но ѝ беше така студено и бе така мокра, че се затича с Тру към празното бунгало. Вратата бе заключена. Сръчността, с която Тру отвори прозореца, направо я ужаси.

Преди да ѝ помогне да се покатери през перваза, той поривисто и нежно я целуна. Наум се оправда, че го е направил само за да я успокои и окуражи. Извинението му обаче бе толкова плитко скроено, че с него не можа да излъже и самия себе си.

Устните на Саша нервно потръпваха и тя бе по-притеснена от когато и да било. Предстоеше ѝ да прекара нощта в уединено бунгало, насаме с този непоносимо привлекателен мъж. Молеше се вътре да има отделни стаи или поне отделни легла.

Имаше обаче само стая с едно легло. Измокрената двойка се втренчи в него и потъна сковано в мълчание. Тишината беше нарушена от Саша, която кихна.

— Трябва да свалиш тези мокри дрехи — каза ѝ Тру.

Саша кимна и го огледа:

— Ти също.

Отново последва притеснено мълчание. Двамата огледаха оскъдно мебелираното бунгало. Тру прекоси стаята и отвори една врата, зад която се намираше миниатюрна баня. Запали лампата, после погледна към треперещата си спътничка.

— Защо не се съблечеш тук вътре и не вземеш горещ душ?

— Ти също трябва да вземеш горещ душ.

На върха на езика му бе да издекламира старата закачка: „Пестете водата — къпете се по двама!“, но се въздържа. Вместо това, с пресилен галантност каза:

— След теб.

Саша кимна и се отправи към банята. Тру все още бе там и стоеше на вратата. Тя се мушна покрай него и понечи да затвори след себе си, но той каза:

— Почакай!

Тя потрепери. Успокои се чак когато го видя да ѝ подава завивката от леглото:

— Дръж. Трябва да се увиеш с нещо, когато излезеш от банята. А до сутринта дрехите ни ще изсъхнат.

Тя взе завивката, погледна я, сви устни и запита:

— Ами ти?

Върху леглото сега бе останало само декоративното покривало.

— Ще използвам него. После. Ти можеш да спиш на леглото, а аз — върху събрани столове — каза Тру. Саша погледна без особено

доверие двата рахитични дървени стола. — Няма проблем. Приятно ми е от време на време за разнообразие да се поизмъчвам по малко — и за да предотврати всякакъв по-нататъшен спор, той излезе от банята и затвори вратата.

След няколко минути се чу шума на душа. Като се опитваше да не си представя голата Саша, Тру съблече прогизналите си дрехи. Взе покривката от леглото и се уви в нея като с римска тога. Тъкмо затягаше възела и душът спря. Минута по-късно Саша излезе от банята.

— Приличаш на Гай Юлий Цезар — засмя се тя, като го видя.

Той обаче бе по-скоро като поразен гладиатор: гледката направо го сломи. По тялото на Саша блестяха бисерни капчици влага, лицето ѝ грееше, а косата ѝ бе разпиляна като свила върху раменете. Върху себе си имаше само тънката завивка и невероятната усмивка, която така скъпернически използваше.

Усмивката ѝ изчезна, като видя съсипаното му изражение.

— Надявам се, че не съм изразходила всичката топла вода — каза тя.

Чак тогава Тру се усмихна:

— Положително не. Дори може да се окаже, че неволно си поставила рекорд за най-бързо къпане. Поне измежду моите приятелки няма такава, която някога да се е къпала по-бързо — изведнъж се изчерви. — Впрочем, исках да кажа...

— Знам какво искаше да кажеш, Тру — очите ѝ искряха.

Той веднага се мушна в банята да си вземе душ. Студен душ!

Когато след няколко минути излезе, видя Саша, сгушена във възможно най-далечния ъгъл на двойното легло. По-голямата част от леглото бе свободна, одеялото бе грижливо изпънато, а Саша се бе мушнала под крайчеца на завивката и лежеше там чинно. Без да гледа към него, тя каза:

— Да не ставаме глупави. Има само едно легло, а ние сме двама. Можем да използваме леглото заедно. Какво толкова!

Тру бе направо изваден от равновесие:

— Добре! Искам да кажа... не.

Колкото му се щеше да се мушне в леглото при Саша, толкова и се страхуваше. По дяволите!

— На столовете ще ми е добре — каза той. Саша изпита едновременно облекчение и разочарование.

— Както решиш.

— Готово — каза след малко той, седна върху единия стол и качи краката си върху другия, свит като ембрион.

— Няма ли да ти е по-удобно, ако раздалечиш малко столовете?

Тру не бе в настроение да приема съвети.

— Добре ми е и така. Ще спя като къпан — излъга той, като опитваше да се намести по-удобно. На няколко пъти му се наложи да дооправя завивката си. Накрая наклони малко стола, върху който бе седнал, и възкликна: — Е, така вече е чудесно.

После опъна свитите си крака, от което столът, върху който седеше, се наклони още назад и се прекатури. Тру се намери на пода, с крак размахан във въздуха, а друг заклещен между пръчките на втория стол.

Саша моментално скочи в леглото като пружина, но вместо да изпищи — както той очакваше, — избухна в смях. Той се ядоса.

— Значи такива са нещата, които те развеселяват! — извика Тру, като се мъчеше едновременно да се освободи от столовете и да придържа наметката си. Комичната гледка накара Саша да се разсмее още по-силно. Тя се опита да спре и дори запуши устата си с длан, но смехът надделя. Смееше се от сърце. Така, както Тру изобщо не бе очаквал.

Най-сетне той се изправи на крака, затегна покривката, с която се бе увил, и погледна мрачно.

— О, извинявай — каза тя на пресекулки, тъй като още не можеше да се успокои от смеха. — Удари ли се?

— Не. Но знам, че изобщо не се извиняваш искрено. Ти просто имаш извратено чувство за хумор, това е.

Смехът на Саша обаче бе така заразителен, че само за секунди гневът му се изпари и той също се разсмя заедно с нея.

— Стига ли ти одеялото?

— Да, повече от достатъчно е.

Тру бе легнал на самия ръб на леглото, колкото се може по-далеч от Саша. Едно малко помръдване и щеше отново да се намери на пода.

Саша лежеше вдървено по гръб и с широко отворени очи съзерцаваше в тъмното тавана. Не бе свикнала да заспива по гръб, но ѝ бе неудобно да се обърне настрани.

— А на теб стига ли ти одеялото? — запита Тру след дълго мълчание.

— О, да — каза бързо тя.

— А имаш ли... достатъчно място?

— О, да. Колкото искаш. В Русия леглата не са толкова големи.

— Наистина ли?

— О, да. По-малки са.

— Искаш да кажеш по-тесни?

— Да, и по-тесни.

Мълчание.

— Е, време е да заспиваме. Късно е.

— Да.

— Лека нощ, Саша!

— Лека нощ, Тру!

Нито един от тях не затвори очи. И двамата се съмняваха дали изобщо ще могат да мигнат тази нощ. Освен ако...

Както той, така и тя обаче не смееха и да допуснат продължението на тази мисъл.

— Още ли си будна? — запита той след около час.

— Напротив, спя — каза тя напрегнато.

— Така си и мислех — усмихна се той. Разделяше ги само една педя одеяло.

Той погледна към нея. В сумрака на стаята можеше да различи само профила ѝ. Чисто инстинктивно у него се породихо желание. Впрочем, какво друго можеше да очаква — намираше се в едно легло с привлекателна млада жена! Щеше обаче да си е чиста лудост, ако сега направеше нещо. Първо, тя почти сигурно щеше да го отблъсне, което жестоко щеше да накърни самолюбията му. Второ, ако ли пък не го отблъснеше, щеше да се случи непоправимото — събитията щяха да се развият по необратим сценарий.

Не, твърде рисковано бе да предприема каквото и да било.

Противно на всичките си теоретизации той обаче се примъкна към нея. Чу как дишането ѝ се учести. Топлината на тялото ѝ го привличаше като магнит.

— Саша! — каза той тихо и дрезгаво.

Тя обърна глава към него. Дори и в тъмното морскосините ѝ очи блестяха. Устните ѝ съвсем леко се бяха разтворили. Тру бавно протегна ръка и ги докосна. Тя ухапа леко пръстите му. Оттук нататък и двамата бяха като омагьосани. Дори и не помислиха да спрат, макар да знаеха, че това, което вършат, щеше да промени съдбата им завинаги.

Той се надвеси над нея, обви с длани лицето ѝ и я целуна по устните. Последен слаб предупредителен сигнал проблесна в съзнанието ѝ, но тя го изключи. После тихо измърка от удоволствие, отвърна страстно на целувката му и вкара дръзко език в устата му.

Косата ѝ се спускаше по раменете и покриваше гърдите ѝ. Той нежно разгърна с длани влажните кичури, зарови глава и потърси с устни вече настръхналите зърна на гърдите ѝ.

— Толкова си сладка — прошепна той. Спусна ръце към бедрата ѝ, а после и по-надолу, улови я и я придърпа към себе си. Тя потръпваше и той почувства как тръпката пробяга и по собствения му тил.

Усещаше ръцете си да парят, докато я докосваше... Беше му толкова хубаво. Галеше я, целуваше я, а тя бе потънала в ласките му. Ръцете му, устните му, цялото му тяло бяха за нея като наркотик, който шеметно я упойваше и възбуждаше. Обезсилена, тя не се възпротиви, когато езикът му се плъзна от гърдите към корема ѝ, после още по-надолу. Той леко я подхвана за кръста и я повдигна, при което тялото ѝ се изви в дъга. Разтвори бедрата ѝ и плъзна език. Отначало толкова леко, че я побърка от желание, а после по-силно и по-силно, докато тя не започна да се гърчи и извива в отговор на милувките му. Мускулите ѝ бяха напрегнати, а нежните ѝ стенания бяха приели учестения ритъм, с който биеше сърцето ѝ. Тя извика името му и без капчица срам повдигна краката си още повече. Беше заровила пръсти в косите му и страстно го галеше, докато вълните от удоволствие разтърсваха тялото ѝ.

Тру вдигна глава и видя щастливи сълзи в очите ѝ. Тя го притегли към себе си. Сега той лежеше плътно върху нея. Тя промуши ръка между телата им, улови го, погали го и го плъзна в тялото си.

— Саша... Саша... Саша... — шепнеше той, целувайки очите и устните ѝ. Повтаряше името ѝ в ритъма на милувките им. Сърцето му

биеше до пръсване. Никога не се бе чувствал по-възбуден.

Саша бе обвила с крака бедрата му и бе впила пръсти в релефните му мускули, а горещият му дъх идваше на мощни тласъци в ухото ѝ. И двамата копнееха само за едно: да достигнат кулминацията. Секунди преди сублимния миг тя изстена:

— Сега, Тру, сега...

Чувството, което и двамата изпитаха, бе зашеметяващо.

Накрая те се отпуснаха и... не, строполиха се изтощени и потънаха в сън.

В светлината на деня споменът за нощната случка ги накара да се почувстват виновни и засрамени.

Саша посегна за джинсите си, намъкна се в тях под одеялото, изхлузи се от леглото, грабна останалата част от дрехите си и бързо се мушна в банята. Остана там доста време и бе благодарна, че Тру не я безпокои.

Когато излезе, той вече беше напълно облечен. Тя енергично отиде до него и сериозно му заяви:

— Това не трябва да се повтаря.

— Никога — съгласи се Тру бързо и решително. Продължиха да се гледат още няколко мига в пълно мълчание.

— Да забравим, че изобщо нещо се е случило — добави тя.

— Да — кимна той.

Саша преглътна с усилие:

— Е, надали ще можем да забравим, че се е случило, но можем поне да не говорим за него.

Тру ѝ направи знак да мълчи.

Тя почувства как пулсът ѝ се променя.

— Не трябва и да... си помисляме за това.

— Правилно — каза твърдо Тру.

— Вероятно ние ще продължим да си мислим за това, но важното е да не допускаме то да се случва отново.

По лицето на Тру пробяга усмивка.

— Май че веднъж вече го каза.

— Повторението в случая не е излишно, не мислиш ли? — каза Саша, обърна се обидено и се запъти към вратата.

Надяваха се да успеят да се доберат и промъкнат в къщата преди обитателите ѝ — и най-вече Джесика — да са се събудили. Така снощното им приключение щеше да остане незабелязано. Саша се ужасяваше от мисълта да не би домакинята ѝ да си помисли, че нещо се бе случило между нея и Тру — както и всъщност си беше. Тру бе още по-притеснен. Честолюбieto не му позволяваше да налива вода във воденицата на баба си и да ѝ дава повод да си мисли, че още едно нейно сватовничество върви към успешен край.

Пристигнаха малко преди седем. Тру спря на кръгообразната алея пред къщата на баба си. За своя неприятна изненада, видя паркирана непозната кола. От една страна, това означаваше, че баба му вече вероятно бе станала. От друга страна, изобщо не можеше да си представи кой бе дошъл в този ранен час на деня и защо.

Разбра кой е, като видя входната врата да се отваря и от нея да излиза Виктор Дел Монте. Колкото до причината за посещението му, не бе трудно да се досети. Поглеждайки към Саша, той разбра, че тя също се досещаше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Саша безмълвно съзерцаваше изрезката от вестник „Сиатъл Монитор“. Снимката представяше човек под име Мартин Бейкър, тридесет и седем годишен, служител от туристическо бюро в Сиатъл, починал преди две вечери от прободни рани, след като е бил нападнат в градския парк, където тичал за здраве.

Дел Монте поправи папионката си.

— Това Чийзман ли е? Стопроцентово прилича на човека от сватбената снимка, която ми бяхте оставили.

Саша бавно повдигна глава. Лицето ѝ бе безизразно.

— Да, това е Дру.

— Сигурна ли си? — попита я Джесика. — Може просто да е някой, който много да прилича на него.

— Сигурна съм — каза Саша. Гласът ѝ не даваше и най-малък признак, по който да могат да бъдат отгатнати чувствата ѝ. Тя отново се взря в изрезката. — Днес е вторник, нали?

— Да — отговори Тру услужливо.

Тя кимна, а Джесика леко я докосна с ръка по рамото:

— Сигурно си твърде шокирана, скъпа. Ела, седни. Яла ли си? — тя подхвана под ръка Тру и Саша едновременно и забеляза, че дрехите и на двамата бяха влажни и намачкани.

— Ние... въ... Излязохме снощи да се поразходим с мотоциклета и бяхме застигнати от буря — почувства се длъжен да обясни Тру. — Наложил се да се подслоним за няколко часа — той спести всякакви подробности.

Джесика прие думите му с привидно безразлично кимване.

— Тогава е редно и двамата да си вземете по един горещ душ. А аз през това време ще се погрижа да ви приготвят закуската.

— Трябва да тръгвам — каза рязко Саша. — Насрочено е за днес.

— Кое?! — запита Тру.

— Погребението. В изрезката пише, че опелото ще е в три часа днес в Превзитерианската църква на Уилмот Стрийт в Сиатъл.

Горе в стаята си Саша прибираше скромния си багаж в овехтялата си пътна чанта, а Джесика се опитваше да я разколебае да не ходи до Сиатъл.

— Може би е най-добре да оставиш всичко така, както си е, скъпа. Каквито и въпроси да те измъчват, съмнявам се, че ще намериш техния отговор в Сиатъл.

— Трябва поне да опитам. Освен това, необходим ми е смъртен акт, въз основа на който службата по гражданско състояние в Москва да ме признае за вдовица.

— Мога да уредя въпроса — предложи Джесика.

Саша уморено се усмихна:

— Знаете, че не е само това. Вероятно някой друг на погребението също ще познава човек под името Дру Чийзман...

— Ако е така, то този някой сигурно също ще е участник в... незаконни сделки. Може да бъде твърде опасно за теб.

Саша продължи да си приготвя багажа.

— Оценявам вашата загриженост, Джесика, но мисля, че отлично мога да се пазя. А ако успея да вляза в дирите и на други престъпници и спомогна за разкриването им, то за правителството на моята страна ще стане ясно, че не съм...

— Съучастница? — попита Джесика.

— Да, точно така — потвърди Саша със сериозно изражение.

Джесика потръпна:

— Слушай, тази работа не е за сама жена. Сигурна съм, че ако помолиш Тру, той би те придружил.

— Не. Той не трябва да идва с мен. Най-добре е да замина сама. Проблемът е мой и няма защо да занимавам Тру с него.

— Нещо случило ли се е между вас снощи?

Саша се изчерви:

— Повярвайте ми, Джесика, внукът ви се държа отлично. Как се казва в такъв случай в Америка? „Беше съвършен джентълмен.“

Тя отклони поглед встрани. Не я биваше да лъже. Джесика се усмихна.

— Не питах за това. Чудех се само дали не сте се карали.

— Не, не сме — Саша мислено се върна към нощта, прекарана в бунгалото. Спомни си колко хубаво ѝ бе да лежи до Тру, отчаяно опитвайки да се пребори с изкушението, което като електрически ток вибрираше в нея. Какво толкова привлекателно имаше в тези американци?

Глупости. Невъзможно бе да разглежда Тру просто като „американец“. Той бе единствен и неповторим. Бе я накарал да почувства не само, че съществува, а и че живее истински.

Тя пое дълбоко дъх. По дяволите! Добре че трябваше да отпътува. Забеляза, че Джесика я наблюдава.

— Чудя се — рече Джесика — дали Тру вече ти е разказал за завещанието?

— Не — отвърна тя. — Частният детектив подхвърли нещо, но когато помолих Тру да ме осведоми по-подробно, той каза, че не било нещо важно.

— Твърде любопитно — подхвърли Джесика.

— Не разбирам.

— Обикновено първата работа на Тру, когато срещне жена, е да ѝ разкаже за завещанието. Това му е като защитна реакция, един вид спасителен пояс.

— „Спасителен пояс?“ — при цялото си добро владение на английския Саша се затрудни да дешифрира тази фраза.

Джесика, на свой ред, също се усмихна и преди Саша да успее да я запита нещо, излезе от стаята.

— Тру, не можеш да я пуснеш да ходи до Сиатъл сама — настоя Джесика.

— Но нали ти ми каза, че тя недвусмислено е поискала точно това!

— Да, но пътуването е опасно.

— Слушай, бабо, очевидно е, че този човек е водил двойствен живот. Саша обаче отива на погребението не на Дру Чийзман, а на Мартин Бейкър, който, мога да се закълна, е бил известен сред познатите си като почтен човек — съвестен служител... Е, пътуващ малко повече от обикновеното. Сигурен съм, че на Саша не може да ѝ се случи нищо. Виж... — той се поколеба. Не бе в състояние да

издържа на изпитателния ѝ поглед. Джесика го гледаше безмълвно и чакаше. — Може би — каза той с усилие — този мъж не ѝ е бил съвсем безразличен и тя би искала да... поскърби за него необезпокоявана.

— Надали. Това момиче носи в себе си повече от характера на Лейла, отколкото би искала да признае.

— Какво означава това?

— Означава, че Саша е темпераментна млада жена, склонна към риск и приключения.

Тя лукаво погледна към Тру, сякаш за да му подметне, че познава и друг необуздан млад човек със същите авантюристични наклонности.

Тру се направи, че не е забелязал намека ѝ.

— Не беше необходимо да ме изпращаш, Тру — каза сухо Саша, докато сядаше до него в откритата спортна кола.

— Медисън щеше да те откара вместо мен, но тази сутрин нещо не го бива. Изглежда снощи е попрекалил с пиенето. А и горкият старец малко се страхува от теб — подсмихна се Тру.

— Само се бях опитала да го окуража и насърча...

— ... да организира въстание на мухлясалите и потънали в нафталин американски шофьори на негова възраст?

— На неговата възраст той просто не трябва повече да работи!

— А може би на него това му харесва. Заплатата му е добра, а и би могъл да се пенсионира винаги, когато поиска.

— Необходимо ли е да спорим?

Тру млъкна. Никой от тях не проговори през целия останал път до летището.

— Надявам се да не те застигне пак някой дъжд — каза двусмислено той, когато пристигнаха. — В Сиатъл вали доста.

— Както и в Москва. А и в Денвър... — добави тя тихо.

— Сигурна ли си, че искаш да отидеш до Сиатъл? — запита Тру, докато паркираше. Без да иска, издаде чувствата си.

— Да, искам да отида.

— Излагаш се на опасност.

— Не се тревожи, ще се оправя.

Беше делничен ден и летището бе претъпкано. Повечето пътници бяха бизнесмени.

Саша чакаше на края на една дълга опашка пред гишетото на Нортуест Еърлайнз. Тру бе отишъл да ѝ купи нещо за из път. На връщане той се спря, за да я погледа отстрани. Видът ѝ не се различаваше много от този при пристигането ѝ. Същата скромна прическа и същите скромни дрехи. За Тру обаче не бе трудно зад предумишлената строгост във външния вид да съзре естествената ѝ красота и жизненост. Без всякакво усилие във въображението му изникна усмихнатата, трепетна и чувствена жена, с която бе прекарал изминалата нощ. Той усети внезапна възбуда...

Закръглена лелка на средна възраст неволно го блъсна с куфара си и безцеремонно го върна към действителността. Тру се отправи към Саша. Бързаше да ѝ предаде покупките и да се раздели с нея, преда разни щури идеи да са размътили ума му.

— Нямаше нужда — каза Саша, когато ѝ връчи списанието и шоколадите.

— Шоколадът ще те зареди с енергия. Все пак, снощи не успя да се напиш добре... — какъв само лицемер беше! Като се опитваше да прогони от съзнанието си спомена за изминалата нощ, той почука с пръст по списанието, което ѝ бе донесъл: — Много е хубаво. Пълно е с анекдоти. Кой знае, може малко по малко да добиеш усет към американския хумор.

— Слушай, не е необходимо да висиш с мен до излитането на самолета. И сама мога да се оправя.

Тру се поколеба. Това, което всичко на всичко трябваше да направи, бе да ѝ пожелае сбогом и да изчезне. Какво тогава го задържаше?

— Баба ми мисли... че сигурно скърбиш за Чийзман... или Бейкър... или както там му беше името. Все пак той ти е бил съпруг.

— Бракът ни беше съвсем кратък.

Опашката се придвижи малко напред.

— Значи не си опечалена вдовица?

Саша избегна погледа му.

— Тъжна съм. Дру бе „покорител на женските сърца“. Първият американец в живота ми. Бях извадена от равновесие, бях... замаяна. Това обаче не беше любов.

— По-различен ли бе той от руснаците, с които си била преди?

Тя се изчерви.

— Може би се интересувам от нещо прекалено лично?

— Да.

— Извинявай.

— А иначе американците действително се различават от руснаците — каза помирително Саша.

Бледа усмивка оживи устните ѝ: „Особено някои!...“

Опашката мръдна още малко напред. Бяха почти пред гишетото.

— От Сياتъл директно за Москва ли ще летиш? Защо не поостанеш да разгледаш страната, преди да отпътуваш?

— Имам работа у дома.

Още един човек и ѝ идваше редът. Тру разбра, че е време да си върви.

— Слушай, пази се! Не се опитвай да си играеш на детективи в Сياتъл. Остави това на истинските. А ако все пак случайно се забъркаш в някоя каша, винаги можеш да позвъниш за помощ... на Дел Монте. Той незабавно ще долети до Сياتъл и ще оправи нещата.

Тя кимна по-скоро от учтивост, премести чантата в лявата си ръка и му протегна дясната. „Е, всичко свърши“, каза си тя и си помисли, че така може би е по-добре. Изглежда, наистина имаше нещо съдбовно в тези американски мъже. Или поне в някои от тях. Да се разправи с цяла шайка безскрупулни контрабандисти щеше да ѝ е полесно, отколкото да прекара още няколко дни под магнетичното въздействие на Тру.

В първия момент той не пое подадената му ръка. Погледна объркано и глупаво. После посегна, но вместо да се ръкува, се опита да я погали. Нищо не се получи, мястото не предразполагаше към интимности. Погледите им се срещнаха за миг, после притеснено се разминаха и се отклониха встрани. В този момент дойде редът им пред гишетото. Тру обаче бе стиснал здраво ръката на Саша и не я пускаше.

— Моля те, Тру. Остави ме да си купя билет!

В този момент, за нейно изумление, той се обърна към човека зад гишетото и поиска два билета за Сياتъл.

— Тру, не е... необходимо да го правиш — заекна тя, но той бързо подписа чек, грабна билетите, хвана я под ръка и трескаво я помъкна нанякъде.

— Накъде ме водиш? — попита тя, стреснато.

— Върви и не се оглеждай — прошепна Тру и си запробива път през навалищата.

Вместо да последва съвета му Саша направи точно обратното: обърна се назад и се огледа. Той рязко я дръпна за ръката.

— Добре де, добре! Но кажи ми, моля те, какво става? — настоя да разбере тя, докато Тру я влачеше към изходите.

— Нашият мълчалив общ познайник от бара!

Саша стреснато се закова на място.

— Не спирай, върви! — дръпна я Тру напред. Стискаше я здраво като менгеме. — Може да успеем да му се изплъзнем.

— Ако той вече не е разбрал закъде пътуваме!

Тру предпазливо се озърна.

— Виждаш ли го?

— Не.

Той погледна часовника си.

— Имаме още десет минути до качването на самолета. Ако през това време продължим да висим тук, онзи тип със сигурност ще ни забележи.

— И тогава какво? — още не бе успяла да довърши въпроса си, когато Тру рязко я тласна по един тесен коридор вдясно.

— Бързо! — бутна я той в някаква отворена врата и се вмъкна след нея. Оказа се, че се бяха скрили в складчето на чистачките — пълно бе с метли, кофи и почистващи препарати, от които нетърпимо вонеше на амоняк.

— Моля те, Тру — каза тя тихо, — ръката ми!

Едва сега се сети да я пусне. Саша разтърка мястото.

— Извинявай. Заболя ли те?

Тя поклати глава отрицателно.

— Ще изчакаме тук, докато дойде време да се качваме, и в последния момент ще притичаме до самолета.

— Не трябва да правиш всичко това, Тру. Не е необходимо да се замесваш в неприятности.

— Когато една дама се намира в опасност, ние, американците, не можем да останем безучастни — рече шеговито той.

— Но аз мога идеално да се оправя и сама, повярвай ми! — възрази по обичайния си стоически начин Саша.

— Добре де, ти не си типична „дама в опасност“. Ти си решителна, хладнокръвна и силна и сигурно само един твой поглед е достатъчен, за да накара сума ти мъже да паднат в краката ти.

— Е, ако мислиш, че е така, то за какво си ми ти тогава? — запита го тя.

Сериозният ѝ глас отекна в помещението.

— Предполагам, за да споделя с теб авантюрата, която ти предстои. И аз като теб много си падам по приключенията.

Той се наведе и я целуна. Прие целувката му далеч по-пламенно, отколкото възнамеряваше.

Непознатият от бара не се виждаше наоколо и те хукнаха към самолета. Бяха последните, които се качиха на борда.

Местата им бяха в първа класа. Преди да се отправят натам, те трескаво обходиха с поглед пътниците от туристическата класа. Не видяха нищо подозрително. Тъкмо да седнат обаче, и едно рязко вдишване на Саша, придружено от едва забележимо кимване с глава, накараха Тру да се обърне по посока на погледа ѝ.

Непознатият! Беше облечен в същия евтин черен костюм, който носеше и предния ден в бара. Седеше на едно от местата до прозореца и спокойно си четеше списание. Дори да ги беше забелязал, с нищо не го издаде. Изглеждаше напълно погълнат от четивото си.

— Той явно знае, че отивам на погребението — прошепна Саша. — Кой ли е този тип и какво иска от мен?

— Ако е руснак, може да те следи още от Москва. Сигурна ли си, че никога досега не си го виждала?

— Вчера го видях за пръв път. Макар че е възможно да съм го виждала и преди, но да не съм му обърнала никакво внимание.

Тру усети как адреналинът му се повишава. Хвърли поглед към Саша. Предвид ситуацията, в която се намираха в момента, тя изглеждаше забележително спокойна. Беше се загледала през прозореца. Той хвана ръката ѝ и я стисна окуражително.

— Ако е започнал да ме следи още от Москва, то той вероятно е съучастник на Дру. А ако...

— ... се е лепнал за теб в Денвър, то той сигурно е изпратен от някой, който е знаел за идването ти.

— Но кой ще знае?

— Казвала ли си на някой, че ще ходиш в Денвър?

— Само на шефа ми.

— Само?! — попита я саркастично той.

— Тогава не предположих, че това може да крие някаква опасност. Просто казах, че възнамерявам да посетя една стара приятелка на баба ми. Не съм споменавала нищо за Дру.

— Шефът ти знаеше ли все пак за брака ви?

— Да, знаеше, но...

— А знаеше ли той, че съпругът ти те е зарязал?

— Не. На всички — включително и на него — бях казала, че съпругът ми е заминал по работа за Чикаго, където ще остане за известно време.

— Казвала ли си на някого за иконата?

Саша го погледна изумена:

— Да не съм ненормална! В Русия няма човек, на когото бих могла да се доверя. А ако някой все пак знае, то той може да го знае единствено от Дру.

Тру кимна замислено.

— Имаш ли огледало?

Саша послушно изрови огледалце от чантата си.

Тру го взе и с него дискретно заразглежда пътниците, седящи зад тях. После понечи да стане, но тя се вкопчи в ръката му и го задържа.

— Къде отиваш?

— Да си напудря носа.

— Какво?!

— Отивам до тоалетната.

— Да не би вместо своя нос да имаш предвид неговия и вместо напудряне да имаш предвид натриване? — прошепна тя.

— Добра идея. Не ми беше минала през ума — усмихна се той.

— Надали идеята е толкова добра — възрази Саша, но освободи ръката му и го пусна да върви.

Като погледна скришом назад, тя установи, че мястото на техния предполагаем преследвач е празно. Над тоалетната светеше надпис „заето“, а Тру стоеше пред вратата и чакаше. После вратата се отвори,

отвътре излезе... ясно кой, и в този момент Тру го запитва нещо. Сърцето на Саша замря. Човекът смотолеве нещо, размина се с Тру и се върна на мястото си. Саша светкавично се обърна напред и притисна с длан гърдите си. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от напрежение.

Минутите до връщането на Тру ѝ се сториха цяла вечност.

— Да или не?

— Да. Има чуждестранен акцент. Не бих могъл да определя дали е точно руски, но...

— ... най-вероятно е. Нали това искаше да кажеш?

Той посегна да я улови за ръка, за да я успокои, но тя рязко се извърна към него:

— Върни се, Тру. Не идвай с мен. Не искам да бъда отговорна за...

— Ха! Я стига, малката! Кой е искал от теб да носиш отговорност за мен?

— Но защо правиш всичко това? Почти не ме познаваш, не си ми задължен с нищо...

— Казах ти вече. Обичам да си търся белята — рече той шеговито, за да я успокои.

— Но работата е сериозна, Тру!

— А нима аз съм несериозен?

— Слушай... разбери, че е твърде опасно заради мен да се забъркваш в непредвидими ситуации. А и... аз самата... не искам това. Не е разумно. Няма да ни доведе до нищо добро...

Тру внимателно и сериозно я погледна. Може би бе дошъл моментът да ѝ разкаже за специалната клауза в завещанието на баща му. Така поне щеше да я избави от страховете, че поредният почти непознат американец ѝ готви поредната клопка под формата на прибързан и лекомислен брак.

ПЕТА ГЛАВА

След краткия разказ на Тру за съдържанието на завещанието Саша трудно можеше да сдържи любопитството си.

— И защо баща ти така категорично възразява ти и твоите братя да се жените?

Той се усмихна уморено:

— Ами, да речем, че просто не е искал синовете му да се опарят като него.

— Да се опарят?

— Да. Старият се бе женил, развеждал и плащал издръжка общо четири пъти. Имаше слабост към жените и я материализираше в бракове.

— И никой от браковете му ли не го е направил... щастлив?

— О, предполагам, че за кратък период от време всеки един от браковете му го бе правил щастлив.

— И с майка ти ли е бил щастлив само за кратко?

Саша искаше да узнае колкото може повече подробности за семейството на Тру, а и разговорът приятно я разсейваше от мисълта за онзи човек.

Тру тъжно се усмихна:

— Съвсем за кратко. Майка ми бе фотожурналистка и пътуваше непрекъснато. С баща ми се бяха срещнали в краткия промеждутък между една екскурзия до Бурма и командировка в Нигерия. Ако щеш вярвай, но тяхното познанство е било по-кратко и от твоето с Чийзман. Оженили се на десетия ден след първата им среща. Пълна дивотия от тяхна страна.

— След което тя заминала за Нигерия?

— Да. После за Непал — той сви рамене: — Трябва да е било някъде по времето на интервютата ѝ с Далай Лама, когато е разбрала, че е бременна. Много пъти е разказвала как ме е родила наред една нива в Югоизточен Китай.

— Сигурно е била забележителна жена.

— Да, беше — сянка помрачи лицето му. — Почина преди около десет години. Падна със самолет над Сан Салвадор.

Саша инстинктивно хвана ръката му в знак на съчувствие. Той се усмихна носталгично:

— Бе ослепителна жена, открита, дръзка, предприемчива, непокорна. И съвсем безразсъдна.

Саша продължаваше да държи ръката му.

— И ти си като нея, нали?

— Изглежда.

Пулсът на Саша се ускори и тя бързо отдръпна ръката си.

— Може би в такъв случай специалната клауза в завещанието на баща ти е твърде уместна.

Издайнически капчици пот заблестяха по челото му. За да скрие напрежението си, той измъкна списанието, което стърчеше от джоба на седалката пред него и с престорен интерес го заразглежда.

— Макар че — продължи мисълта си Саша — за двама от братята ти въпросната клауза очевидно не е била спирачка. Нали Адам и Питър са женени? Поне така спомена Дел Монте.

— Да. Но в техния случай имаше... „смекчаващи вината“ обстоятелства.

— Но... Ти не се страхуваш от подобни „обстоятелства“?

— Не. Виж, при Адам и Питър нещата стояха по-различно.

— И как по-точно?

По дяволите! Тя нямаше да го остави на мира.

— Ами, те не бяха подготвени за живота. Адам беше лекомислен плейбой и не вземаше нищо насериозно. Бяха пълни противоположности. Сега разбираш ли?

— Нищо не разбирам.

— Ами, искам да кажа, че и двамата бяха заварени неподготвени. В резултат се получи така, че си размениха ролите. Адам срещна Ева и за пръв път в живота си започна да се чувства сериозен и отговорен. Чак прекали.

— А Пит?

— Пит ли? Ами, той се запозна с Елизабет и реши, че му е време да се поотпусне и да започне да живее по-спонтанно и непринудено.

— И сигурно и за него ще кажеш, че е прехвърлил мярката?

Той се разсмя:

— Не, защо. Не мога да се оплача от братята си. Те са си щастливи, а аз пък съм...

— Богат?

Усмивката изчезна от лицето му:

— Слушай, знам, че според теб да си богат американец означава да си упадъчен, ексцентричен, а също и груб материалист. Имай предвид обаче, че за някои от нас обобщенията ти не важат. Аз не се интересувам от парите заради самите тях, нито пък заради достъпа, който те ми осигуряват до привилегированите върхове. Това, което ме интересува, е промяната, новаторството, преобразуването на системата. Искам семейната фирма да даде пример как една корпорация може да бъде управлявана ефективно, заедно и творчески, без при това, да се налага да бъдат жертвани индивидуалните нужди, права и свободи на хората.

Внезапно млъкна, тъй като усети, че става прекалено високопарен. Стрелна Саша с поглед. Очакваше от нея да го слуша с цинично изражение, но вместо това тя изглеждаше замислена.

— Признавам, че системата в моята страна не бе идеална, но да се скача от едната крайност в другата също не е добре — както и ти самият каза.

— Точно така — съгласи се той. После разсеяно запрелиства списанието, а тя се загледа през прозорчето.

— Виж какво, Саша — поде отново той няколко минути по-късно, — не мисля, че има някакъв смисъл да ходим на погребението — той се наведе над нея и сниши гласа си до поверителен шепот: — Най-добре ще е да се откачим от нашия преследвач и да те прехвърля на някой самолет за Ню Йорк. Оттам ще можеш да отпътуваш за Москва. Като пристигнеш, едва ли ще е трудно да се отървеш от иконата. Просто я подхвърляш някъде, където тя лесно да бъде намерена, без обаче да може да се разбере кой я е подхвърлил.

— Но това ще е престъпление! А и представи си, че тази икона не е била единствената, изнесена нелегално от родината ми. Помисли си, че може би точно в този миг някоя друга невинна моя съотечественица бива подло мамена от поредния престорен американски бизнесмен? Нали Дру може да е бил брънка от цяла престъпна контрабандистка верига! Мой дълг е да.

— Но ти не си жената чудо и животът не е филм на Уолт Дисни, Саша! Абсурдно е да си помислиш, че можеш да направиш нещо сама и с голи ръце. Представи си следното: нашият познат те вижда да се ослушваш на погребението, поисква от теб да му дадеш иконата...

— Но тя е в Москва!

— А как ще му докажеш?

С облекчение забеляза как тя се поразколеба.

— Прав си, Тру. Това обаче не променя нещата. Ти не трябва да се излагаш на опасност.

— Отклоняваш се от същността на въпроса, Саша.

— Не, ти се отклоняваш! Не мога да ти позволя...

— Не, аз не мога да ти позволя.

— Но ти не си длъжен да се грижиш за мен!

— Защо да не съм?

— Слушай, трябва ли винаги да спорим?

— Аз не споря. Ти спориш.

— Ти си като всички американци.

— Кое то ще рече?

— Смяташ, че никоя жена не би могла да се оправи сама.

— Ако е дебелоглава като теб, сигурно ще се оправи. Жена, хвърлила се на шията на някакъв контрабандист...

— Не съм се хвърляла на шията му и не съм и предполагала, че е контрабандист!

— Знаеш какво имам предвид.

— Нещо повече — знам дори какво си мислиш! Почти бяха допрели носове, тъй като целият им спор се провеждаше шепнешком.

— И какво си мисля?

— Нищо. Страх те е.

— Да ме е страх ли? Мен да ме е страх? О, не. Моля ти се. Просто не съм луд — той се почука по челото. — Може да съм безразсъден понякога, но не толкова, че да се напъхам като глупак в бърлогата на крадци. И то заради тъп патриотизъм.

— Виж какво, може да съм само обикновена журналистка, но като гражданка на своята страна съм длъжна да съдействам за разкриването на престъпленията, насочени срещу държавата. И да се постарая достойнството, репутацията и доброто ми име да останат неопетнени.

Тру уморено въздъхна:

— Очевидно няма никакъв смисъл да се спори с теб.

— Да, вярно е.

— Ако не успея да те вразумя, просто ще трябва да поема нещата в свои ръце.

— И какво означава това?

— Означава, че веднага след като кацнем, те прехвърлям на друг самолет — за Ню Йорк — без значение дали това ти харесва, или не. Започна да вършиш прекалено много необмислени неща, а не ми се иска да те оставя да си счупиш главата.

— Не се тревожи, тя е дебела — както вече сам отбеляза. А и аз вече ти казах, че не е необходимо да се грижиш за мен. Кацаме, ти се връщаш в Денвър при своята работа и толкова. Не ми трябва нито помощта, нито съветите ти!

— Трябват ти! Само че си прекалено голям инат, за да ги приемеш.

Той грабна списанието и заби поглед в него. През целия останал път до Сиатъл не размениха и дума.

Когато кацнаха, Саша по обичайния си начин остана на мястото си, докато другите пътници, включително и Черният костюм, се изнижат от самолета. Сърцето ѝ се сви, като си представи, че той може отново да се спотаи някъде сред тълпата и да я наблюдава. Бе обаче твърдо решена да не допусне Тру да разбере, че се страхува.

— Не искам да се разделяме с лоши чувства, Тру. Знам, че ми мислиш доброто, но наистина не е необходимо да се безпокоиш за мен. Ще бъда предпазлива. Но не искам да се откажа от намеренията си.

Тру леко кимна. По някакъв инстинктивен начин осъзна, че съдбата му е била предопределена още в деня, когато за първи път бе видял Саша. Това, което му бе отредено, не му допадаше изобщо. Нямаше обаче и най-малка представа как би могъл да се пребори със съдбата.

В този момент Саша, без да иска, се наклони към него и импулсивно го целуна. Направи го съвсем бързо, целомъдрено и леко. В отговор Тру обви шията ѝ с ръце, притегли я към себе си и този път целувката бе всичко друго, но не и бърза и лека. За целомъдрие пък не можеше и дума да става. Само че тази целувка нямаше нищо общо с

целувките, които снощи си бяха разменили. Тази целувка граничеше с разочарование.

Саша вървеше през фоайето на летището и се оглеждаше за Черния костюм. Сърцето ѝ биеше като на подплашен заек.

— Не го виждам — рече Тру.

— Сигурно вече е заминал за погребението — в очакване, че и аз ще бъда там.

— Не вярвам. По-вероятно е да те държи под наблюдение, за да не позволи да предадеш междуременно иконата на някого.

— Е, тогава ще трябва да го разочаровам — тя се обърна към Тру и му протегна ръка:

— А ние да се разделяме вече, а?

Но вместо отговор той я сграбчи за ръката и я повлече към изхода.

— Тук не е място за сбогуване.

— Но...

— Ще престанеш ли поне веднъж да спориш?

— Не съм аз тази, която спори.

Тя опита да се откопчи, ала той здраво стискаше ръката ѝ.

— Не, ти не само спориш, но правиш и сцени!

— О, ти си непоносим!

Тру се разсмя:

— Голяма ласкателка си, няма що!

Саша остави чантата си в клетка за съхраняване на багаж и двамата излязоха пред летището. Хванаха такси. Градът не бе далеч и шофьорът ги увери, че ще пристигнат навреме за погребението.

Саша бе очарована от гледката край пътя: вечнозелени хълмове и вода в изобилие. Небето бе дълбоко и синьо, без нито едно облаче. Красивият пейзаж я разсея за малко от проблемите ѝ.

— Какво е това — попита Саша, като посочи в далечината към едно съоръжение, което приличаше на летяща чиния, кацнала върху трикрака двестаметрова кула.

— „Космическата кула“ — казаха в един глас Тру и шофьорът на таксито. — Айфеловата кула на Сиатъл. Само кажи и вместо на

погребение отиваме да разгледаме кулата. Отгоре се разкрива главозамайваща гледка...

— Не съм дошла тук, за да се любувам на пейзажа — каза тя с най-протоколната интонация, на която бе способна. Отчасти това имаше за цел да прикрие растящото ѝ напрежение.

Църквата, където щеше да се състои опелото, бе в центъра на града. Оставаха още десетина минути до началото на церемонията. Тру улови Саша за ръка и двамата влязоха в малката прохладна зала на храма. Вътре имаше около двадесетина души, повечето мъже, почти всички облечени в строги тъмносини и черни костюми. Видът им, бе някак си зловещ. „Глупости, рече си Саша, въображението ми работи повече, отколкото трябва“.

Тру понечи да я отведе към една от пейките в дъното на залата, но тя се отправи напред — там, където ковчегът бе изложен на показ. Бе напълно сигурна, че Мартин Бейкър и Дру Чийзман са едно и също лице, но все пак искаше да се увери с очите си.

Бездиханното тяло на покойника бе стройно и красиво, облечено в скъп син костюм. Да, разбира се, той беше — Дру, съпругът ѝ. Човекът, който я бе измамил. Колената ѝ изведнъж омекнаха и тя се облегна на Тру, който я прихвана през кръста. Тя затвори очи. Едва сега почувства болка от загубата. С този човек — какъвто и да бе той — все пак бе прекарала мигове, които...

— Добре ли си? — попита я Тру нежно и загрижено.

Тя отвори очи и кимна. Обърнаха се, за да се отдалечат от ковчега, и в този момент вниманието на Саша бе привлечено от впечатляваща млада брюнетка, седнала на първия ред. Бе стиснала в едната си ръка кърпичка и попиваше с нея сълзите си. Представителен тъмнокос мъж на около тридесет и пет години, облечен в добре ушит тъмносин костюм, я успокояваше. Човекът ѝ се стори смътно познат.

Точно тогава Тру леко я стисна за кръста, за да ѝ даде знак да погледне другаде. Бе пристигнал Черният костюм. Вмъкна се и тихо се намести на една от пейките най-отзад. Саша го очакваше, но въпреки това потръпна при появата му. Тру окуражително я притисна към себе си и тя с благодарност му се усмихна. Пейката зад красивата брюнетка и галантния ѝ кавалер бе свободна Саша и Тру избраха да седнат точно

там. Тру също бе заинтригуван. Кой бяха тези двамата? Скърбящи родственици може би?

Саша съвсем леко се наклони напред, за да може по-добре да разгледа младия мъж, който ѝ се бе сторил толкова познат. Ами да, разбира се!

Първата ѝ среща с Дру. Сцена като от банален американски любовен филм. Препълнена зала, тя и Дру в двата ѝ края. Погледите им се срещат. После като на забавен каданс той започва да си проправя път към нея.

Пулсът ѝ в този момент се бе ускорил, останалата част от залата се бе разфокусирала и отчетливо видим бе останал единствено той — сякаш наоколо не съществуваше никой друг. Преди да тръгне към нея обаче Дру бе стоял и разговарял с някакъв свой колега — също търговец на селскостопанска техника. Именно този колега бе младият мъж, който сега успокояваше брюнетката. Значи и той познаваше Мартин Бейкър в превъплъщението му като „Дру Чийзман“.

Засвири органът и Саша използва, за да се наведе към Тру и да му прошепне откритието си. Той прие новината със смесица от изненада и тревога. Изненадата бе съвсем оправдана. Тревогата му обаче идеше оттам, че плановите му бяха на път да отидат по дяволите. Все пак тайничко се бе надявал погребението да премине по възможно най-обичайния начин, след което той по живо по здраво да изпрати гостенката си откъдето бе дошла. Изглежда нямаше да стане така.

Органистът спря да свири и свещеникът застана на амвона. Присъстващите станаха прави. Тру крадешком погледна към Черния костюм и стреснат установи, че той вече не бе сам на мястото си. От двете му страни бяха застанали двама мъже в сини костюми и тяхната компания очевидно го притесняваше. Нещата ставаха все по-интересни.

В този момент свещеникът завърши кратката си молитва, присъстващите измърмориха вкупом „Амин“ и седнаха. Остана прав само представителният млад мъж от първата пейка, който зае мястото на свещеника на амвона.

Преди да заговори, той бързо обхода с поглед дошлите да отдадат последна почит на служителя от туристическото бюро Мартин Бейкър или на контрабандиста Дру Чийзман — в зависимост от това кой като какъв го познаваше. За миг погледът му се спря на Саша и тя изтръпна.

Усмивка ли беше това, което се бе мярнало на лицето му или така ѝ се бе сторило? Ако беше усмивка, то в нея нямаше нищо топло и приятелско.

В същото време Тру наблюдаваше Черния костюм, все още обграден от двата Сини костюма. Видя го как нервно приглади назад косата си, как после леко се наведе към десния, по-нисък и по-набит от двамата, и как му прошепна нещо. Реакция не последва. Черния костюм понечи да стане, но лявостоящият Син костюм го смрази с такъв убийствен поглед, че Тру целият изтръпна, а самият Черен костюм моментално се отказа от намеренията си. В този момент Черния костюм забеляза, че Тру го наблюдава и му отправи точно такъв поглед, какъвто сам бе получил преди малко.

— ... да кажем, че Мартин Бейкър бе приятел, готов винаги да подаде ръка за помощ, отзивчив, великодушен, честен... — при последната дума Саша побутна с лакът Тру — ... печално е, че той напусна не само своите приятели, но и една скърбяща вдовица, която, впрочем, сега би искала да каже няколко прощални думи...

Е, добре, Саша би могла, наистина, да каже няколко прощални думи, но изобщо не бе и предполагала, че ще бъде поканена да го направи.

Само че не канеха нея. Преди още да се опомни, брюнетката от първия ред се изправи и отиде на амвона.

Саша и Тру се спогледаха. Буквално бяха зяпнали от изненада.

— Нашият брак в продължение на три години... — започна брюнетката.

Саша седеше онемяла. Три години! В такъв случай излизаше, че нейният собствен брак с него изобщо не бе законен! След първия шок от това откритие тя се почувства по-добре. Значи, в действителност изобщо не би могла да бъде съпруга на Дру. Съответно, не бе сега и вдовица — а още по-малко опечалена вдовица.

Саша усети, че Тру е неспокоен, и леко му се усмихна за насърчение.

След погребението бе предвиден малък прием в едно от приземните помещения на църквата. Тру дори не се и опита да разубеждава Саша да не присъства — беше безсмислено. Когато слязоха долу, той видя, че присъстващите се бяха подредили в редица и поднасяха съболезнования на вдовицата. Саша не се нареди веднага на

опашката. Вместо това се отправи към представителния млад мъж, който бе произнесъл прощалното слово. Тру я последва по петите.

— Произнесохте вълнуващо слово — започна светски тя.

— Благодаря ви — мъжът не даде какъвто и да било признак, че я познава. Нито пък прояви някакво любопитство.

— Мартин Бейкър сигурно ви е бил много близък приятел.

— Да.

Тру също протегна ръка.

— Джек Фишер — представи се той. — Запознах се с вашия покоен приятел преди няколко месеца в Чикаго. Бе приятен човек. Впрочем, как се казвате?

— Бил Хоуви.

„Джек Фишер“ се ръкува с нето. Човекът изглеждаше съвършено спокоен, но ръката му бе студена, влажна и лепкава — сякаш самият той бе покойникът!

Тру прегърна Саша и я представи:

— Предполагам, че познавате Ана. Ана... Кристи.

Саша едва се сдържа да не се изкикоти. Ана Кристи!

А защо не и Ана Каренина?!

Бил Хоуви кимна неопределено, после погледна по посока на опечалената вдовица.

— Извинете ме, налага се да обърна внимание на Диърдри.

— О, да — съгласи се Саша. — Ние също. Трябва да й поднесем съболезнованията си. Само като си помисли човек! Три години безметежен брак. В един прекрасен ден той излиза както обикновено от къщи. Жена му го чака да се върне. Когато той се забавя, тя става все по-неспокойна и неспокойна. Какви ли мисли са й минали през главата?

Саша и Тру видяха как лицето на Хоуви се сгърчи.

— Извинете ме. Наистина трябва да...

— Но, разбира се! — съгласи се Саша с преиграно състрадание.

— Чудя се, Бил — рече тихо Тру, когато Хоуви тръгна да се отдалечава, — дали вече са заловили нападателя?

Хоуви се обърна. Бе леко пребледнял.

— Не. Още не са го хванали.

Саша и Тру се измъкнаха от църквата и се огледаха. Нито Черният костюм, нито двамата му придружители се виждаха наоколо.

— Как е? — запита той.

— Има толкова неща, които тепърва предстои да открия. Забеляза ли колко неспокоен бе Хоуви? И опечалената вдовица, Диърдри. Усещах как през цялото време, докато разговарях с него, тя ни наблюдаваше. А когато ѝ поднасях съболезнованията си, ръката ѝ трепереше.

— Е, и твоята ръка щеше да трепери, ако съпругът ти току-що...
— той млъкна и се усмихна виновно: — Извинявай, не съм особено тактичен и съобразителен.

Но в отговор Саша също се усмихна:

— Май излиза, че не ми е бил съпруг.

— Така изглежда.

— Ела. Отсреща има ресторант. Да хапнем нещо и да съставим план за действие.

— Но, Саша!

— Предстои ни толкова работа, Тру. Трябва да поговоря още веднъж с този Хоуви.

— За какво ще говориш с него? — попита предпазливо Тру.

— Още не знам. Спомени за Москва, най-вероятно. Селскостопанска техника и други теми от общ интерес.

— Саша, ако Хоуви е бил там с Чийзман...

— О, сигурна съм в това. Сигурна съм също, че той би могъл да ми разкаже много неща. Видя го колко нервен беше.

— Въпросът е защо ще го прави. Особено ако с това ще разобличи и самия себе си — възрази Тру.

Тръгнаха да пресичат булеварда — широк, с пешеходен остров в средата.

— Защо ще го прави ли? Защото сигурно търси иконата, а тя е у мен.

Той сграбчи ръката ѝ.

— Играеш си с огъня!

Тя обаче пренебрегна забележката.

— Трябва, също така, да поговоря и с Диърдри. Макар да е била жена на Мартин Бейкър, тя, без съмнение, знае нещо и за Дру

Чийзман. Убедена съм. Затова ще се срещна както с Хоуви, така и с Диърдри.

— Саша!

Но тя вече слизаше от бордюра на пешеходния остров, където бяха застанали. Тру отново я сграбчи за ръка, но този път, за да я предпази от една синя кола, която за малко да върхлети отгоре ѝ. Колата заби спирачки и Тру помисли, че сега от нея ще слезе разгневеният шофьор и ще ги наругае, задето не внимават. Шофьорът обаче се оказа по-ниският Син костюм. Едновременно със спирането задната врата на колата рязко се отвори и отвътре се показва по-високият Син костюм. Държеше насочен към тях пистолет. С властен жест им заповяда да се качат в колата.

Черният костюм не беше вътре.

Тру възпря Саша с ръка. Въоръженият положително нямаше да рискува и да стреля на оживен булевард посред бял ден. Затова той понечи да дръпне Саша настрана, тъй че техният нападател или да се принуди да излезе от колата — ако иска да ги държи на мушка — или да се откаже от намеренията си.

Преди обаче да разбере какво става, Саша се отскубна от ръката му и ритна с все сила отворената задна врата. Тя тресна право в лицето нападателя им. Той целият се сгърчи от болка.

— Бързо! — просъска Саша в ухото на Тру и двамата хукнаха да бягат през улицата. Бягаха като щури, без да се обръщат, за да не губят ценни секунди. Мислеха само как да отърват кожата си.

— Влизай тук! — изкрещя Тру и я бутна във входа на някаква обществена пералня, като се надяваше, че помещението ще има и друга врата отзад. Задна врата наистина имаше. Тя водеше към един паркинг, разположен на тясна безлюдна улица. Когато бяха вече на паркинга, Тру се обърна и видя по-ниския Син костюм на вратата на пералнята. Тогава сграбчи Саша и светкавично я тласна в задния вход на четириетажен жилищен блок.

— Идват ли? — попита Саша, останала без дъх от тичането.

Той кимна, сложи ръка на устата ѝ, за да мълчи, и в същото време се опита да отвори входната врата на блока. По дяволите! Беше заключена. Обля го студена пот. Саша също напъна вратата, но без успех.

Чуха приближаващи се стъпки — предпазливи, заплашителни.

Нямаше къде да се скрият. Щяха да ги заловят само след броени секунди. Тру сви юмруци. Не беше се бил от години. По дяволите, липсваше му тренинг!

Тъкмо когато стъпките се чуваха вече досами входа, вратата се отвори и една раздърпана домакиня излезе от блока, за да изнесе пластмасов панер с пране.

Те използваха момента и веднага се мушнаха вътре. Жената ги изгледа с безразличие и отмина.

Късметът им продължаваше да работи. Тъкмо изскочиха от другия — предния — вход на блока и видяха на няколко метра пред себе си спирка, а на нея претъпкан автобус, готвещ се да потегли. Метнаха се в движение и се смесиха с пътниците. От инерцията при потеглянето залитнаха и се притиснаха плътно един към друг. Бяха облени в пот и едва си поемаха дъх.

— Тоя картофи ли кара! — каза Тру, улови се за една от дръжките в автобуса, а с другата прихвана Саша през кръста и я притегли към себе си — уж, за да ѝ помогне да пази равновесие. Тя буквално се залепи за него.

— Много силно ме притискаш! — изрече тя на пресекулки.

И двамата бяха превъзбудени от премеждието, което току-що бяха преживели.

След малко автобусът намали ход толкова рязко, колкото и когато бе потеглил.

— Виж, отсреща има хотел! — извика тя.

Тру охлаби прегръдката си и двамата слязоха на спирката.

Хотел „Данфорд“ беше декориран в тропически стил — саксии с палми, зелен килим и плетени тръстикови столове, разпръснати из обширното фоайе. Отидоха на рецепцията и се регистрираха.

— Семейство Паркс от Отава, Небраска — каза Тру и обясни, че поради неразбория на летището багажът им още не е дошъл. После припряно поведе Саша към асансьора.

Вратата на кабинката се затвори и те останаха сами.

— Трябваше отрано да споменеш, че владееш карате.

Тя се усмихна. Лицето ѝ беше зачервено, а косата — разбъркана.

— Нали ти бях споменала, че умея да се пазя!

— Всички рускини ли умеят да се защитават така?

Лека усмивка пропълзя по устните ѝ.

— Познавах един инструктор по бойни изкуства.
— Много близки ли бяхте? — попита ревниво той.
— Да — тя се усмихна широко. — Това беше най-близката ми приятелка. Беше ми като сестра.

В хотелския апартамент, също както и във фойето, имаше зелен килим и плетени тръстикови мебели. Помещенията бяха две: малък хол и спалня с разкошно легло.

Тру позвъни на Джесика, за да я уведоми, че в крайна сметка все пак бе решил да придружи Саша до Сиатъл. През това време Саша разгледа апартаментата. Когато Тру затвори телефона, тя го изглежда въпросително. Той надникна в спалнята и причината за безпокойството ѝ му стана ясна. Затова посочи към едно малко диванче в хола и каза шеговито:

— Далеч по-добро е за спане, отколкото два дървени стола.

— Съмнявам се.

Той си пое дълбоко дъх.

По тялото на Саша се разля топлина. Дори звукът от дишането му ѝ въздействаше възбуждащо!

„Това на нищо не прилича!“, рече си тя. От къде на къде трябваше да го желае толкова силно, след като го познаваше интимно едва от предната нощ? Тялото ѝ обаче не го бе грижа за неприлични интервали. „Изглежда всичко е относително“, помисли си тя. Сякаш я бе омагьосал.

На свой ред Тру също се бореше със себе си. „Това, което се случи предната нощ, си бе чиста похот, нищо повече“, каза си той. При тези обстоятелства! Дъждът, единственото легло в стаята, Саша — цялата топла и поруменяла след банята... И двамата се бяха поддали на инстинктите си. Само че инстинктът, който се бе събудил в него сега, бе по-различен, по-неопределен, по-тревожещ. Саша го вълнуваше както никоя друга жена досега.

Той изпита страх. После се усмихна малко изкуствено:

— Да си кажем по нещо весело за отпускане!

Саша отвърна на усмивката му, но го направи неубедително и нервно.

— Ами... казвай. Сигурно знаеш някой добър виц — опита се тя да придаде безгрижен тон на гласа си. В същото време, без да иска, бавно се приближи към него.

— А, да, някой добър виц... — кимна отнесено той, но нищо забавно не му хрумваше.

Сега Саша бе точно пред него.

— Накарай ме да се разсмея отново, Тру — прошепна тя.

Сякаш водена от чужда воля, ръката му се плъзна по косите ѝ и я освободи от шнолите. Къдриците ѝ с цвят на узряло жито се разпиляха на вълни върху раменете ѝ.

— О, Тру, мисля си... Не мога да се удържа. Не мога да спра да мисля... — страстта, пламнала в нея, отново я заплашваше с безразсъдни действия. — Постъпваме глупаво.

Чувствата му бяха смесица от бясна страст и нервно напрежение.

— Ако не искахме да постъпваме глупаво, трябваше да зарежем детективските си амбиции и да се ометем от града, колкото може по-бързо — той се постара гласът му да прозвучи сериозно и убедително. Дори направи опит да свали ръка от косите ѝ. Нито едно от двете неща обаче не му се удаде.

— Ако не искаме да постъпваме глупаво, трябваше сега изобщо да не сме в тази стая и в тази ситуация. Нали така? — запита тихо тя. Пареща нужда от физическа близост я бе обладала цялата. Ръцете ѝ сякаш сами се протегнаха и страстно се плъзнаха по гърдите, раменете, шията му.

— Това, което правим, е... опасно, Саша.

Опасността се увеличаваше с всеки удар на сърцата им.

— Но ние с теб обичаме рисковете, нали? — погледът ѝ следеше лицето му, търсейки потвърждение.

Той я придърпа по-плътно към себе си. И последните остатъци от благоразумие изчезнаха.

— О, да, Саша, да, да...

С необузданост, която изненада и двамата, Саша така енергично започна да го съблича, че почти разкъсваше дрехите му. Стреснат, но едновременно с това и вдъхновен от нейната невъздържаност, той също така трескаво заразкопчава блузата ѝ. Ръцете му трепереха — тя му помагаше. Съблече отвратителния ѝ кафяв костюм с удоволствие и го запрати настрана. Още по-голямо удоволствие му достави свалянето

на обикновеното ѝ бельо. Но най-голямата наслада настъпи едва сега — гледката на ослепителното голо тяло на Саша направо спря дъха му.

Предната вечер я бе обладал на тъмно, сега можеше да я има на ярка дневна светлина. Кожата ѝ бе гладка като кадифе и бяла като сметана. Започна страстно да гали шията предизвикателно изправените ѝ гърди, твърдия ѝ корем, под който трептяха стегнати мускули.

Саша бе също така очарована от него. И двамата измъркаха от удоволствие. После с тих смях се смъкнаха на килима.

ШЕСТА ГЛАВА

— Та този тексасец — пълен селяндур — разглеждат с такси Париж...

Саша сладно се притисна в Тру, като галеше гърдите му.

— Разглеждали Париж? Аха...

— По едно време минали край една висока сграда и тексасецът попитал: „Какво е това?“ Таксиметровият шофьор гордо му казал: „Нотр Дам, мосю.“

Саша обхождаше с устни шията му. Кожата на Тру излъчваше упойващ аромат. Беше й толкова приятно! Тру изви глава, за да я улесни.

— Ммм, хубаво е! — измърка той.

— Продължавай с вица — подкани го тя.

— Докъде бях стигнал?

— Видели Нотр Дам — прошепна тя в ухото му.

Той галеше трескаво тялото й и съвсем не му беше до разказване на вицове.

— Да оставим вица, не е много смешен...

— Не, не, продължавай!

— Добре! — рече разпалено той след низ от целувки по шията и гърдите.

Тя тихо измърка, обви лицето му с длани и внимателно го отлепи от себе си.

— Искях да кажа да продължиш с разказа, а не с целувките, глупчо! Чакам да чуя развързката.

— Знам много по-добър начин да те развеселя!

— Не. Първо анекдота другарю!

Той въздъхна, търколи се по гръб и скръсти ръце под главата си.

— Е, добре. Ще ти го доразкажа, но знам, че няма да ти хареса.

— Давай. И тъй... „Нотр Дам, мосю.“

Той й се усмихна малко накриво.

— Да. Та тексасецът казал: „Момче, ние в Тексас строим такива кули за една-две седмици.“

— Майтап! — изкикоти се Саша.

— Чакай, чакай, това не е най-смешното.

— А, извинявай. Давай нататък.

Той понечи да се търкулне към нея, но Саша го възпря. Той разочаровано се претърколи обратно.

— Малко по-късно минали край друга забележителност. Тексасецът запитал...

— „Какво е това?“

— Браво. И шофьорът с гордост му казал:

— „Айфеловата кула, мосю.“

— Хей, ти да не би да го знаеш този виц?

— Не — усмихна се тя.

— Добре. Та тексасецът казал...

— „Ние в Тексас такива кули ги вдигаме за има-няма една седмица“ — изпревари репликата му Саша, стараейки се максимално да наподобява провлечения тексаски говор. Тексаският с руски акцент бе нещо по-забавно и от вица.

Тру се разсмя и я ощипа закачливо.

— Абе, кой, в крайна сметка, е разказвачът?

— Защо, да не би, без да искам, да съм казала вместо теб най-смешната реплика? — запита невинно тя.

— Не, не си — успокой я той, имитирайки произношението ѝ. Тя се изкиска, притисна се в него и сложи ръка на бедрото му.

— Много дълъг виц ще да е този. Всички американски вицове ли са такива?

Той наклони глава към нея.

— Вицът изобщо не е дълъг. Само че ти постоянно ме прекъсваш и разсейваш.

Тя понечи да отдръпне ръка от бедрото му, но той я спря:

— Стой, добре ми е така.

— И тъй, този тексасец... Давай нататък!

— Няма смисъл, вицът няма да ти хареса.

— Не, не, продължавай! — тя похотливо плъзна ръката си нагоре по бедрото му.

— Е, добре, убеди ме. Та, пътували още известно време и стигнали до Лувъра. Тогава тексасецът попитал...

— „Каква е тази сграда?“

Тру кимна, но притисна пръст към устните ѝ, за да ѝ даде знак да мълчи.

— На въпроса на тексасеца таксиметровият шофьор отговорил: „Не зная, мосю. Сутринта минах оттук, но сградата още я нямаше!“... Е, това беше вицът — каза той, разочарован от липсата на реакция. — Не ти ли е смешно? „Сутринта минах оттук, но сградата още я нямаше!“ О, знаех си аз, че няма да ти е смешно.

— ... „Сутринта още я нямаше“... — повтори като ехо Саша. Беше изпаднала в съзерцателно настроение.

— Не е смешно, нали? Тъпо е. Ама аз те предупредих.

— Ужасно тъпо — промърмори тя и притисна глава към гърдите му. — „Не беше тук сутринта“ — после внезапно избухна в смях. — Това е най-скупият виц, който някога съм чувала.

— А защо се смееш тогава?

— Смея се на френското ви произношение, мосю.

Той се разсмя заедно с нея, прегърна я, двамата се претърколиха и той се оказа отгоре ѝ.

Смехът им постепенно утихна, когато тя галювно като котка се изпъна отдолу, а той затвори очи и плъзна ръце по съвършените гърди, по тясната талия, по изваяните ѝ бедра и дългите крака. Упоен вдъхваше уханието на кожата ѝ — бяла и нежна като сатен. Какво се бе случило? Кое бе причинило тази чудна промяна? Може би опасността, която ги преследваше по петите, бе накарала суровата руска идеоложка да захвърли маската и най-после да започне да се държи естествено. Но и той самият се бе променил. Преди бе твърд и безкомпромисен с жените — особено, когато ограничаваха свободата му. Сега бе някак си беззащитен и уязвим — състояние, в което никога преди не беше изпадал. Топло му бе, целият пламтеше.

Саша го привличаше неудържимо. Да се любиш с нея бе толкова по-различно от това да правиш любов с някоя друга жена. А опасността го караше да изживява връзката им още по-пълноценно. Макар че, ако трябваше да бъде откровен, щеше да признае, че заплахата от външния свят бе второстепенен фактор. Главната опасност идеше от тях самите.

Саша почувства напрежението му и нежно го целуна по устните.

— Успокой се, всичко е наред. Няма опасност да...

— Да забременееш?! — той се изправи на лакти. — Взимаш ли хапчета?

— Да. Но в случая имах предвид нещо съвсем друго.

Тя го притегли обратно към себе си и започна да ближе с език шията му, като едновременно с това го галеше по хълбоците.

Той сведе глава към гърдите ѝ и описа с език кръг около едно от зърната ѝ. Това я накара да се разсмее — гърлено, секси, предизвикателно.

— Разкошна си! — изрече той задъхано.

Бяха лице в лице и тя вдиша дълбоко, сякаш за да може с горещия му дъх да погълне и част от него самия. Възбуждаше я дори само звукът на гласа му.

Всичко се повтаряше отново — дивата страст, безумието, копнежът. Беше го изпитала веднъж със съпруга си, по този път към чисто физическото привличане се прибавяше и нещо друго, непреживяно досега. Дру беше я превърнал в робиня. Тя бе зависима от него. Чисто физическата необходимост я караше да се държи безволево, щом беше с него.

С Тру беше друго. Сега се чувстваше свободна. Сексът ѝ доставяше истинска радост и удоволствие. Той я разсмиваше, очароваше, позволяваше и да усеща живота в цялата му красота и пълнота.

С него никога не можеше да ѝ бъде скучно. Общуването с него бе непрестанна промяна. Той ту я разочароваше, ту я очароваше. Чувствата ѝ се намираха в постоянен водовъртеж. О, Господи, какво ли щеше да излезе от всичко това?

Докато си мислеше тези неща, Тру страстно я зацелува по шията. Едната му ръка влудяващо галеше гърдите, а другата застрашително се плъзгаше нагоре по вътрешната страна на бедрото ѝ. Сърцето ѝ заби лудо, устните ѝ, изгарящи от желание, се впиха в неговите. Тя издаде дълбок, гърлен звук, подобно на мъркане на котка, разтапяща се от удоволствие. В този момент той проникна в нея.

В обърканото състояние между съня и събуждането Тру се претърколи в леглото и инстинктивно потърси Саша с ръка. Нямаше я. Той отвори очи и стреснато се надигна.

— Саша?!

Тя излезе от банята и той въздъхна облекчено. Само че беше разочарован — вече беше напълно облечена. Пред него стоеше Саша в суровото си пролетарско превъплъщение.

— Съмна ли вече, *другарко*? — попита той подигравателно. В гласа му обаче се прокрадна тревога. Никак не му се искаше тя пак да каже, че трябва да забравят случилото се. Поне той вече не бе в състояние да го забрави. Надяваше се и с нея да е така.

— Не знам ти кога обикновено се събуждаш, но аз лично отдавна пресрочих времето си за ставане — отговори тя делово, докато го наблюдаваше как се измъква от леглото и се приближава към нея. Опита се да не обръща внимание на това, че той беше гол и между другото, никак не се притесняваше от това обстоятелство. Гледката на великолепно му тяло обаче никак не бе лесна за пренебрегване. — Имаме толкова работа днес — каза тя, отстъпвайки.

Той вече беше до нея и протягаше ръце към раменете ѝ.

— Моля те, Тру...

Той опря чело о нейното.

— Никак не е трудно да доставиш удоволствие на своя малък Тру.

Тя го ощипа и той се изкикоти:

— Ама че прелюдия към удоволствието!

— Дръж се сериозно, Тру. Днес трябва да потърся и да се опитам да разговарям с онзи човек от погребението, Бил Хоуви... а също и със съпругата — Диърдри.

Тру се дръпна и рече:

— Шегуваш се, нали? Руски хумор, ако правилно те разбирам.

Тя се смръщи:

— Нищо подобно. Тези хора могат да ми дадат отговор на...

Сега той се намръщи:

— Те също толкова успешно биха могли и да те убият.

— Ще си уредя среща с тях на оживено обществено място.

— И защо мислиш, че ще дойдат?

Тя се поколеба, преди да даде отговор.

Той присви очи:

— Ясно. Вече си го направила. Докато съм спал, си уредила среща с тях.

— Да. В края на краищата, нали затова съм тук!

Ръцете му унило увиснаха. Бе огорчен и безпомощен.

— Е, права си. Това, което се случи между нас снощи, бе само малко отклонение от целенасочените ти делови занимания. Просто слабост.

— Не бъди жесток, Тру — гласът ѝ леко трепна.

— Дори и не мислеше да ме събудиш, нали? Щеше да се измъкнеш незабелязано.

— Знам, че нямаше да одобриш идеята ми.

— Нямаше да я одобря ли? Хайде де!

На Саша ѝ се искаше той да бъде облечен. Никак не ѝ беше лесно да спори с гол мъж, особено с такъв, който дяволски я привличаше.

— Трябва да тръгвам, Тру. Не се безпокой за мен.

— Е, добре. И слушай: посегне ли ти някой от онези гадини, прости го незабавно с някоя от каратистките си хватки. А ако не успееш... — при тези думи той енергично я опипа от горе до долу.

— Какво правиш?

— По дяволите! Тръгнала си невъоръжена?! — беше разочарован, сърдит и разтревожен едновременно.

— Тогава трябва да вземеш нещо по пътя за натам. Сигурен съм, че си спец в стрелбата. Стреляй светкавично — още като извадиш пистолета от кобура. Не губи много време да се целиш прецизно. А можеш да ги опукаш и в гръб. Издебни, когато не те гледат...

— Но, Тру, моля те...

— Изобщо няма за какво да ми се молиш! — отрязва той, придърпа я към себе си и я целуна така жестоко, че направо израни устните ѝ.

Саша изписка леко, но после обви с ръце шията му и се притисна към голото му тяло. Целувката им бе подета отново. Този път обаче тя съвсем не беше сърдита, а нежна, ненаситна и пълна със страст. Тру зарови ръце в косите ѝ и фибите се разхвърчаха наоколо. Вдигна полата ѝ, после я пренесе на ръце до леглото и легна отгоре ѝ. Поривите от страст на двамата се сляха в едно. Телата им веднага се

вплетоха и залюляха в настървен ритъм. И тя, и той не проронваха нито звук. Оргазмът дойде скоро, едновременно и при двамата — мощни тласъци, силни като експлозии, които ги пренесоха в друг свят — този на безмерното блаженство.

Бяха останали без дъх.

Тру се просна на леглото. Тя изобщо не помръдна — макар да знаеше, че в този момент представлява карикатурна гледка: с пола, набрана като хармоника около кръста, с бикини... кой знае къде... Сега обаче не й беше до това. Тру бе изцедил и последните й сили и тя лежеше неподвижна, чакайки енергията постепенно да се възвърне в тялото ѝ.

Тру съзерцаваше тавана.

— Кога са срещите ти?

— С Хоуи е точно по обед — дори тази кратка реплика ѝ струваше усилия. — А с Диърдри — в един.

— Къде?

— При „Космическата кула“... Знаеш ли, ние в Москва такива кули ги вдигаме за има-няма ден — наблюдаваше лицето му, очаквайки да открие там усмивка.

— Е, добре — рече той най-сетне. — Край на шегите. Отсега нататък ще бъде така. Искам да кажа, че няма да ходиш никъде сама и няма да поемаш никакви безумни рискове. И престани да повтаряш, че „ще се оправиш и сама“. Знам колко е опасно човек да е прекалено самонадеян, повярвай ми.

Тя се обърна и го погледна.

— Нима?

Той нежно обгърна с ръце лицето ѝ и още по-нежно целуна вече почти изранените ѝ устни.

Оставаше им още около час до уговорената среща при „Космическата кула“ и Тру настоя пътьом да се отбият в магазина „Форчън“ в центъра на Сиатъл. Имаше предвид да купят нови дрехи за Саша. Облеклото ѝ бе толкова очебийно нетипично за тукашните представи, че ако Черният или някой от Сините костюми се впуснеха да ги преследват, нямаше да им е никак трудно да я забележат от километри разстояние.

— Не можем ли да минем и без тези покупки, Тру? В чантата си на летището имам и други дрехи.

— Забрави за летището. Тези престъпници могат да си помислят, че след като вече веднъж им се изплъзна, сега сигурно ще се опиташ да офейкаш от Сиатъл и затова не е изключено да те причакват точно на летището.

— Не разбирам обаче защо мислиш, че човекът с руския акцент не е на страната на тези двамата, които за малко не ни отвлече. Ако ли пък си прав, то единственото възможно обяснение е, че руснакът е шпионин, а двамата са част от контрабандистката организация на Дру.

Качиха се по ескалатора до етажа, където се намираха канцелариите на универсалния магазин „Форчън“. Тру смяташе да прати човек, който да подбере подходящи дрехи за Саша, а през това време те самите да изчакат на безопасно място в служебното крило на сградата. Знаеше, че действията му граничат с параноята, тъй като вероятността някой да ги е проследил до магазина беше нищожно малка. Не бе изключено обаче тук все пак някой да го разпознае, тъй като покрай браковете на Адам и Питър около семейството се бе вдигнал доста шум и снимките на братята известно време не слизаха от страниците на вестниците. Тру се бе опитал да стои колкото се може по-настрана от всичко това, но и той, без да иска, бе станал повече или по-малко известна личност. Във всеки случай, малко повече предпазливост не беше излишна.

— Не разбирам много от шпионски работи — каза Тру. — Представете ми за тези неща са извлечени единствено от книгите и филмите. Тъй или иначе, никога не бях предполагал, че един шпионин може лесно да бъде изваден от равновесие. А Черният костюм беше целият вир-вода, когато двамата Сини костюма го бяха притиснали от двете страни в църквата.

Слязоха от ескалатора на седмия етаж и минаха през врата с надпис „Само за персонала“. Докато крачеха по коридора, Тру продължи мисълта си:

— Напълно възможно е Сините костюми да са от ФБР или ЦРУ и да подозират Руснака в съучастничество с Дру Чийзман. Както, впрочем, и теб. А може би сега и нас двамата. Лицето на Саша помръкна:

— О, Тру...

Той обви с ръка рамото ѝ.

— Не искам да се притесняваш за мен. Казах ти, че си падам по приключенията, не помниш ли? А и ти направи всичко, зависещо от теб, за да ми спестиш неприятностите.

— Е, да, но... — тя порумения, макар да се опитваше да се владее.
— Трябва да призная, че... Все пак се радвам, задето не успях да те разубедея... И в резултат на това сега си до мен.

Тру се закова на място и я прегърна поривисто. Бяха точно пред отворената врата на една от началническите канцеларии.

— Аз също се радвам, скъпа... — прошепна задъхан от вълнение той. Последните му думи преляха в продължителна целувка.

— Извинете ме — прекъсна ги някакъв непознат.

— Нещо не е наред ли? — гневно се извърна Тру към досадника.

— Не сте избрали най-подходящото място за целуване. Може би хотел ще е по-добре — човекът беше на средна възраст, облечен в костюм с жилетка. Тонът му бе властен и високомерен.

Върху вратата, от която се бе показал, стоеше табелка с надпис: „Денис Дрейк, директор“.

Дрейк скръсти ръце пред гърдите си:

— Този етаж е само за персонала на магазина. Имаме много строг правилник...

— Радвам се да го чуя, Дени! — Тру смигна към Саша. — А вие, другарко?

— Аз също. Строгите разпоредби са жизненоважни.

— Страхувам се, че ще трябва да ви помоля да напуснете това място.

Тру направи одобрителен жест.

— Отлично, Ден. Решителен, но учтив. Идеалната комбинация от властно държание с лек елемент на заплаха. Ако не греша, готов сте всеки момент да повикате охраната, нали?

Денис бе вбесен от безочието на Тру, но се овладя.

— Разбира се, че бих я повикал, но се надявам да не се стига дотам.

Тру се усмихна:

— Спокойно, Денис. Няма да има нужда.

— Ще си отидете ли по живо, по здраво?

Тру се усмихна още по-широко.

— Не. По-скоро ще се представя. Името ми е Труман Форчън. Надявам се — каза той и надникна в кабинета, — че ще намерите известна прилика между моята особа и онзи портрет на баща ми, който виси над бюрото ви — изимитира сериозното изражение на баща си.

Денис Дрейк беше в шах. Ако този непознат го будалкаше, то значеше, че си имаше работа с наистина тежък случай. Ако обаче...

Погледът му прескочи светкавично от лицето на Тру към портрета на стената и после обратно.

— Няма да откриете особено сходство. Повече приличам на майка си — каза Тру и измъкна портфейла си, за да покаже на директора документите си.

Дрейк пребледня, но Тру дружелюбно го убеди, че се бе държал подобаващо в случая.

— Е, само дето бяхте малко по-самонадеян от необходимото.

Половин час по-късно пременената в нови дрехи двойка напусна магазина. Тру бе пристигнал в Сиатъл в черно рокерско облекло, а сега бе облякъл леки летни панталони, светла риза и тънко яке. Дори бе успял с малко гел да промени и прическата си.

Саша бе още по-неузнаваема. Линда Фаръл, жената, която бе подбрала дрехите ѝ, се бе погрижила и за прическата ѝ. Беше сресала косата ѝ свободно и леко я бе прибрала с бяла шнола. Малко руж и червило и Саша бе добила вид на пищна тийнейджърка. Дрехите подсилваха впечатлението: кремав клин, с който, ако се наложеше, можеше да тича по-свободно, отколкото с пола, памучна блузка в бледосиньо, сиво и бяло, плюс кремав жакет. Видът ѝ бе свеж и модерен и едновременно с това достатъчно неутрален, за да не се различава рязко от тълпата на улицата. Двамата с Тру изглеждаха като млада брачна двойка, дошла на кратка почивка в Сиатъл. Тру дори бе взел и фотоапарат. Туристическите забележителности обаче не го интересуваха ни най-малко.

„Космическата кула“ бе спомен от световното изложение в Сиатъл през 1962 година и представляваше футуристична постройка. Архитектите ѝ явно са мислели, че така ще изглеждат сградите на бъдещето. Фактът, че предвижданията им изобщо не се бяха сбъднали, не бе намалил през годините популярността на съоръжението, чиято

главна атракция представляваше наблюдателната площадка. От нея се разкриваше зашеметяваща панорама. Мощни телескопи бяха на разположение на посетителите.

Тру и Саша пристигнаха при прочутата постройка точно по обед. Смесиха се с тълпата и се заоглеждаха за Бил Хоуви.

— Не го виждам — прошепна тихо Саша, тъй като не искаше околните да чуят издайническия ѝ руски акцент.

— Може да е променил намеренията си — Тру се зарадва при това си хрумване. Нямаше никаква представа за разговора, който Саша възнамеряваше да проведе с Бил, но въобще не допускаше, че той щеше да признае вината си и покорно да се предаде на властите.

Ако Бил изобщо признаеше нещо пред Саша, то той щеше да го направи само за да се добере до иконата, а не, за да облекчи правосъдието.

— Виж! — побутна го Саша. — Ето го! Слиза от асансьора.

Тру я сграбчи за ръка и я дръпна встрани от мястото, където Бил би могъл да ги забележи.

— Чакай първо да разберем дали е сам — каза той.

Двамата се притаиха зад голямо семейство, което се суетеше около един от телескопите. Тру вдигна фотоапарата и защрака, давайки си вид, че снима панорамата. Надяваше се да изглежда убедителен. Всъщност в четири от кадрите той успя да хване Хоуви, а в други четири — хората около него, които слизаха от асансьора и се размотаваха по площадката.

— Не разговаря с никого — отбеляза Саша и потайно мушна ръка в джоба на жакета си. Тру улови жеста ѝ и нервно запита:

— Да не би, докато се преобличах, да си си взела някоя ютия?

— Ютия ли?

— Да. Оръжие. Пистолет. Револвер.

— Да не би да искаш да кажеш, че може да се купи оръжие в универсален магазин? Това май е възможно само в Щатите!

— Във всеки от универсалните магазини „Форчън“ има ловно-рибарски отдел — обясни търпеливо той. — Но ти не отговори на въпроса ми.

— Нямам оръжие.

— Тогава?

Саша се усмихна.

— Миниатюрен касетофон. Японски. От музикалния отдел на магазина ви.

— После Хоуви да започне да ни преследва заради касетата!

— Той няма да знае, че записвам разговора. И стига сме умували, защото идва насам.

Тру обходи с поглед тълпата. Не забеляза познати лица от присъстващите вчера на погребението. Саша понечи да заобиколи многочленното семейство, зад което стояха, и да се отправи към Хоуви, но Тру я задържа.

— Бъди внимателна с този човек. Не го обвинявай и не го нервирай. Леко и кротко.

— Да, да — съгласи се Саша нетърпеливо.

В този момент Хоуви погледна право към тях, но по вида му личеше, че не ги позна. Погледът му търсеше рокер с черни кожени дрехи в компанията на безцветна руския. Беше вече на път да ги подмине, когато Саша се обади:

— Господин Хоуви?

Мъжът буквално подскочи, премигна няколко пъти и се вторачи в нея.

— А, вие ли сте... Изглеждате по-различно... — после премести погледа си върху Тру. Очевидно бе, че и той му се струваше по-различен.

Самият Хоуви също изглеждаше променен. Беше по-бледен, чертите на лицето му бяха изострени и Тру си помисли, че той снощи надали е спал повече от тях. Едва ли обаче бе прекарал нощта също толкова приятно.

Семейството, което пускаше монети в таксовия апарат на телескопа и се суетеше около него, най-сетне свърши парите и си замина. Сега наблизо нямаше никой, който да чуе разговора им.

— Помните ли къде за първи път се видяхме с вас? — попита привидно небрежно Саша.

Хоуви кимна.

— Нямам предвид вчера на погребението — доуточни тя, като пренебрегна лекото предупредително побутване на Тру.

Хоуви нервно се размърда. И той изглеждаше притеснен от възможното присъствие на нежелана компания наоколо. После кимна

утвърдително. Саша съжали, че вместо касетофон не си беше взела миниатюрна видеокамера.

— Вие познавате — понечи да каже тя „моя съпруг“, но вместо това рече: — Дру Чийзман, нали?

Хоуви отново кимна. Саша смръщи лице. Тру млъчеше и следеше за евентуалната поява на подозрителни лица наоколо.

Хоуви сви устни. По челото му избиха капчици пот, макар помещението да беше с климатична инсталация.

— Изплюйте камъчето, Хоуви! — неочаквано се обади Тру и сам бе изненадан от ефекта на думите си.

— Моля ви — каза Хоуви с отчаян тон, — трябва да я имам. Ако въпросът опира до пари...

— Искаме първо отговор на няколко въпроса — каза твърдо Саша.

Хоуви извади ленена кърпичка и припряно запопива потта от челото си.

— Знам много малко. Знам само, че... ако не предам „стоката“ на съдружника на Мартин, с мен е свършено. Ще ме очистят.

— Очистят? — повтори като ехо Саша.

Тогави се намеси Тру.

— С какво ще ни докажете, че вие сам не сте съдружник на Мартин Бейкър — или на Дру Чийзман, което е все същото? Откъде да знаем дали...

— Вижте, замесих се в тази работа само защото Мартин ми се закле, че няма да се изложи на никакви рискове — той поначало шепнеше, но сега гласът му бе така глух, че Саша и Тру трябваше едва ли не да се наведат до самото му лице. — Мартин ме бе убедил, че е изпратен в Москва от ЦРУ с шпионска цел. Аз мислех, че помагам на един разузнавач. Направих му услуга заради... Диърдри.

— Значи тя също знаеше? — запита Саша.

— Не, не — после, като поразмисли, добави: — Впрочем, не съм сигурен.

— И тъй, вие мислехте, че приятелят ви Мартин е разузнавач от ЦРУ? — намеси се Тру.

— Отначало да.

— А какво си помислихте, когато ние с него се оженихме? — попита Саша. — Не ви ли се стори странно, че вече женен човек...

— Той ми каза, че сватбата не е съвсем истинска. Че вие сте...

Саша едва не се разсмя.

— Двоен агент, работещ съвместно с него?

Хоуви кимна.

— Кога открихте, че ви водят за носа? — попита Тру.

— Ами... чак... след смъртта на Мартин. Непосредствено след като научих за инцидента, един непознат ми позвъни по телефона. Попита ме за иконата. Казах му, че не знам нищо за нея — в следващия момент в гласа му прозвуча отчаяние: — Непознатият ме заплаши, че ако не му предам иконата, с мен ще се случи същото, което стана и с Мартин.

Сега беше ред на Тру да почувства как го облива студена пот:

— Значи смъртта на Мартин съвсем не е била причинена от случайни хора?

Хоуви се подпря на телескопа, за да запази равновесие.

— Този, който ми се обади по телефона, каза, че Мартин е бил прекалено наивен, за да си въобразява, че ще може да офейка с иконата. Предупреди ме да не повтарям грешката на приятеля си.

Тру сграбчи Хоуви за ръкава:

— Срещали ли сте се някога с него?

— Да, видях го на погребението. Каза ми, че ако иконата е във вас, то аз ще бъда оставен на спокойствие. Ако обаче не е, то тогава ще ни очисти всичките.

Тру се вкопчи още по-здраво в ръкава на Хоуви.

— Кой е този човек? Как изглежда? Защо не съобщихте на полицията?

Хоуви освободи ръката си и се огледа уплашено.

— Този човек не е сам. Има и други. Те са навсякъде. Никой от нас не е в безопасност.

При тези думи Хоуви им обърна гръб и преди те да разберат какво става, скочи в последния момент в асансьора и вратите се затвориха след него.

Тру и Саша трябваше да изчакат следващия, който пристигна след по-малко от минута. Когато слязоха, видяха тълпа от хора, скупчени пред отворената врата на асансьора, с който беше пътувал Хоуви.

Още преди да успеят да си пробият път през тях, двамата вече знаеха какво се бе случило. Изстинали от ужас, те видяха Хоуви, проснат безжизнен на пода.

Хриптящ глас зад гърба им прошепна:

— О, Господи, бедният е предал Богу дух.

СЕДМА ГЛАВА

— Хайде! — прошепна задавено Тру в ухото на Саша.

Тя стоеше като вкаменена. Не можеше да отмести очи от мъртвеца. Любопитни, уплашени и възбудени туристи я бяха затиснали отвсякъде. Напрегнатата глъчка от коментарите им сякаш наелектризираше атмосферата. Тру я хвана за ръката.

— Да вървим, Саша — каза той рязко.

Беше прав — трябваше да се омитат. Дори и сега убиецът можеше да се спотайва сред тълпата. Какво беше казал Хоуви само преди няколко минути? Че има и други и че те са навсякъде. Че ничия сигурност не е гарантирана.

Двамата се запровираха през тълпата. За щастие, в този момент пристигна полиция. Дори убиецът да беше някъде наоколо, сега надали щеше да се осмели да ги атакува. Това бе техният шанс да се измъкнат невредими.

И на двамата им се искаше да хукнат, но съзнаваха, че не бива да привличат вниманието към себе си. Затова вървяха с потока от хора, повечето туристи, по тротоара.

— Точно когато на човек му трябва такси — и няма! — изропта Тру, като в същото време се огледа крадешком, за да провери дали някой не се бе лепнал за тях. Бе праметнал ръка през рамото на Саша и усещаше как тя трепери. Усмихна ѝ се окуражително, макар самият той също да не преливаше от самоувереност.

— Не можем да изчезнем току-така — каза Саша.

— Какво?

Тру почти не я чуваше. Беше изцяло погълнат от мисълта за това как да се измъкнат невредими от местопроизшествието. Ускори крачка и повлече Саша. Тя обаче се възпротиви:

— Слушай, забравяме за Диърдри. С нея също имам среща при „Космическата кула“.

Тру изобщо бе забравил за това.

— По кое време? — смръщи се той.

— В един часа — напомни му Саша. — Какво би станало, ако... — тя пребледня и се притисна в Тру. Дори не може да изрече докрай ужасната мисъл, че и Диърдри би могла да бъде сполетяна от участта на Хоуви.

Тру погледна часовника си. Беше дванадесет и двадесет.

— Тя може още да не е потеглила — той посочи към една сграда южно от тях, накъдето се отправяха повечето от туристите. — Вътре има телефон. Ще се опитам да й позвъня и да й кажа да не идва — после се поколеба за миг. — А след това, мисля, че ще е най-добре да уведоим полицията.

Саша безмълвно кимна. Да, наистина. Ужасната история бе отишла твърде далеч. Най-сетне и тя бе съгласна да признае, че е прекалено опасно да продължават издирванията си сами. Ако не друго, сега поне имаше на разположение запис на разговора с Хоуви, който можеше да представи като доказателствен материал.

Преди да се упътят към сградата, Тру лекичко я целуна.

— Не се безпокой, скъпа. Всичко ще бъде наред. Ти не си виновна за нищо. Ще видиш, че ще успеем да убедим властите както тук, така и в Москва, че няма нищо, за което, можеш да бъдеш упрекната. Сигурен съм.

Саша нежно го докосна по бузата, после уморено се усмихна:

— Никога не бъди толкова сигурен.

Зданието, в което двамата влязоха, се оказа Тихоокеанският природонаучен център — средище за популяризация на научни знания, пълно с десетки експонати като батискафи, космически кораби, динозаври и прочие. Всички те можеха свободно да се пипат и мястото беше пълно с екзалтирани деца, крещящи от удоволствие и тичащи от един обект към друг. Родителите им ги гонеха, докато сами не се захласнеха по някоя от машинариите. Атмосферата, весела и жизнерадостна, бе в рязък контраст с настроението на Саша и Тру. В някаква ниша двамата забелязаха наредени един до друг телефонни автомати и се отправиха натам. Тру намери номера в указателя, а Саша го избра. Не й беше лесно — ръцете й трепереха. Като поддържа в продължение на около минута слушалката до ухото си, тя каза:

— Никой не отговаря.

— Почакай още малко — каза Тру. — Може, например, да се къпе в момента.

— Май най-добре ще е да отидем до тях — тягостна мисъл сви стомаха ѝ. Не бе изключено да отидат там само за да установят, че са пристигнали прекалено късно. Ами ако убиецът на Хоуви вече се бе добрал до жилището на Диърдри?

— Докато прекосим града, ще мине един часа — каза Тру.

Саша го погледна, после окачи слушалката. Беше пребледняла.

— Трябва да се връщаме.

— В Денвър ли?

— Не, в „Космическата кула“.

— Луда ли си?!

— Не може просто така да оставим бедната жена...

— Виж какво, Саша Хоуви дори и не подозираше, че Диърдри може да знае нещо за мръсния бизнес на съпруга си. Защо тогава някой ще иска да я преследва и да ѝ навреди?

— Хоуви не беше напълно сигурен. Освен това, ако тя не знае нищо, защо се съгласи да се срещне с мен?

Тру не бе в състояние да се противопостави на логиката ѝ.

— Аз вече нося вината за една смърт. Не мога...

Тру я хвана за раменете и я разтърси:

— Не говори така. Ти не си виновна.

В очите ѝ блеснаха сълзи.

— Той бе невинен. Заблуден, подобно на мен...

— Ами! Напълно възможно е Хоуви да ни е наговорил куп лъжи. Не е изключено и той самият да е убил Чийзман. А можеше и теб да очисти — след като се добере до иконата.

— Но кой тогава уби него самия — и защо?

Тру се почувства изтощен. Не му се мислеше повече.

— Не знам — отговори той бавно. — Това са неща, които трябва да бъдат установени не от нас, а от властите.

Той посегна към слушалката, но Саша го улови за китката.

— Недей — каза остро тя.

— Саша, разбрахме се, че...

— Ето го! — внезапно прошепна Саша. — Руснакът!

Тру изстина.

— Бързо! Мисля, че още не ни е видял — тя се насочи към едно стълбище близо до мястото, където бяха застанали. Те хукнаха нагоре по стълбите към първия етаж, като трескаво лавираха между

експонатите и разблъскваха посетителите. Тру постоянно се обръщаше назад, за да види дали не са преследвани. Дотук всичко вървеше добре. Сега, ако имаха късмет да открият и някой изход...

— О, не! — извика Саша, зървайки Черния костюм.

— Той видя ли ни?

— Мисля, че не.

— Давай насам!

Двамата заобиколиха бегом един експонат и припряно се присъединиха към група посетители, които вкупом влизаха в някакво помещение през широко отворена двукрила врата. Когато влязоха вътре, разбраха, че са попаднали в планетариум. Глас обяви по високоговорителя, че лазерната демонстрация ще започне след минути, точно в един часа.

Саша знаеше, че трябва да се върне до „Космическата кула“, за да предупреди Диърдри. Знаеше обаче и това, че Тру нямаше да я пусне да отиде. Вече ѝ бе казал, че е прекалено рисковано. Докато се усети, той вече я влачеше към другия край на залата, където бе забелязал табели с надпис „Изход“.

Когато наближиха първия ред, Саша нарочно закуцука, като се престори, че си е навехнала глезена. Даже изписка леко и се подпря на една от седалките.

— Какво ти е? — запита тревожно Тру.

— Глезенът ми. Трябва да седна.

Тру погледна през рамо. Черният костюм не се виждаше.

— Добре, поседни за малко — той я подкрепи под мишница, докато тя се наместваше на седалката.

— Изглежда, че ще е най-добре, ако отидеш и позвъниш на полицията — каза Саша.

— И да оставя Руснака да те спипа? Никъде няма да ходя. Ще се движим заедно, разбра ли!

Саша кимна, но се почувства малко гузна. Вината, че мамеше Тру бе нищо в сравнение с вината, която щеше да легне на плещите ѝ, ако не предупредеше Диърдри и я убиеха.

В едни без пет вратите на салона бяха затворени, а светлините — изгасени. След около две минути на пълна тъмнина куполът бе озарен от бледосиньо сияние.

В първия миг, когато се появи тази светлина, Тру погледна назад, за да се убеди, че Руснакът не е успял да се промъкне в залата. После въздъхна облекчено и се извърна към Саша. Нея обаче я нямаше! Седалката ѝ беше празна.

В същото време Саша, останала без дъх, тичаше като луда по улицата към „Космическата кула“. Съзнанието ѝ бе изцяло заето от това да успее да пристигне там навреме и да измъкне Диърдри жива.

Знаеше, че Тру ще хукне подир нея, но се надяваше, че преди да я настигне, тя вече ще се е добрала до кулата и ще е открила Диърдри.

Едва когато наближи асансьорите, движещи се нагоре-надолу из гигантската постройка, тя почувства, че я обзема паника. Дали трупът на Хоуви — зловещо напомняне за това какво я чакаше и нея самата — бе още там? Все още имаше хора от полицията, но като се приближи, тя с облекчение откри, че тялото вече го няма и асансьорите работят нормално.

Огледа се наоколо. Търсеше да съзре Диърдри, но внимаваше също и за други познати лица. Не забеляза никого. Минаваше един часа, може би Диърдри бе вече горе на наблюдателната площадка. Студена тръпка премина по тялото на Саша, въпреки горещината. Ами ако вече бе късно за каквото и да било?

Чу зад гърба си разговор:

— Някакъв човек бил умрял преди малко в един от асансьорите. Затова сега е такава блъсканица. Бяха блокирали мястото за двадесетина минути, докато дойде линейка и отнесат тялото. Освен това трябваше да се запишат свидетелски показания.

— Ужасно. Сам ли е бил човекът или със семейството си?

— Мисля, че е бил сам.

— И от какво е умрял?

— Чух, че от сърдечен удар.

Саша се намръщи. Беше сигурна, че Хоуви не е умрял от естествена смърт. Иначе щеше да бъде прекалено голямо съвпадение. Добре, но пък щом полицията не бе се усъмнила в убийство, значи не бе имало прободни рани или рани от куршуми, изстреляни със заглушител. Тогава?

— Аз чух друго — намеси се друг глас. — Полицията каза, че човекът бил наркоман. Бил прекалил с дозата.

— Каква гадост. Но какво ще търси един наркоман на „Космическата кула“?

— Ами много просто. Дошъл е, например, за да се срещне с някой пласьор на наркотици. Да си купи още от дрогата.

— Ами! Аз мисля, че...

Наркотици? Не, Хоуви определено не бе дрогиран, докато разговаряха преди час с него. Говорът му изобщо не бе отнесен или привлечен. Как тогава бе успял убиецът му да го упои в асансьора?

В този момент вратата на подемника се отвори, тълпа туристи се изсипа навън, а друга, сред която беше и Саша, се заблъска, за да заеме мястото ѝ. Точно тогава някой възпря Саша с ръка. Тя се извърна, готова да се извини, че бе избягала — мислеше, че зад гърба ѝ стоеше Тру.

Само че не беше той.

Тру заобиколи тичешком едно семейство, което се разхождаше спокойно по широката улица. Обходи с поглед тълпата, за да открие Саша, и побягна с всички сили към „Космическата кула“. Пред очите му се изредиха поне половин дузина блондинки в кремави клинове, но нито една от тях не беше Саша. Потта се стичаше на струйки по челото му. Освен че се тревожеше за нея, той се безпокоеше и от това, че Руснакът може да е по петите му. Все пак обаче по-добре бе той да преследва него, а не приятелката му.

По-ниският от двамата Сини костюми бе уловил Саша за ръката, а по-високият стоеше зад него. Саша се огледа отчаяно наоколо, като се надяваше да зърне Тру. Съжали горчиво, че бе тръгнала на своя глава. Само ако го бе послушала!

Тру не се виждаше никъде. Вместо него тя забеляза друго познато лице: Диърдри. Красивата брюнетка стоеше до билетното гише. Саша понечи да извика, за да я предупреди.

— Не желаем никакви усложнения — изсъска в ухото ѝ по-ниският Син костюм. Дъхът му я смрази. — Ти също, нали? — добави той зловещо.

Саша се опита да се освободи, но се намеси по-високият и грубо я сбута встрани от асансьорите. Тя отново отвори уста да изкрещи, но ниският я раздруса заплашително и тя се отказа да вика. Усети нещо да се опира в гърба ѝ и изтръпна. Пистолет? Не, беше нещо по-тънко и по-остро. В този момент вълна от ужас заля тялото ѝ. Игла на спринцовка! Сигурно също такава, с каквата бе убит Бил Хоуви.

С унизителен, животински ужас тя отвори уста, за да изпищи, но от гърлото ѝ не излезе никакъв звук. В следващия момент погледът ѝ се замъгли. После още повече...

— Моля! Направете път! Ако обичате! Жена ми припадна. Клаустрофобия. Извинете ме!

Тру бе останал без дъх, когато се добра до асансьорите. Претича до всеки един от тях с надежда да зърне Саша. Без успех. Сигурно се бе качила на наблюдателната площадка. Той се натика в един от асансьорите, вече пълен и готов да потегли нагоре. Тъкмо преди вратите да се затворят, той улови за момент погледа на блондинка в бял жакет и клин, която свиваше към входа за пешеходци на паркинга.

Саша бе в ръцете на двамата Сини костюма, които я полуносеха, полувлачеха към една тъмна кола, спряна в отдалечен ъгъл на подземния паркинг. Саша смътно усещаше, че я отвлечат, но бе твърде обезсилена, зашеметена и объркана, за да се противи. Единственото, което можеше да направи, бе с всички сили да се помъчи да не изпадне в безсъзнание. С ужас си мислеше, че ако това стане, вече никога няма да се събуди.

Тройката наближи колата.

— Дръж я — рече по-ниският на по-високия и отиде да отключи.

Високият изропта, но все пак прихвана грубо през кръста безволево люшкащата се Саша и се опита да я задържи изправена.

След мърморения и ругатни Тру си проби път през гъстата тълпа около асансьорите и хукна към вратата, в която бе видял да бутват Саша. Спусна се като вихър по стълбите и инстинктивно се отправи

към най-далечната и тъмна част на паркинга. Когато зави зад ъгъла, забеляза тримата до колата. Всички бяха с гръб към него. Тогава той направи нещо, което бе виждал стотици пъти във филмите: мушна ръка в джоба на якето си — все едно, че държеше насочен пистолет. Шансът да ги сплаши по този начин бе почти нулев, но не разполагаше с нищо по-добро.

— Никой да не мърда! — изкрещя той. Като театрално постижение репликата му беше безупречна. Само той обаче си знаеше какви усилия му беше струвала. Гледката, която представляваше Саша — безволева, упоена и отпусната, го бе извадила от равновесие.

Двамата мъже се обърнаха и се вторачиха в него.

— Оставете момичето, качвайте се на колата и се пръждосвайте! — процеди Тру, като се надяваше, че двамата типове няма да забележат как „оръжието“, което стърчеше през джоба му, лекичко потреперва.

Саша се олюля и почти се прегъна на две.

— Нещо ми става... — каза тя замаяно.

— Без тия номера! — каза по-ниският от Сините костюми. Тру не беше сигурен дали репликата бе изречена по адрес на Саша или на него и измисления пистолет в джоба му. Тъй или иначе, двамата Сини костюми бяха видимо притеснени. Приблжиха се до колата, по-ниският отвори предната врата и бързо се мушна на шофьорското място. Другият още държеше Саша, но изглеждаше объркан.

— Не се шегувам! — извика Тру. — Оставете момичето или...

Преди още да довърши думите си, Синият костюм буквално хвърли Саша в ръцете му и се мушна в колата.

Тру тъкмо се отдръпваше назад, когато чу рязък пронизителен звук от триене на метал в метал. Колата потегли рязко и гумите й изсвистяха.

Едновременно с това той зърна Черния костюм — Руснака. Държеше насочен срещу него пистолет със заглушител, маскиран в свит на руло вестник. Тру замръзна — това бе краят! С изпадналата в безсъзнание Саша не можеше да побегне. Нито пък да извика за помощ — тук, в този отдалечен край на паркинга нямаше да ги чуе никой.

Руснакът бе на по-малко от три метра от тях. Тру обгърна Саша и заотстъпва заднишком.

— Слушайте, не знам кой сте и какво искате от нас, но си губите времето!

Но Руснакът очевидно не бе на същото мнение.

— Не се страхувайте — каза той с тон, толкова овладян, че в ситуацията, в която се намираха, прозвуча зловещо.

„Е, свършено е“ — помисли си Тру. За негова върховна изненада обаче точно в този момент той съзря Диърдри с пистолет в ръка да се промъква зад гърба на Руснака. Онемял, той я видя как го удря с дръжката на пистолета в тила.

Руснакът хлъцна и като на филм в забавен каданс се строполи на земята. Диърдри стоеше вкаменено и не можеше да осъзнае напълно това, което бе извършила. Руснакът показва признаци на живот и тогава тя бързо се върна към реалността.

— Да бързаме! Само след минута той ще дойде на себе си. Колата ми е наблизо, да тръгваме.

Тру се поколеба. Стоеше, загледан в Черния костюм.

— Хайде! — настоя Диърдри.

Тру се подчини, но преди това се наведе и измъкна пистолета от отпуснатата ръка на Черния костюм. После прихвана внимателно почти изпадналата в безсъзнание Саша, понесе я на ръце и последва Диърдри.

Саша чу собственото си дишане — неравномерно и накъсано. Постепенно към това се прибавиха и други шумове — отначало смътни и слети, после по-отчетливи. Накрая започна да различава и отделни гласове.

— Мисля, че се съвзема — гласът бе мъжки, ласкав и познат.

— Опитайте се да й дадете още една глътка вода.

Саша не разпозна женския глас. Премигна няколко пъти, но всичко бе още разфокусирано и неясно пред погледа ѝ. Усети нечия силна ръка да я подкрепя и повдига. Главата ѝ се люшна и се склони на широко рамо. В следващия момент до устните ѝ се опря хладният ръб на чаша, но тя вяло се опита да я отблъсне. Сякаш се намираше под вода и бавно потъваше, дробовете ѝ се пълнеха с течност и дишането ѝ постепенно замираще...

— Хайде, миличка, само една глътчица! Вече си добре, оправяш се!

— Тру? — знаеше, че е той, но искаше да го чуе от него.

— Да, скъпа, аз съм — каза той ласкаво, обгърна я с ръце и нежно я разлюля — почти като бебе.

Тя долепи лице към гърдите му. От очите ѝ бликнаха сълзи.

— Тези хора... Иглата... Упоиха ме... също като...

— Не, Саша. Не като Хоуви.

Главата на Саша започна да се избистря по малко. Бе истинско чудо, че бе оцеляла.

Тру продължи да я притиска към себе си.

— Бяха ти наблъскали мощна доза упойка. Вече идва лекар и каза, че ще бъдеш замаяна няколко часа, а после вероятно ще имаш силно главоболие.

— Още не си чувствам главата. И се страхувам, че никога няма да дойда на себе си.

Той се усмихна. Точно по това, че разговаряше, личеше, че тя вече идва на себе си.

— Бяха те упоили само колкото да могат да те отвлекат. Сигурен съм обаче, че не са имали намерение да те убиват. Поне докато...

Той спря и отмести поглед към Диърдри, която бършеше очите си с кърпичка.

Саша се отдръпна от Тру и това малко усилие накара главата ѝ отново да се замае и клюмне. Тру внимателно я положи върху възглавницата. Като се посъвзе, Саша обходи с поглед спалнята.

— Къде сме?

Приближи се Диърдри.

— В моя апартамент — каза тя приветливо.

Тру погали Саша по бузата:

— Сега сме в безопасност благодарение на госпожа Бейкър.

— Наричайте ме Диърдри — усмихна се притеснено брюнетката.

— И добре, че бях взела пистолета на Мартин, преди да потегля за срещата. Не че бих могла да го ползвам по предназначение... Само веднъж съм пробвала да стрелям, и то по една празна тенекиена кутия.

— Защо решихте да вземете пистолета? — запита Тру.

Диърдри не отговори веднага.

— Заради Бил — каза тя с тих и тъжен глас. — Заради Бил...

Като се бореше със замаяността и тежестта в главата си, Саша се опитваше да следи разговора. Хвърли кос поглед към Диърдри и отмаляло запита:

— Хоуви ви каза, че ви грози опасност?

Диърдри се изчерви:

— Не точно това. Казах му, че съм си уговорила среща с вас и тогава той реагира някак си... странно. Рече, че ще е по-добре да не разговарям с вас, за да не се разстройвам. Каза още... — тя прехапа долната си устна. — ... че страдате от налудничавост и параноя.

Тру се обърна към Диърдри.

— Тогава защо все пак решихте да се срещнете със Саша?

След дълга пауза тя рече колебливо:

— Вие, Саша, познавахте съпруга ми Мартин, нали? Искам да кажа, познавахте го интимно.

— Питате ме така, сякаш вече знаете отговора...

Диърдри сплете ръце и ги стисна до болка.

— Насън той произнасяше името ви. Човек, който спи до съпругата си и бълнува името на друга жена... — гласът ѝ секна.

— Аз изобщо не знаех, че той е женен!

Диърдри кимна леко, но Саша не разбра със сигурност дали ѝ е повярвала.

— Съпругът ви знаеше ли, че бълнува? — попита Тру.

— Той не бълнуваше често. А и напоследък изобщо не го бе правил.

Тру ѝ се усмихна разбиращо, макар в същото време тайно да си помисли, че ако тя също бе бълнувала, сигурно бе споменавала името на Хоуви. После се запита кое беше причината и кое следствието? Дали, когато Мартин се бе запознал със Саша в Москва, Диърдри вече не бе започнала да му изневерява с Хоуви? Дали Мартин е знаел за връзката ѝ? И дали самата Диърдри не бе допринесла с поведението си за това Мартин да потърси друга жена? Тя чувстваше ли се виновна за всичко, което се бе случило?

Саша също имаше куп въпроси, които би искала да зададе на Диърдри, но не можеше. Главоболието ѝ бе непоносимо и състоянието ѝ пак се влоши. Сякаш ѝ бяха налели цяла бутилка водка в гърлото. Тя изви глава настрана и изстена.

— Какво ти е? — разтревожи се Тру.

Саша се опита да се усмихне, но усмивката ѝ се изкриви в гримаса.

— Ох, главата ми...

— Необходима ѝ е почивка — намеси се Диърдри.

— Лекарят каза, че почивката е най-доброто лекарство в случая.

Тру бе съгласен с нея, но не бе сигурен дали оставането на Саша точно в апартамента на Диърдри бе от полза за когото и да било от тях. Той го каза. Диърдри кимна бавно.

— Ще ми обясните ли за какво бе всичко това? Първо Бил...

— Не — поправи я Тру. — Първо съпругът ви.

Диърдри пребледня.

— Но нали неговата смърт няма нищо общо с цялата тази история? Нали той бе нападат от случайни грабители?

Тру погледна Саша, която под въздействие на упойката отново бе потънала в унес.

— Чуйте, госпожо Бейкър... Всъщност, Диърдри. Цялата история е достатъчно заплетена и в нея има доста загадки и за самия мен. Може би ще е по-добре за вас също да не се опитвате да я разплитате. Не знам дали реално ви грози някаква опасност, но относно Саша не се и съмнявам. Във всеки случай, мисля, че ще е по-добре за вас, ако се освободите от компанията ни — той се поколеба за миг. — Все пак, наистина ли не знаете нищо по случая?

— Не — каза тя тихо. — И вероятно имате право. По-добре ще е да не научавам нищо.

— Руснакът няма представа, че вие го цапардосахте с пистолета, и затова няма защо да ви преследва. Независимо от всичко обаче, на ваше място бих се държал предпазливо. Дори бих отпътувал за известно време нанякъде.

— Какво съвпадение! Тъкмо и аз самата мислех да прескоча до една приятелка в Портланд, с която се познаваме от университета, за да се възстановя малко след онова, което ми се случи тези дни.

— Чудесно.

Той се наведе и вдигна Саша на ръце. Тя вяло се отпусна в прегръдката му. Едната ѝ ръка бе притисната до гърдите му, а другата се люлееше свободно край тялото ѝ.

— Почакайте, къде отивате? Ами ако междувременно се случи нещо? Ако ми потрябвате?

Тру се почувства като подлец. Една непозната бе спасила живота им, а той още се колебаеше дали може да ѝ се довери.

— Отседнали сме в хотел „Данфорд“, в центъра на града. Там сме под името Паркс — господин и госпожа Паркс.

Диърдри се усмихна с благодарност.

— Благодаря ви, господин Паркс — тя погледна към Саша, която още бе в несвяст. — Благодаря също и на вас, госпожо Паркс. Чудесна двойка сте двамата.

Тру се усмихна уморено. Саша доста му тежеше. Бе вече на вратата, когато го възпря тревожният глас на Диърдри. Тя беше при прозореца и от височината на дванадесетия етаж оглеждаше улицата.

— Почакайте! Може блокът ни да е под наблюдение!

Тру мръдна и Саша промени позата си.

— Какво става? — запита замаяно тя. Отново идваше на себе си. Обви с ръце шията му и допря устни до бузата му.

— Ммм, колко хубаво! — каза тя унесено. — Разкажи ми още един виц, Тру!

Той се усмихна извинително към Диърдри:

— Бълнува, горкичката!

Диърдри се усмихна в отговор, но усмивката ѝ трая само миг.

— Вижте, надали е безопасно за вас да пребивавате в Сиатъл. Този руснак може да има приятели, които да тръгнат да ви търсят из хотелите на града. Затова ви предлагам следното: моя приятелка има вила на островите. Преди месец жената трябваше да отпътува по работа и ми остави ключовете — Диърдри сведе очи.

— Мартин и аз смятахме да прекараме някой и друг ден там. Мястото е много усамотено.

— Островите ли? — запита Тру.

— Да. Остров Сан Хуан. Само на петдесетина километра от Сиатъл. Можете да отидете дотам с ферибота.

Тя застана до бюрото в ъгъла на стаята и надраска набързо адреса. После грабна чантата си, измъкна оттам връзка ключове, отдели два и заедно с бележката ги подаде на Тру.

— Ето. Единият е от вилата, а другият — от поршето на Мартин. То е в подземния гараж на блока, първата клетка вдясно от асансьора.

Тя мушна ключовете в джоба на якето му.

— Но защо правите всичко това? — запита Тру подозрително.

Диърдри спря поглед върху Саша, която се бе унесла отново.

— Предполагам — рече тя, — че ако Мартин бе жив, щеше да постъпи по същия начин. Вероятно сте се досетили, че Бил Хоуви и аз бяхме любовници — по лицето ѝ се застичаха сълзи. — Бедният Бил. Много го обичах, но истински влюбена бях не в него, а в Мартин — тя се усмихна замислено. — Любовта ни кара да вършим толкова много необясними неща!

Тру бавно кимна. Колко права бе тя наистина!

ОСМА ГЛАВА

Анакортес, мястото, откъдето отпътуваха фериботите за остров Сан Хуан, бе на двадесетина километра северно от Сиатъл. Дотам водеше магистрала, но Диърдри им бе препоръчала един по-заобиколен и по-малко оживен маршрут. Тру бе намерил избора ѝ за правилен, тъй като, ако някой искаше да ги проследи, по-лесно можеха да забележат това.

На острите завои по живописния път поршето силно се накланяше и Саша се размърда насън. Навън валеше. Първите капки ги бяха застигнали още на излизане от Сиатъл, а сега дъждът се бе превърнал в порой. Докато пресичаха един мост, Тру съзря табела с надпис: „Национален парк «Измамният проход»“.

Той сухо се изсмя.

Саша отвори очи, но веднага ги затвори заради болката, която прорязва челото ѝ. После се опита отново да отлепи клепачи, този път по-бавно.

— Къде сме?

— В „Измамния проход“ — каза с мрачна усмивка Тру.

Саша премигна.

— Измамният какво?...

Той протегна ръка и я погали по лицето.

— Как си?

— Ако имам резервна здрава глава, щях да съм добре. И тъй като нямам, се чувствам ужасно.

Тя обходи с поглед бежовия интериор на луксозната спортна кола. После се взря през мокрото стъкло към разбунтуваната океанска повърхност, осеяна с острови. Накрая отново обърна глава към Тру.

— Къде отиваме? Какво стана с Диърдри Бейкър? Как успя да ме отървеш от тези двама ужасни мъже? Чия е тази кола? Не си я откраднал, надявам се...

— Да ти приличам на крадец? — засмя се той.

— Не приличаш особено на крадец. Напротив, много си сладък!

Тру се усмихна изнервено. За толкова кратко време се бяха случили много неща — повече, отколкото можеше да осмисли измореното му съзнание. Какво, в крайна сметка, търсеше в поршето на някакъв покойник заедно с упоена руска красавица, която контрабандисти диреха под дърво и камък? Отговорът на този въпрос му бе свършено неясен, но знаеше със сигурност, че в момента за нищо на света не би искал да се намира другаде и да върши други неща. Почувства лека възбуда, но си рече, че това ще да е само временно свръхпроизводство на адреналин, нищо повече. Обеща си, че след като нещата веднъж се поуспокоят, ще сложи всичко на мястото си — включително и собствените си отношения с руската *другарка*. Единственото, което не бе ясно, бе дали нещата изобщо ще се успокоят и кога ще дойде моментът за размисъл. Сепна го гласът на Саша.

— Беше започнал да ми разказваш за госпожа Бейкър и за това как сме се озовали в тази кола и на това място.

— Диърдри Бейкър е добре и в момента пътуваме към вилата на нейна приятелка на остров Сан Хуан. Колата също ни даде Диърдри. След като двамата с нея размислихме, решихме, че ще е най-добре да те изведем от Сиатъл. После, когато сме вече на безопасно място, ще можем да позвъним на полицията, ФБР или ЦРУ. Предполагам, че поне една от тези институции ще знае какво трябва да се направи в случая — той се поколеба. — Аз самият вече изобщо не знам, по дяволите.

Саша плъзна ръка по бедрото му и положи глава на рамото му.

— Бедният Тру! Не трябваше да се качваш с мен на самолета в Денвър. Можеше да си спестиш куп неприятности.

Тру не оспори думите и, но положи ръката си върху нейната.

— Е, добре де, в момента малко си я закъсала, признавам. Но пък забравяш, че и аз доста си падам по приключенията, нали ти го бях казал?

Тя повдигна глава. Спомените ѝ се възвръщаха.

— Ти ме спаси от тези двама ужасни мъже. Сега си спомням. Те ме бяха довели до подземния паркинг... После ме упоиха... После се яви ти и им нареди да ме пуснат... Носеше пистолет...

Тру се усмихна.

— Не, сладурано, това не беше пистолет. Ще ти разкажа по-късно. Сега почивай, за да се възстановиш по-бързо.

Правилата на ферибота изискваха пътниците да напуснат колите си и да прекарат пътуването в салона. Саша обаче отново се бе унесла и Тру нямаше намерение да я буди. Заклучи колата и я остави да спи вътре, а после се отправи към снекбара, за да вземе кафе и сандвичи.

През замътеното съзнание на Саша се редяха сцени от изминалите дни — Бил Хоуви я предупреждава, че животът ѝ е в опасност; Хоуви, проснат на пода на асансьора; по-ниският и набит Син костюм съска в ухото ѝ: „Не искаме усложнения!“... Тя изстена, когато си спомни за инжекцията. Никога преди не бе се чувствала така безпомощна. После бе дошъл Тру. Тя се усмихна насън. Почувства лек полъх на възбуда и желание. В съня ѝ Тру се приближаваше към нея с протегнати ръце. Когато дойде съвсем близо, тя забеляза, че той носеше нещо на дланта си. Пръстен? Венчален пръстен?

Не. Беше нещо друго, по-голямо и познато. Плашещо познато. Сърцето ѝ заби лудо. Иконата! Откраднатата икона! Тя извика. Сега вече лицето не бе това на Тру, а на Дру Чийзман. Той ѝ се усмихваше — зловещо, сатанински. Тя изпищя.

Тру се връщаше от снекбара. От поршето го деляха само няколко коли, когато чу писъка и. Изпусна картонената подложка с кафето и сандвичите и се спусна към колата. В същия момент Саша отвори вратата и с още замаян вид се хвърли в прегръдките му, хълцайки.

Той я притисна към себе си.

— Всичко е наред, скъпа. Никой няма да ти навреди. Няма да позволя.

Саша постепенно се отърси от кошмара на съня и се отдели от Тру.

— Извинявай. Обикновено не плача. Трябва да бъда силна. Глупаво беше, че позволих на тези двама хулигани да ме нападнат и отвлекат. Срам ме е от себе си. Трябваше да бъда по-предпазлива. Не трябваше да разчитам на...

Тя не успя да завърши изречението, защото той я прегърна и я целуна.

Саша бе шокирана от емоционалния ефект, който присъствието на Тру упражняваше върху нея, а също и от физическата реакция на

собственото си тяло. Тру ѝ даряваше усещане за сигурност, сила, спокойствие и щастие.

Тя го желаше. О, как само го желаше! Нямахе никакво значение, че мястото — палубата на ферибота — бе съвсем неподходящо, и че наоколо виеше вятър и плющеше дъжд. Всяка нейна фибра просто копнееше за тялото му. Тя се огледа наоколо. Дали бяха сами? Като че ли да. Всички пътници се бяха прибрали в салона на ферибота и палубата беше пуста. Не се виждаше никой. Тя върна погледа си върху Тру.

Жегата, която излъчваха очите ѝ, възпламени и него. Огнена целувка сля устните им.

— Саша, Саша... — повтаряше като омагьосан той. Гласът му беше плътен и гърлен.

Положи я върху калника на колата и полулегна върху нея. По цялото ѝ тяло премина наелектризираща тръпка. После клинът заедно с бикините ѝ бяха смъкнати до коленете. При допира на хладния метал на калника до голото ѝ тяло, тя леко изписка. Това, което правеха, си бе чиста лудост! „Загубила съм си ума!“, помисли си тя, но ръката ѝ сама се плъзна към ципа на панталоните му.

„Полудявам!“, рече си и Тру, но с буен прилив на енергия я прегърна и проникна в тялото ѝ.

Тя пое дълбоко дъх. Хвана се здраво за Тру, защото краката ѝ трепереха. Той обви с ръце кръста ѝ и телата им се залюляха в синхронен ритъм. Много скоро след това двамата почувстваха как ги разтърсват мощните експлозии на оргазма. Накрая се свлякоха изтощени. Никой от двамата не пророни и дума. Останаха известно време неподвижни, смутени от непонятността, силата и алогичността на чувствата си.

— Добре ще е да влезем в колата — каза най-сетне Саша с протоколен тон.

— Да, наистина — потвърди той глупаво. Отделиха се един от друг и припряно се опитаха да пооправят дрехите си. Като свършиха, се спогледаха и се усмихнаха малко виновно.

— Трябва да призная, че като тийнейджър ми се бе случвало да спя с мацка в кола, но върху кола не го бях правил никога.

— Както и аз — каза Саша с трезв тон.

Тру кимна сериозно, но после по лицето му пропълзя лека усмивка, която зарази и Саша и накрая двамата се заляха в буен, освежителен смях.

В провлака Пюджит имаше повече от сто и седемдесет острова, по само четири от тях бяха обитаеми — Орказ, Шоу, Лопес и Сан Хуан. Архипелагът бе туристическа Мека, любимо място за отдих на почитателите на ветроходния спорт. Сега обаче, заради бурята островите бяха пуссти. Дори Сан Хуан, най-големия и най-гъсто населен от четирите, бе самотен и изоставен, измит от дъжда, който се изливаше отгоре му.

Тру прегледа набързо листчето, където Диърдри бе записала маршрута, по който трябваше да стигнат до вилата.

— Само на няколко километра оттук е — каза той.

Навлязоха с колата във Фрайди Харбър — живописно градче, сякаш слязло от красива пощенска картичка. За всеки случай Тру не преставаше да държи под око огледалото за обратно виждане. Искаше да бъде сигурен, че няма никой по петите им. Когато и последната кола зад тях сви в някаква странична уличка, той въздъхна с облекчение.

На около километър-два от мястото, закъдето се бяха запътили, спряха в малък крайпътен супермаркет, за да се запасят с нещо за ядене. Съдържателят, риж възрастен мъж с уморен вид, тъкмо се канеше да затваря. Заради дъжда не очакваше повече клиенти. Появата на Саша и Тру не го въодушеви особено, тъй като заради тях се забавяше.

— Не се безпокойте, само минутка и сме готови — каза Тру, грабна една пластмасова кошница и хвърли друга на Саша. — Ти виж какво има в лявата половина на магазина, а аз ще обиколя дясната.

Саша се почувства напълно безпомощна. Супермаркетът бе съвсем малък, но пращеше от изобилие. Безброй неща заливаха рафтовете. В Русия бе свикнала да гледа полупразни магазини, само с по няколко останали като по чудо консерви, които само засилваха усещането на празнота и изоставеност.

— Напредваш ли? — запита я Тру няколко минути по-късно, след като се появи в гръб. Кошницата му едва побираше покупки — мляко, сок, хляб, сирене, яйца и няколко бутилки вино. Кошницата на

Саша, обратно, бе съвсем празна — ако се изключеше кутията свещи, които бе взела в случай, че завареха вилата с прекъснато от бурята електричество. Пазаруването в претъпкан със стоки американски магазин ѝ се бе сторило по-трудно и от борбата с контрабандистите.

Тру се запресяга към рафтовете и захвърля в кошницата ѝ кутии с консервирани супи, житни закуски, рибни консерви и прочие. За по-малко от пет минути бяха готови.

Докато съдържателят маркираше и опаковаше покупките, Тру обви с ръка рамото на спътничката си.

— Ако утре времето се оправи, можем да вземем някоя лодка под наем и да се разходим между островите. Занимавала ли си се някога с ветроходство?

Тя поклати глава разсеяно.

— Може би утре ще се наложи да свършим някои неотложни неща.

Репликата ѝ го накара да се върне към действителността. След страстния епизод на борда на ферибота почти бе забравил, че ги грозеше опасност, че бяха тук, за да се скрият от преследвачите си. За кратко си бе въобразил, че той и Саша бяха просто двама влюбени, дошли на романтична разходка на това усамотено място. Само че не бяха на разходка и бе крайно време да започне да се държи трезво.

Приятелката на Диърдри имаше чудесна вила. На викторианската постройка не липсваше нищо — бе на непристъпно място, изгледът бе великолепен, сградата бе просторна и обзаведена с много вкус. Като пристигнаха, Тру направо подсвирна от изненада. Ако бяха дошли тук само за почивка, мястото щеше да е идеално за целта.

Саша беше в кухнята и разопаковаше продуктите. Влезе Тру, след като бе направил кратка обиколка из околността.

— Да ти помогна ли? — запита той, като едновременно с това взе бутилка вино от мраморния плот и затършува из чекмеджетата за тирбушон.

— Гладен ли си? — запита го вместо отговор тя.

Бе заета с подреждането на продуктите. Правеше го много старателно.

— Гладен съм като вълк! — той отвори бутилката и взе чаши. Наля вино за двамата, после подаде на Саша чашата ѝ.

Тя я пое предпазливо.

— Страхуваш се да пиеш заради това, че още си под въздействието на упойващото средство ли?

— Не. Мисля, че действието му вече е преминало. Но ми се струва, че е по-добре да не пием този път.

Той остави чашата си на плота.

— Съжаляваш ли за нещо?

— Не. Обикновено не си губя времето за равносметки. Предпочитам да гледам към бъдещето, а не към миналото. Утре сутринта ще се свържа по телефона с властите. Опитах се преди малко, но линията явно е прекъсната от бурята. Утре ще пробвам пак. Мисля, че няма да е късно. А и дотогава главата ми ще се избистри окончателно. Ще им разкажа за Дру Чийзман — известен още като Мартин Бейкър, за Бил Хоуви, за руския провокатор и за двамата мъже в сини костюми — за всички хора, които искаха да сложат ръка на иконата. После ще се върна в Москва, ще предам проклетата икона на руските власти и ще посрещна последствията — каквито и да са те. Така че Тру, мисля, ще е най-добре, ако ние... — гласът и трепна. Дотук се бе справила отлично, но сега хладнокръвието ѝ бе започнало да се изпарява. Тру просто стоеше прекалена близо до нея и ѝ въздействаше. Тя усети пулсираща топлина.

Тру се усмихна. Бедната Саша, толкова много ѝ се бе струпало! Само в един-единствен ден бе станала свидетелка на убийство, бяха я преследвали, упоявали, заплашвали с пистолет, почти отвлekli, после бе правила щура любов на ферибота... Сега бе решила да зареже всичко тона — както добро, така и лошо — в името на някакви неясни идеали.

— Защо се усмихваш? Не съм казала нищо смешно.

— Невероятна жена сте, Саша Малцева — каза с шеговитата помпозност той, а после се наведе към нея и заговорнически прошепна: — Няма да възразиш, ако изпусна „Чийзман“ от името ти, нали?

— Не.

Това, срещу което тя трябваше обаче да възрази, бе ръката на Тру — галеща шията ѝ и спускаща се похотливо по гърба.

— Моля те, Тру! Да не правим това отново!

— Та ние нищо не правим! — каза той, но не беше много убедителен. Всъщност ръцете му се движеха единствено по инстинкт и донякъде против волята му. Продължи да я гали.

Съпротивителните сили на Саша отлитаха с всяка следваща милувка на дланите му. Струваше ѝ върховни усилия да продължава да се държи на положение. Бе застанала вдървено и отбранително бе скръстила ръце пред гърдите си.

— Повече няма да позволя да се поддам на развращаващата ти пламенност!

— Развращаваща? Аз те развращавам?!

— Няма да позволя инстинктите да вземат връх над разума ми!

— А, значи това било! Развращаване, инстинкти, пагубното влияние на моята пламенност...

Гласът му беше сърдит, но това, което я смути повече, бе нещо друго. От тона на Тру си личеше, че той беше уязвен. Страдаше нараненото му себелюбие. Нали уж беше казал, че не иска да се замесва в нищо сериозно, с която и да била жена. Той ѝ бе разказал за специалната клауза в завещанието на баща си. Защо тогава тя трябваше да си създава някакви илюзии? Нима не бе ясно, че връзката им беше обречена?

И все пак, тя обожаваше този мъж. С него ѝ беше така приятно, така сладостно хубаво... Обожаваше начина, по който той се смееше, по който я гледаше, по който я галеше... Тя беше влюбена в него.

Не трябваше обаче да го показва. Не трябваше да дава воля на чувствата си. Трябваше да бъде твърда — дори и пред самата себе си.

— Нашата връзка е обречена, Тру — каза тя просто. — Каквото и да чувстваме един към друг, то то е...

— Безсмислено? Противоестественно? — троснато я прекъсна той. Саша понечи да се приближи към него, но той сърдито я възпря с ръка. — Всъщност, *другарко*, права сте. Наистина даваме прекалено голяма воля на безразсъдството си. Аз също трябва да се стегна, по дяволите.

— Да, така е — одобри тя.

Тру ѝ се усмихна подигравателно, обърна гръб и излезе от кухнята.

Саша внесе подноса с вечерята в хола. Тру стоеше прав пред панорамния прозорец, вторачен в непрогледната дъждовна пустош над потъналия в мрак залив. Държеше чаша с вино в ръка. Бутилката до него бе почти празна.

— Има супа, хляб и сирене — кротко каза Саша. — Трябва да хапнеш.

В първия момент той не реагира, но после се извърна. Саша бе седнала на дивана, прилежно постлала салфетка върху скута си и тъкмо топеше залък хляб в супата си. Когато понечи да го лапне, той се счупи на две и половинката цопна в супата.

— Предполагам, такъв именно ужасен хляб дават на американските затворници — усмихна се меко тя.

Той не отговори.

— В Русия правим най-хубавия хляб на света. Плътен, черен, пълноценен. Баба ми винаги се шегуваше, че дори само хлябът е достатъчно основание да избере човек да живее в тази страна.

Тру довърши чашата с вино и сухо се изсмя.

— Май попрекалих...

— Ела и хапни.

Той се подсмихна:

— „Яж, пий и се весели!“. Така казваме ние тук, в Америка.

Вместо да се отпрати към таблата с вечеря обаче, той се упъти към бутилката. Наля остатъка от съдържанието ѝ в чашата и го изпи бавно.

Саша му поднесе филия хляб и сирене. Той се смръщи като злоядо дете:

— Имаш право. Вкусвал съм руски хляб и той наистина бе по-добър. Обичам черен руски хляб.

После леко залитна, но Саша го улови под ръка и го подкрепи.

— Ела, седни.

Той покорно се остави да го заведат до канапето. Изяде си безропотно хляба и сиренето и започна супата.

— Отлично сготвено, *другарко*!

Тя се усмихна.

— Ако говорим сериозно, аз наистина готвя отлично. Правя най-добрите блини в Москва.

Той се изхили пиански. Саша го погледна неодобрително:

— Май наистина си пил повече, отколкото трябва.

Главата му клюмна върху облегалката на канапето и той каза със затворени очи:

— Така е. Отрязах се. Но това няма значение. Ах, как ми се яде сега борш...

— Борш ли?

— Да, борш. И блини. И черен руски хляб... — той се наклони към нея. — Умирам си за тия неща. И за вас, *другарко!*... Въобще, страшно си падам по всичко руско!

При последната си реплика той клюмна и заспа, като спести по този начин на Саша необходимостта да взема отношение по бомбастичните му декларации.

Някой грубо го тръскаше. Руснакът? Как го бе открил? Или Сините костюми?

— Тру! Събуди се, Тру!

Той с мъка отпори очи. Беше Саша, изглеждаше уплашена.

— Какво има?

Тя му направи знак да говори тихо.

— Май че има някой във вилата!

Тревожното съобщение го разбуди напълно. Посегна към панталона си, за да извади оттам пистолета, който бе задигнал от Руснака.

Оказа се обаче, че беше без панталон и без пистолет и че лежеше в някакво непознато легло. Последното, което си спомняше бе, че седяха на канапе със Саша и си говореха за това кой какво обича... Спомените му бяха малко объркани.

— Къде ми е...

Преди да довърши. Саша му показва пистолета.

— Това ли търсиш?

Той протегна ръка, но тя се поколеба дали да му даде оръжието.

— И аз мога да стрелям. Дали няма да е по-добре, ако...

Но той измъкна пистолета от ръката ѝ.

— Карате, стрелба... Ти си цяла еднолична армия от женски пол. Саша го изгледа с познатото си сериозно изражение.

— Е, понякога има ситуации, с които и аз не мога да се справя сама...

Той тъкмо се канеше да я среже с някоя друга язвителна реплика, когато иззад затворената врата на спалнята се чу отчетливо скърцане на стъпки по дървения под. Тру моментално повали Саша върху леглото. Без да знае какво бе наумил, тя все пак се подчини. Той я зави с одеялото, а после дебнешком прекоси стаята, като благодареше на съдбата, че тук подът бе застлан с килим и не издаваше никакъв звук. Успя да застане зад вратата тъкмо и момента, когато някой предпазливо понечи да я отвори. Стискаше пистолета с все сила, от страх да не би да се изплъзне от изпотените му ръце.

Саша лежеше неподвижна, което не ѝ бе лесно, защото сърцето ѝ биеше до пръсване. Мъчеше се да диша колкото се може равномерно, за да изглежда, че спи. Едва сега бе разбрала плана на Тру. От нея явно се очакваше да привлече вниманието на нападателя, за да може в същото време Тру изненадващо да атакува в гръб.

Пантите изскърцаха и вратата се отвори още малко. Тру се бе прилепил до стената, не дишаше и държеше пръста си на спусъка. Дори и нападателят да се сетеше да надникне зад вратата, пак нямаше да му се размине.

Освен собствената си майсторска имитация на спокойно и равномерно дишане Саша не чуваше нищо друго. Инстинктивно обаче усети, че в стаята е влязъл някой. Стъпки не се чуваха, но по едва уловимото раздвижване на въздуха тя разбра, че натрапникът се приближава към нея. Тя напрегна мускули. Бе цялата като навита докрай пружина. В случай, че Тру не успееше да си послужи добре с пистолета, щеше да се наложи тя да скочи и сама да обезвреди нападателя. Само че трябваше, безпогрешно да прецени момента. Иначе въпросният момент можеше да се окаже последният в живота ѝ.

Тру също чакаше подходящ момент. Досега престъпникът не го бе забелязал и му се отдаваше възможност да действа с изненада.

Саша бе на границата на самоконтрола. Дъхът на натрапника вече бе толкова близо, че се смесваше с нейния. Всеки момент този тип можеше да я нападне. Какво чакаше Тру?!

Стана тъй, че скочиха и тримата едновременно. Тъкмо когато натрапникът се наведе към Саша, тя силно го изрита в пищяла, а Тру светна лампата и с насочен пистолет каза:

— Не мърдай или ще те пречукам!
Беше още леко замаян от алкохола и сърдит.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Познатата фигура в син костюм се сгърчи, хвана се за пиццала и тихо изруга. Саша се измъкна от леглото и се спогледа с Тру. „Дотук добре!“, казаха си двамата с очи.

— Вие двамата започвате да ми играете по нервите! — рече нагло Синият костюм.

— Чувството е взаимно, повярвай ми! — отрязва го веднага Тру. — Къде е дребният, съдружникът ти?

Саша направи крачка напред и с изненадваща ловкост изви ръката на неканения гост зад гърба. Той тихо изстена.

— Извикай на съучастника си, ако не искаш в следващия миг да направя ръката ти на сол — изсъска Саша заплашително.

— Той не е тук. Иди и провери сама, ако не вярваш — каза задавено натрапникът.

— Досега бяхте неразделни като сиамски близнаци. Къде е другият? — запита Тру и се премести така, че да не може някой да го изненада в гръб откъм коридора.

— Той отиде да гони... Бартов.

— Бартов?

— Руснакът. Едрият човек в черен костюм.

— А ти откъде разбра, че сме тук? — запита го Тру.

— А според теб, откъде мога да разбера? Проследих ви.

Тру го изгледа недоверчиво.

— Та аз със собствените си очи видях как ти и по-ниският ти приятел отпрашихте с колата от паркинга при „Космическата кула“! Ние потеглихме едва след това. Значи някой трябва да ви е осведомил, че сега сме тук — по гърба му премина студена тръпка. Този „някой“ не можеше да бъде друг, освен Диърдри. Нима вдовицата играеше двойна игра? Нима и тя бе съучастница в престъпната организация?

— Да, вярно е, че потеглихме преди вас, но не отидохме много далеч — каза неканеният гост. — Забелязахме колата на госпожа Бейкър и затова паркирахме в една близка пресечка и зачакахме.

Когато вие тримата потеглихте, аз тръгнах подир вас, а Джери се зае с Бартов. После вие излязохте от апартамента на госпожа Бейкър и поехте по магистрала номер двадесет. Не ми беше трудно да позная къде ще отидете. Затова направо ви причаках в Анакортес при ферибота. Морето беше много бурно по време на плаването, нали? Ама вие надали сте го забелязали. Бяхте така увлечени...

Саша се вкамени. Думите му я шибнаха като камшик. Значи този мръсник е бил там, на палубата на ферибота... и ги е видял, докато се любеха. Тя се почувства поругана и омърсена.

Тру също побесня. В гърдите му кипна такъв гняв, че му идеше моментално да го очисти. Саша сякаш прочете мислите му.

— Недей. Тру: Не си струва.

Необходимо му беше известно време, за да се овладее. После се приближи към Синия костюм и насочи дулото към гърдите му. Обискира престъпника и го обезоръжи.

— Е, добре, копеле. Кой си ти и какво искаш от нас?

Саша на свой ред поизкълчи още малко ръката му, за да го направи по-разговорлив.

— Добре, добре! — каза моментално той. — Ще ви разкажа всичко. Името ми е Лорънс. Джек Лорънс. Всичко, което искам, е онази дреболийка, която първоначално Бейкър трябваше да донесе. Върна се от Москва без нея и ни сервира някаква историйка за някой си, който там уж се бил лепнат подире му и осуетил работата. Той обаче уж бил осигурил някой си, който да пренесе „стоката“.

Вълна от гняв обля Саша. Значи това е била тя!

— Само че обещанията на Бейкър останаха напразни и стоката не пристигна. Тогава се замислихме дали не ни е подложил динена кора и дали не се е споразумял с конкуренцията.

— И тогава... го убихте? — запита Саша тихо.

— Аз не. Друг му видя сметката... Тъй или иначе, преди да умре, Бейкър се е закълел, че куриерката му го е изиграла и е решила да задържи иконата за себе си. По наши си канали разбрахме кога въпросната куриерка ще пристигне тук и решихме да я поемем. Не искахме да изпуснем стоката — той завърши думите си със зловещо кискане.

— Ами Бартов? — запита Саша. — Той също ли имаше претенции към „стоката“?

— Бартов го елиминирахме от играта. Така че можем ли сега ние е вас да направим една хубава сделчица?

— Надали — каза Тру мрачно и заплашително. По челото на Лорънс изби студена пот.

— Ей, да не правим глупости, а! Аз съм само колелце от една огромна машина. И да ме очистете, пак няма да можете да отървете кожата си. Досега не се е случвало някой да ни е правил сечено и да се е отървявал безнаказано. Докато, обратно, ако играете умно...

— Ние няма да те очистим, Джек, стари приятелю — прекъсна го Тру. — Просто ще те оставим на властите. Отсега нататък, ако „играеш умно“ и назовеш някое и друго име, можеш и да сключиш с тях някоя и друга сделчица.

Той повика с жест Саша при себе си. Тя обаче не искаше да пусне ръката на престъпника.

— Ела, без да се притесняваш, Саша! Сега не ни остава нищо друго, освен да вържем този тип и да го заведем във Фрайди Харбър, където ще го оставим на ченгетата, а те ще имат грижата да го предадат на ФБР.

Тя пусна ръката на Лорънс, а Тру ѝ подаде пистолета, който току-що бе взел при обиска на нападателя:

— Дръж, за всеки случай!

Тя насочи пистолета към Синия костюм, а после с лека усмивка се обърна към Тру:

— Няма ли все пак да си obuеш панталоните?

След всичко, което се бе случило, той изобщо беше забравил, че бе по долни гащи. Намъкна припряно панталона, метна си риза и obu на бос крак обувките, докато в същото време Саша държеше на прицел Синия костюм. Тру бе изненадал от това, че ръката ѝ изобщо не трепваше. След като се облече, той направи жест на Саша да се отдалечи.

— Ще се справиш ли? — запита го тя.

— И още как! Лягай по корем с ръце върху гърба! — заповяда той на престъпника.

Лорънс обаче не се подчини. В същия миг, за огромна изненада както на него самия, така и на Тру, Саша скочи като пантера и нанесе смазващ удар право в слънчевия сплит на неканения гостенин. Той се сви на две. Бе останал без дъх. Миг след това се строполи на пода —

първо на колене, а после по корем, с ръце на гърба — както му беше заповядано.

— Добро изпълнение, другарко! — каза Тру с усмивка. — Браво.

В килера на кухнята Саша откри въже. Щеше да свърши работа.

В този момент чу лек шум. Извърна се и стисна здраво дръжката на пистолета.

В тясното килерче нямаше никой. Тя стоеше неподвижна и се заслушваше. Откъде беше дошъл този звук? Плод на въображението й? Или Лорънс ги бе излъгал, като бе казал, че бе дошъл сам? Да не би по-ниският Син костюм да се бе справил с Руснака и после да се е присъединил към съдружника си на ферибота? Тя изтръпна.

Отново се чу шумолене. От кухнята ли идваше? Саша свали предпазителя на пистолета и внимателно надзърна.

— Кой е там? — запита тя с нисък, заплашителен тон.

Никакъв отговор.

Отвори вратата на килера по-широко и се взря в кухнята. Стаята тънеше в сумрак. Скоро щеше да се съмне. Дъждът още не беше спрял и барабанеше някак зловещо по остъкления покрив на помещението.

Саша уплашено се измъкна от килера и прекоси кухнята. Помисли и си рече, че шумът, който я бе разтревожил, най-вероятно са били стъпките на Тру от горния етаж. После обаче я смрази друга мисъл: ами ако натрапникът бе успял по някакъв начин да надделее над Тру и да се освободи? Тя се спусна през коридора към стълбището и извика:

— Тру, при теб всичко наред ли е?

— Напълно! — извика отгоре той за нейно облекчение.

Оказа се обаче, че тук долу не всичко беше наред.

Саша тъкмо се канеше да се качи по стълбите, когато изотзад се подаде нечия ръка и я стисна за шията й. Стресната, тя изтърва както въжето, така и оръжието. Желязото издрънча върху стъпалото.

— Саша? Какво изтрака? Нещо случи ли се? — извика Тру от втория етаж.

Тя понечи да му отговори, но звукът заседна като кост в гърлото й. Дебел мъжки глас изсъска:

— Кажи му да слезе! — гласът бе с руски акцент. Саша трескаво се напъна да измисли как да обезвреди нападателя си или как поне да предупреди Тру.

— Дори и не си помисляй да вършиш глупости, другарко! — изхриптя Бартов.

Ръката му сви обръча около шията ѝ и тя остана без дъх. Щеше да ѝ прекърши врата.

Миг-два по-късно той поразхлаби хватката си. Гърлото ѝ гореше и тя се усъмни дали би могла да говори дори и да искаше. А не искаше. Колкото повече се бавеше и не отговаряше, толкова повече щеше да расте подозрителността и тя се надяваше, бдителността на Тру.

А Тру наистина бе обхванат от подозрения. Подобно на Саша, и той си помисли, че Синият костюм ги бе излъгал. Партньорът му сигурно бе тук и се бе крил на първия стаж през цялото време.

Тру подкани Лорънс да стане, опря в гърба му дулото на пистолета и го побутна пред себе си по посока на стълбите. Използваше го като щит.

— Саша! — думите заседнаха в гърлото му, когато я видя, скована в желязната прегръдка на Бартов. Заля го вълна от отчаяние. Значи Джери, по-ниският партньор на Лорънс, не бе успял да се погрижи за Руснака. Бе се случило обратното.

Тру видя как Лорънс започна да трепери. Явно ролята на жив щит никак не му допадаше.

На Тру обаче съвсем не му беше до Лорънс. Мислеше единствено за Саша. Дори бе забравил и за себе си.

— Пусни я, Бартов! Иконата не е у нея!

Бартов погледна нагоре към Тру:

— Трудно ми е да го повярвам, господин Форчън.

Сега Тру трябваше да положи всички усилия, за да прозвучат аргументите му убедително.

— Да, но е така. Тя донесе иконата и ми я предаде. Аз я прибрах на сигурно място, без да ѝ казвам къде. Сега, ако ти трябва нещо, търси го от мен. Само че, за да се споразумеем, първо трябва да освободиш момичето. Освен това, имай предвид, че съм инструктирал адвоката си да предаде иконата на властите, ако нещо се случи с мен и Саша. Оставил съм му и снимките, които направих на теб и колегите ти от конкурентната банда.

Бартов се изсмя.

— Виждам, че гледате прекалено много криминални филми, господин Форчън — той отново стисна шията на Саша.

Тя се задави, останала почти без дъх.

— Спри! — изкрещя Тру. — Само да й направиш нещо, копеле такова!

— Не си ти този, който ще ми нарежда! — отсече Бартов, но поразхлаби малко прегръдката. — Ако се държиш добре, можем да се разберем съвсем лесно — тонът му изведнъж бе станал мазен и приятелски.

Колкото и да бе уплашена и да я болеше гърлото, при последните думи на Руснака Саша сухо се изсмя. Бартов веднага ѝ го върна, като я сграбчи за косата и я дръпна с все сила назад. Въпреки кошмарната болка, тя обаче се удържа и не изкрещя.

Тру започна да се отчайва. Трябваше да направи нещо. Но какво? Дори и зад прикритието на Лорънс не бе сигурно дали би могъл да стреля по Бартов, без да засегне приятелката си.

Бартов сякаш прочете мислите му.

— Хвърли оръжието тук, долу! — нареди той. — И понеже на никой от нас повече не му е нужен твоя заложник, можеш да хвърлиш и него през парапета.

Тру бе удивен от хладнокръвието, с което бяха изречени тези думи. Лорънс, уплашен, че Тру ще изпълни това, което бе поискано от него, започна да моли Бартов за милост.

— Слушай! Знам къде малката е скрила иконата. Тя ми каза. А аз пък имам и други неща, които могат да те заинтересуват. Моля те, Бартов!...

Руснакът се изкиска:

— Вашите хора не биваше да бъдат толкова алчни, господин Лорънс. Русия беше наш запазен периметър, въпреки това вие пратихте ваш човек и там. Направихте голяма грешка. Това пък, че посегнахте и на иконата, бе направо недопустимо. Ние никак не обичаме да ни се отнема кокала.

— Да, но сега можем да поправим нещата! — извика умолително Лорънс, освободи се от охлабената прегръдка на Тру и се спусна надолу по стълбите. Саша усети, че и нея вече я държаха по-хлабаво, тъй като вниманието на Бартов бе пренесено върху конкурента му. Тя

стрелна с поглед Тру. После многозначително му кимна. Само да можеше да я разбере!

Тру не чака втора покана. Скочи моментално напред и блъсна Лорънс надолу по стълбите. За да не бъде блъснат от падащото тяло, Руснакът отскочи встрани. Саша използва момента и зверски сръга с лакът Бартов в гръдния кош. Той изрева от болка и се сви на две. Освободена, тя се отдръпна, а в същия миг падащият Лорънс се строполи върху Руснака и двамата се запремятаха в безформено кълбо на пода. Тру грабна Саша за ръка и си плюха на петите по посока на входната врата.

— По дяволите! Ключовете от колата! Останаха в якето ми! — изруга Тру, когато стигнаха до поршето.

Зазоряваше се, дъждът още продължаваше да вали. Само след броени секунди Бартов и Лорънс щяха да се откопчат един от друг и щяха да хукнат подире им.

Неблагоразумно беше Саша и Тру да изберат шосето за маршрут на бягството си. И Бартов, и Лорънс бяха с коли и лесно щяха да ги настигнат. Оставаше им само гората и те хукнаха натам. Бяха вече навлезли на петдесетина метра в нея, когато светнаха фарове и се чу шум от запалване на двигател.

— Лягай! — прошепна Тру и дръпна Саша в тревата. Сноп светлина от фарове само миг след това се плъзна над главите им. Още няколко мига и колата потегли.

— Кой ли от двамата беше това? — запита шепнешком Саша, като все още лежеше по корем върху тревата.

— Има ли значение? — каза Тру.

Помогна ѝ да стане и да се облегне на едно дебело дърво. После двамата се послушаха за стъпки в нападалата шума. Не бе изключено, след като един от престъпниците беше тръгнал да ги гони по шосето, другият да бе поел пеша. Близко до ума беше, че след като Тру и Саша бяха без кола, щяха да опитат да се скрият в гората.

— Добре ли си? — прошепна Тру в ухото ѝ, като отметна назад няколко мокри кичура от косата ѝ.

— Сега съм по-добре — рече тя и се притисна към него.

— Чуй! — каза внезапно Тру и целият се напрегна. Шумолене на стъпки в опадали листа. Саша също го чу. Тру ѝ даде знак да мълчи, а после посочи на изток.

Те крадешком се запромъкваха, внимавайки да не настъпват вейки или сухи листа. Зад тях продължаваха да се чуват нечий отчетливи стъпки. Някой — или Бартов, или Лорънс — беше по петите им. Този пък, който бе потеглил с колата, сигурно ги причакваше да се появят на пътя.

Хванати за ръка, Тру и Саша се промъкваха между дърветата. Куражът беше започнал да я напуска. Беше, мокра, уплашена, объркана и напълно изтощена. В главата ѝ хаотично се въртяха сцени от изминалите дни. Препъна се в някакъв камък и залитна, но Тру я задържа и ѝ се усмихна окуражително.

Сепна ги изпращяване на счупено клонче само на няколко метра зад гърба им. Саша понечи да изпищи, но Тру сложи ръка върху устата ѝ. Наблизо се виждаше голям валчест камък. Тру я повлече натам. Стигнаха до него и се притаиха в сянката му.

Стъпките се чува отново, после затихнаха. Ами ако престъпникът се бе спотаил и ги чакаше да излязат от прикритието си? Тру предпазливо надникна иззад камъка, но не видя никого. Изминаха няколко минути, които им се сториха като часове. Какво щяха да правят оттук нататък?

— Да хвърлим няколко камъка, всеки следващ по-надалеч — прошепна Саша. — По този начин може да успеем да заблудим престъпника и той да си помисли, че сме там, където се чува шумът от падащите камъни.

След кратко колебание Тру запрати надалеч няколко, дребни камъчета. Реакцията, последва незабавно. Чува се стъпки, които бързо се отдалечиха в посоката, накъдето бяха захвърлени камъните, и постепенно заглъхнаха. Планът им беше успял.

Двамата излязоха от укритието си и припряно се заизмъкваха в посока, противоположна на тая, в която бяха отпратили престъпника.

— Виж! — каза по едно време Саша.

На едно открито място надалеч от тях се виждаше къща.

— Да отидем и да се обадим в полицията!

— Ако там изобщо има телефон и ако телефонните линии не са прекъснати от бурята — каза Тру.

Мина му и друга мисъл, но не я изрече на глас: ами ако някой от престъпниците се беше скрил там и ги чакаше. Спогледа се със Саша и по очите ѝ разбра, че и тя се питаше същото. Вече се разбираха без думи. Въпросът обаче остана да виси във въздуха без отговор.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Вече ръмеше едва-едва, но Саша и Тру бяха прогизнали до кости и утринният вятър ги караше да потръпват от студ.

Почукаха на вратата на къщата.

След известно време, което им се стори като вечност, вратата изскърца и в процепа се появи нечие око.

— Не мога да ви обслужа преди осем!

Гласът звучеше познато. Тру погледа въпросително спътничката си.

— Човекът от крайпътния супермаркет, Тру!

Зад къщичката, на около стотина метра по-надалеч, действително се виждаше магазинът, където вчера се биха отбили да напазаруват.

— Вижте, само бихме искали да ползваме телефона ви...

Човекът не им затръшна вратата, но не я и отвори по-широко. Нищо чудно: ранните посетители бяха целите раздърпани, рошави, мокри и кални и видът им не вдъхваше особено доверие.

Не можеха да стоят дълго така. Всеки момент щеше да се появи някой от техните преследвачи.

Тру и Саша се спогледаха. Пистолетът! Само този аргумент им оставаше.

Тру не се поколеба нито за миг. Измъкна светкавично оръжието и го насочи към човека зад вратата. Едновременно с това Саша мушна крак в процепа, само секунда преди магазинерът да успее да затръшне вратата.

— Не се плашете — каза с колкото се може по-спокоен тон Тру.

— Ние сме тайни агенти. ФБР. Единственото, което искаме, е да ползваме телефона, за да се обадим в...

— Нашата щабквартира — помогна му тя.

Човекът ги погледна недоверчиво.

— Къде са ви документите?

Скъпоценните секунди течаха и Тру усещаше това тъй отчетливо, сякаш чуваше цъкането на часовниковия механизъм на

взривно устройство.

— Вижте, при изпълнението на секретни задачи не носим документи — каза той.

Човекът обаче още упорстваше и не ги пускаше вътре.

Тогава Тру му посочи пистолета.

— Това са документите ми! — каза той заплашително.

— Моля ви — додаде Саша, — не искаме невинни жертви.

Човекът се поколеба още миг-два, после попита:

— Руския сте, нали?

Тя кимна и му се усмихна по женски предизвикателно. Усмивката ѝ свърши по-добра работа от оръжието.

Телефонният разговор се проточи. Агентът от ФБР на другия край на жицата реагираше мудро.

— Обясних ви, господин Милтън, че нямам време да се впускам в пространни разяснения. Сега отново ще резюмирам ситуацията с няколко думи. От една страна имаме руснак под име Бартов. От друга страна са двама души — Джек и Джери. Второто име на Джек е Лорънс, а какво е второто име на Джери не знам. Дори не знам дали той изобщо още е жив. Бартов може да го е... — Тру викаше в слушалката. Явно не срещаше разбиране, тъй като по лицето му се четеше разочарование. — Не, този е другият, Хоуви. Бил Хоуви. При „Космическата кула“. Имаме запис от разговора. Сигурни сме, че не се касае за злополука поради свръхдоза от наркотик. Мисля, че или Джек, или Джери му е направил инжекция в асансьора. А може и да е бил Бартов. Или... Знаем ли още кой друг участва в играта? — Тру млъкна за малко. Слушаше. — Вижте, Милтън! Не можем повече да се размотаваме тук — последва друга пауза. — Добре. Ако успеем да се измъкнем живи от това място.

Той тръшна слушалката върху вилката на телефона. Като видя пребледнялата Саша, веднага съжали за последните си думи. Прекоси стаята и галовно обви с ръка рамото на спътничката си. Горката — целите ѝ дрехи бяха прогизнали и косата ѝ висеше на мокри кичури. Стана му жал за нея.

— Добре ли си?

Тя отметна косата от лицето си и измъчено се усмихна.

— Да, всичко е наред.

Той грижовно я прегърна за няколко секунди.

Магазинерът се упъти към една затворена врата. Тру веднага вдигна пистолета и го насочи към него предупредително:

— Накъде?

— Отивам да ви донеса по една кърпа, за да се поизсушите.

— Нямаме време за това. А и трябва да ни закарате до Фрайди Харбър — Тру не молеше. Той заповядваше.

Човекът потри замислено брадичката си, размишлявайки над това, което току-що му бяха казали.

— Имате кола, нали? — запита Тру нетърпеливо.

— Имам един пикал.

— Ще свърши работа — каза Тру и с пистолета даде знак на магазина да върви. — Хайде!

Човекът обаче не мръдна.

— Няма да стане.

Тру почувства как го обзема гняв и губи търпение.

— Чуйте, нямам намерение да споря с вас.

Саша сграбчи ръката му.

— Вижте — обърна се тя към магазина, — ще бъде по-добре за всички ни, ако час по-скоро се махнем оттук — гласът ѝ звучеше разумно и убедително.

За изненада на Тру и на нея самата магазинерът кимна в знак на съгласие. Саша се усмихна с облекчение.

— Значи тръгваме!

След няколко мига магазинерът отново кимна утвърдително.

— Къде е пикапът? — запита припряно Тру. — Отзад зад къщата.

— Във Фрайди Харбър.

— Какво, по дяволите, търси там?

— Правят му основен ремонт на двигателя.

Саша бе обзета от безмерно отчаяние.

— Но сигурно имате нещо друго, с което се придвижвате, нали? — запита тя, а сълзите вече напиреха в очите ѝ.

— Да. Лодка и без това с лодка се стига много по-лесно до Фрайди Харбър, отколкото по сушата.

Саша облекчено се разсмя. Тру също.

При пристигането им във Фрайди Харбър вече беше спряло да вали. Имаше десетина минути до отпътуването на ферибота за Анакортес. Докато Тру пазеше отпред, Саша влезе в един сувенирен магазин на пристанището и скоро се върна с две сиви фланелки и бейзболни шапки с дълги козирки.

Когато се преоблякоха, Тру погледна Саша и се пошегува:

— Стопроцентова американка си!

— Не, двадесет и пет процентова, по линия на баба си — поправи го педантично тя.

— А аз пък мисля, че Джесика, моята баба, се оказа права. Ти наистина страшно приличаш на Лейла по темперамент, а и по външност, може би — гласът му бе ласкав и мил.

Съвсем неочаквано тя обви с ръце шията му.

— О, Тру, ти беше толкова смел. А аз се страхувах. Страхувах се, че никога няма да можем да излезем живи оттам. Но ти... Ти беше чудесен!

В прилив на нежност той я притегли към себе си и притисна устни към шията ѝ.

— Фериботът! — дръпна се след малко тя.

Плаването към Анакортес беше чудесно: слънце, множество китове, пенещи игриво водата край ферибота и никакъв преследвач на хоризонта. Вероятно Бартов и Лорънс още претърсваха острова. Пристигнаха в Анакортес и Тру веднага се упъти към едно информационно гише.

— Ела — каза той на Саша. — Трябва да открием къде е най-близкият пункт за вземане на коли под наем.

— И ще отидем в Сиатъл, за да се срещнем с властите?

Той кимна и ѝ се усмихна лъчезарно. Наведе се към нея, докосна я по брадичката и я целуна. После дръпна шеговито козирката на шапката ѝ надолу, прегърна я през рамо и двамата се отправиха към информационното гише.

Почти бяха стигнали, когато върху рамото на Тру се стовари нечия тежка ръка. Миг по-късно друга ръка тупна по рамото и Саша. Двамата хлъцнаха от изненада, обърнаха се назад и видяха двама

непознати, облечени в спортни дрехи. В държанието им нямаше и помен от приветливост.

Човекът, чиято ръка беше върху рамото на Саша, посочи към една сива лимузина до бордюра и рече:

— Колата чака.

От похитителя се излъчваше натрапчива миризма на бръснарски одеколон и на Саша моментално ѝ се догади. Тру се опита по възможно най-незабележимия начин да посегне към пистолета, но мъжът зад гърба му поклати отрицателно глава:

— Това ще е най-голямата глупост, която можете да направите! — гласът му беше спокоен, но решителен.

Тру щеше да се пръсне от яд. Не бе трудно човек да се досети, че Бартов или Лорънс можеха да предупредят съучастниците си да държат под око фериботното пристанище на Анакортес. Сега на него и Саша не им оставаше нищо друго, освен покорно да се отправят към колата, където трети тип, в хавайска риза и бели бермуди, търпеливо чакаше зад волана.

След като дискретно беше обезоръжен, Тру беше тласнат на предната седалка и там беше затиснат между шофьора и мускулестия си нападател. Макар и малко по-внимателно, Саша също беше бутната в колата и заедно с другия похитител зае задната седалка. Колкото и да беше притеснен, Тру смогна да се извърне назад и хвърли на младия и строен „компаньон“ на Саша ледена предупредителна усмивка. За негова изненада обаче човекът просто се усмихна и се отмести подалеч от дамата. Саша също се усмихна успокоително на Тру, макар усмивката ѝ да беше пресилена. Якият мъж от дясната страна на Тру го погледна в упор и запита:

— Казахте, че искате да поговорим, господин Форчън. Предполагам, че не сте променили намерението си.

— Вие предполагате? Но кой, по дяволите, сте вие?

Здраво сложеният мъж се усмихна.

— Преди около час разговаряхме с вас по телефона, господин Форчън.

Тру присви очи.

— Искате да кажете, че вие сте човекът от ФБР? Милтън?

— Специален агент Франк Милтън, Сиатълски клон на ФБР — той посочи към шофьора: — Специален агент Лу Бонфилио. А

специален агент Бари Флеминг седи отзад до госпожа Чийзман.

— Тя не е госпожа Чийзман — отрязва го Тру. — И никога не е била. Цялата работа е била фалшива. Чийзман дори не е и съществувал. Това е било просто едно измислено име. А истинското име е било...

— Бейкър? — попита Милтън. — Мартин Бейкър?

— Да — промърмори сърдито Тру. — Можехте да се представите, преди да ни набутате в колата. Помислихме, че сте от тях.

— Кой „тях“? — запита Милтън.

Тру сви рамене.

— Знам ли? Има поне две различни банди, заинтересувани от иконата. А може да са и повече.

Сега Милтън се обърна към Саша и изгледа и нея въпросително. Студена тръпка премина по тялото ѝ. Започваше се! Разпити, въпроси, подозрения... Кой знае дали в крайна сметка нямаше да я изкарат виновна, макар Тру все да я успокояваше, че такава опасност не съществува.

За щастие, сега Милтън се задоволи само с въпросителния си поглед и като не получи отговор, се извърна напред. После пусна радиото.

Саша беше изненадана от това, че нито към нея, нито към Тру бяха отправени повече въпроси. После си помисли, че истинският разпит ги очаква в Сиатъл. Сигурно тия тримата имаха за задача само да ги доведат. В Сиатъл вероятно щяха да ги поемат по-високопоставени служители и истинското печене на бавен огън сигурно щеше да започне именно там.

Тру също допусна, че тримата мъже бяха дошли единствено с цел безопасно да ги транспортират до службата на ФБР. Е, не бе очарован от начина, по който им се бяха представили, но за разлика от Саша не изпитваше никакви по-нататъшни страхове. Сигурен беше, че нея нямаше да я обвинят в каквото и да било. Радваше се също, че ще успеят невредими да се измъкнат от бъркотията и че отгук нататък със случая ще се заемат професионалистите.

Пристигнаха в Сиатъл през ранния следобед. Валеше едва забележимо, почти като мъгла — практически нищо в сравнение с

пороя, който се изля на остров Сан Хуан. Затова и двамата се разсмяха, когато агентите учтиво разтвориха чадъри над тях на слизане от колата.

— Сигурен съм, че и двамата бихте искали да се преоблечете — каза Милтън, след като влязоха във фойето на офиса на ФБР. — Преди да дойдем да ви вземем, минахме през хотела, в който бяхте отседнали, за да ви приберем багажа, но не намерихме много дрехи там.

„Както и каквото и да било друго“, допълни наум изказването му Тру. „Като например икони“. В този момент го сепна неочаквана мисъл:

— Впрочем, откъде знаехте в кой хотел сме отседнали? По телефона не ви споменах нищо по този въпрос.

Саша усети как мускулите ѝ се напрягат.

— Следихте ли ни?

— Косвено — да. Следихме Мартин Бейкър...

— На доста интересни сцени трябва да сте станали свидетели — каза със сарказъм Тру.

Милтън ги въведе в един празен асансьор.

— Както казах — продължи той, след като натисна копчето за четиринадесетия етаж, — ние държахме под око Бейкър, докато в един момент той успя да ни надхитри и ни се изплъзна. Ако не беше толкова голям тарикат, сега сигурно още щеше да е жив. След като Мартин ни избяга, прехвърлихме вниманието си върху познатите му и неговата съпруга — той се усмихна с неудобство към Саша: — Истинската му съпруга. Диърдри.

— И Диърдри ви каза в кой хотел сме отседнали в Сиатъл?

— Не, пряко не. Снощи тя се отби до вашата хотелска стая. Разбира се, предварително не знаехме, че стаята е била обитавана именно от вас. Когато обаче показахме на човека от рецепцията ваша снимка, господин Форчън, той веднага ви разпозна.

Тру и Саша се спогледаха озадачени. Какво бе търсила Диърдри в техния хотел? Очевидно не бе отишла, за да се срещне с тях, тъй като сама ги бе изпратила на остров Сан Хуан. Явно се бе надявала да намери иконата. Сигурно си бе помислила, че те я бяха скрили някъде в хотелската стая, без после да имат време да я приберат, преди да отплават за Сан Хуан.

Следващият въпрос им хрумна едновременно: самостоятелно ли бе действала Диърдри, или в организирана престъпна група? Ако да — коя? Най-вероятно не тази на Бартов, тъй като на подземния паркинг тя бе действала против него.

— Почти сигурен съм, че Диърдри играе в комбина с Лорънс! — каза Тру на специалния агент Рон Уотърман, здрав мъж на средна възраст с уморен вид и подпухнали от недоспиване очи.

— Може и да сте прав — съгласи се Уотърман без никакъв особен ентузиазъм.

— Ами да! Така всичко си идва на мястото. Лорънс не се е налагало да гадае, когато е потеглил след нас към Анакортес. Той вече е бил осведомен от Диърдри — Тру потърка брадичката си замислено. — Сигурно и Бартов е научил за местонахождението ни по същия начин.

— Не разбирам — каза с раздразнение Уотърман.

— Защо ще осведомява Бартов, след като играе против него?

— Информацията е достигнала до Руснака пряко волята на Диърдри — намеси се Саша. — Бартов вероятно е поставил Джери натясно и той, за да спаси живота си, му е казал — гласът ѝ бе станал дрезгав от напрежение.

— Вижте — обърна се Тру към Уотърман, — защо не доведете на разпит Диърдри? Накарайте я да говори. Тя е ключовата...

— Не знаем къде е. След като излезе от хотела ви, тя успя да подведе моите момчета и им се изплъзна изпод носа.

Тру вдигна безпомощно ръце:

— Е, и сега какво? Диърдри, Лорънс, Бартов и още Бог знае кои се разхождат на свобода и си точат зъбите да спипат приятелката ми!

— И ти не си в по-голяма безопасност от мен — стисна Саша ръката му.

— Вижте — обърна се Тру към Уотърман, — казахме ви всичко, което знаехме. Оттук нататък, защо не се занимаете със залавянето на престъпниците, а нас да ни оставите на спокойствие? Крайно време е да измъкна Саша от цялата тази бъркотия и да я заведа на някое наистина безопасно място.

— Не мога да постъпя така, Тру! Мой дълг е да подпомогна на властите при залавянето на престъпниците — намеси се тя.

— Това не е твой проблем. А не е и твоя работа.

Саша погледна към Уотърман:

— Ако не ме арестувате или върнете в собствената ми страна, където да понеса последствията от действията си, съм готова да ви съдействам с всички сили — каза тя убедено.

Уотърман ѝ се усмихна:

— Оценявам жеста ви, госпожице Малцева.

— Моля ви — неочаквано промени темата Саша, — мога ли за малко да остана насаме с... приятеля си?

Уотърман помисли, после кимна.

Минутка по-късно Саша и Тру стояха сами в офиса Тру стана от стола, отиде до Саша и я прегърна през раменете.

— Трябва да внимаваш, скъпа.

— Казваш това, защото се страхуваш за мен, Тру.

Той я придърпа към себе си, зарови глава в косите ѝ и каза:

— Дяволски си права, страх ме е. Не знам какво щях да направя, ако с теб се беше случило нещо — той стисна очи. Как му беше дошло до главата всичко това? И как изобщо бе възможно толкова много да обича тази непоносима жена?

Тя се отдръпна. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Нищо няма да излезе от връзката ни, Тру, но аз никога няма да те забравя. Когато се върна в Москва, а ти отново станеш важен бизнесмен, ще си спомням за времето, което прекарахме заедно... И ще ми бъде едновременно приятно, мило и мъчно за теб. Сега обаче трябва да се разделим. Сбогом, Тру!

Той отчаяно изстена и като обезумял потърси устните ѝ. Зацелува я трескаво. Притискаше я до болка към себе си и усещаше как цялото ѝ тяло потръпва, наелектризирано от магията на целувката. После внезапно каза:

— Ей, да не мислиш, че си единствена с твоето високо гражданско и политическо съзнание? Аз също няма да съм спокоен, докато тези типове не бъдат натикани зад решетките — той свали бейзболната шапка от главата ѝ. Къдриците ѝ се разпиляха, а той мушна ръка под тях и я погали по шията. После се усмихна: — А и

съм ти обещал да ти разкажа някой много смешен виц. Тъй че, не бързай. Има още време, преди да си кажем сбогом завинаги.

— Да, бих искала да ми разкажеш нещо весело... преди раздялата — каза тя унесено.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— И това ли ви е безопасното място? — запита иронично Тру, докато разглеждаше мъничкия апартамент в един от не толкова луксозните квартали в старата част на Сиатъл.

— Е, да, не е хотел „Риц“, съгласен съм — каза извинително агент Милтън.

Саша бе прекалено заета, за да обръща внимание на обстановката. Мислеше за по-важни неща.

— Тук поне няма да ви безпокоят — каза Милтън. Тру го изгледа с присвити очи:

— Още не сте ни казали с какво ще можем да ви бъдем от полза при преследването на бандитите.

Милтън поглади замислено наболата си брада.

— Това ще решат шефовете. Не се притеснявайте — когато потърбвате, ще ви потърсим.

— Да, наистина, защо да се притесняваме — отговори сухо Тру.

Милтън кимна и понечи да си тръгне.

— Ние с Флеминг ще сме на горния етаж.

— Само вие двамата ли ще охранявате жилището? — запита подозрително Тру.

— О, не. На долния стаж също дежурят двама колеги. По-късно пък ще дойде нощната смяна. Не се безпокойте, мястото се охранява добре. А освен това, никой, освен нас не знае, че сте тук.

— Не съм сигурен дали това ще е пречка за ония типове — каза недоверчиво Тру.

— Пазим ви като писани яйца, повярвайте ми.

— Вижте ей там! — посочи Саша в далечината, където върху една от постройките се виждаше надпис „Форчън“. — Там пазарувахме оня ден, нали?

— По дяволите! — сепна се при тези думи Милтън и повика с жест колегата си, който стоеше до вратата. — Забравихме да им вземем дрехи! Ще им трябват, за да се преоблекат.

Флеминг пресече стаята и отвори вратата на един стенен гардероб.

— Тук има нещо — той извади отвътре пъстра лятна рокля и костюм от раирана блуза с бяла пола.

Тру изглежда подозрително първо дрехите, после Флеминг.

— Какво е станало с предишната им собственичка?

— Не знам, други колеги са работили по случая.

Тру иронично се усмихна:

— И още по-добре.

Нямаше голяма вяра на тия двамата, след като бяха допуснали както Бейкър, така и Диърдри да им се изплъзнат изпод носа. Е, не че това бе донесло на Бейкър нещо добро, но...

— Да ти помогна ли?

Саша се усмихна предизвикателно и извика изпод душа:

— О, да!

Дръпна настрана найлоновата завеса и пусна Тру да влезе във ваната. Той бе омагьосан от гледката на разкошното ѝ тяло.

— Толкова си красива, Саша. Ти си...

Влезе под душа и по лицето му се застича гореща вода. Тя го погали по мократа буза.

— Колко неочаквано започна всичко това, нали? Аз те помислих за някакъв побъркан мотоциклетист, ти пък...

— Няма значение какво е било, скъпа. Важно е какво правим, мислим и чувстваме сега.

Той придърпа блестящото от водата тяло на Саша и я притисна към гърдите си. Искаше му се да каже, че никога няма да позволи да се разделят, но знаеше, че това щеше да е лъжа. След като всичко свършеше, тя щеше да се завърне в Москва, а той в Денвър. И за двамата всяко друго решение криеше твърде голям риск. Саша се бе опарила от първия си брак и бе нужно време, за да го превъзмогне. Освен това сърцето ѝ бе там — в родината ѝ.

Колкото до Тру, то неговото сърце бе отдадено на семейния бизнес — заедно с всичко, което той включваше: власт, пари, права и задължения, планове за бъдещето...

И все пак, той не искаше да я пусне да си върви току-така. Още не.

— Не знам, Саша... Ако нещата стояха по-различно... Може би...

Той прокле наум бащиното си завещание. За първи път! Устните ѝ бяха долепени до ухото му:

— Така е най-добре, Тру. Ние нямаме минало и бъдеще. За нас има само настояще, скъпи, моя истинска любов — шепнеше тя под възбуждащия танц на водните струи и парата. Ръцете ѝ предизвикателно се плъзнаха надолу по мокрото му, мускулесто тяло. Бе възбуден до крайност, когато го докосна. Горещите му чувства преляха в тялото ѝ.

Тру бе като хипнотизиран от еротичните движения на ръката ѝ. После тя коленичи във ваната и продължи чувствените ласки с уста. Всичките му мисли бяха пометени, за да остане единствено чувството на вибриращо блаженство.

Той вдигна Саша и я целуна дълбоко и с жар. После взе сапуна и започна бавно и страстно да я гали с него. Тя отметна косата си, за да му даде възможност да насапуниса дългата ѝ и стройна шия, после твърдите ѝ гърди с вече втвърдени зърна. Той се приведе, за да продължи с тесния кръст, после със заоблечения ханш. Тя не можа да сдържи вика на наслада, когато ръката му се озова между бедрата ѝ и в подлудяващ ритъм подхвана ласките си.

Докосванията му я довеждаха до екстаз. Галеше я така нежно, възбуждащо и умело! Тя бе почти останала без дъх, докато ръката му изпълняваше магическия ритуал между бедрата ѝ. По телата им се стичаха потоци топла вода и ароматен сапун.

— Обърни се — нежно ѝ прошепна той.

Тя се подчини и той започна да обсипва с порой от възбуждащи до полуда ласки шията, гърба, бедрата ѝ... От желание Саша така отмаля, че трябваше да се подпре с ръце на ваната.

После той нежно я обърна отново с лице към себе си и тя безпомощно се отпусна върху него. Цялата пламтеше.

— Хайде, Тру, хайде, скъпи, хайде, хайде...

Тя дори не разбра дали бе успяла да произнесе думите на глас, когато той мощно я подхвана, вдигна я, долепи я до стената, целуна я дълго и страстно и проникна в нея. Очите и на двамата бяха широко

отворени и всеки от тях поглъщаше опиянен гледката на страст и блаженство, изписана върху лицето на другия. Накрая затвори очи и се отдадоха без остатък на върховната наслада.

Когато свършиха, се свлякоха безсилни върху ръба на ваната и се оставиха да ги обливат ласкавите потоци топла вода.

Тя стоеше до прозореца, облечена в шампираната лятна рокля, която някоя непозната жена бе изоставила в гардероба. Косата ѝ проблясваше в златистото сияние на залязващото слънце. Съзерцаваше светещия надпис „Форчън“ в далечината.

— Тру, не мисля, че ще е разумно да изчакваме този Уотърман и колегите му да решат как да действат. Те не познават бандитите толкова добре, колкото ние с теб. Трябва да действаме сами, Тру. Ще подмамим всички участници в играта да се покажат от бърлогите си и ще ги заловим.

Той се намръщи:

— И, предполагам, ти вече имаш готов план, нали?

— Да — усмихна се тя.

Той въздъхна.

— Не мисля, че ще има някаква полза от това да ти припомням, че ФБР са специалисти в тези неща и че те вероятно също вече имат готов план за действие.

Саша не отговори, но Тру и не очакваше тя да направи това.

— Хайде, изплюй камъчето.

— Помниш ли подредбата на отдела за мъжко облекло в магазина ви? — попита тя.

Той се опита да си припомни, но не успя. Тогава бе зает единствено с това да прекара Саша възможно най-бързо през търговската площ на магазина, за да я отведе до асансьора. Чудно как тя бе успяла да обърне внимание на обстановката.

— Всички манекени бяха облечени като гангстери — продължи мисълта си Саша.

— А, да спомням си. Това е, защото моделите на облеклата са вдъхновени от двадесетте години на века — епохата на великите гангстери като Ал Капоне и Бъгси Сийгъл. Всъщност в момента имаме подобни колекции във всичките си магазини. Гангстерската тема в

облеклото е много модна — той прекъсна и я изгледа озадачено: — Впрочем, какво от това?

Саша бавно прекоси стаята и се доближи до леглото. На устните ѝ играеше заговорническа усмивка. Именно тази усмивка накара Тру доста да се притесни.

Уотърман замислено сбърчи лице:

— Щура идея!

— Точно това казах и аз — съгласи се незабавно Тру.

Беше късно сутринта. Саша седеше чинно на леглото, сега отново сгънато и превърнато в канапе, и наблюдаваше как Уотърман шумно сърба кафе от пластмасова чашка. Други две чашки с кафе, заедно с две кифлички, се виждаха върху масата. Бяха им донесли закуска от ФБР. На никой от двамата обаче не му беше до ядене.

Уотърман погледна като дете към кифличките и Саша с усмивка му предложи да се самообслужи. Той си взе една с медена глазура и лакомо я захапа. После с пълна уста рече:

— Макар и щура, идеята може да свърши работа.

— А също и да не свърши — възрази Тру. — Колкото до Саша, то тя почти със сигурност ще се окаже между чука и наковалнята.

Уотърман дояде кифличката и вдигна поглед към нея.

— Как смятате да ги примамите там?

— Ами те ме търсят под дърво и камък — обясни Саша със спокоен тон. — Ще позволя на един от тях да ме намери, а останалите със сигурност ще се повлекат подир него.

— Не — възрази Тру. — По-добре да тръгнат след мен.

— Тру!

— Трябва ли винаги да спорим, Саша?

— Слушай, това си е моя работа и аз ще я свърша. Аз съм човекът, който е отговорен за...

— Няма изобщо да можеш да се справиш с тези типове.

— А ти да не би да можеш!

Уотърман се разкашля. Беше се задавил с кафе.

— Моля ви, моля ви! Достатъчно слушам този репертоар и у дома. Препирни от този род ме изкарват от търпение. Нека вместо това

да седнем и спокойно да обсъдим нещата — както подобава на разумни и зрели възрастни хора.

Опитаха се, но Саша и Тру скоро забравиха какво бяха обещали и подеха спора отново. Уотърман тъкмо щеше да се развика, когато на вратата енергично се почука.

— Аз съм, шефе. Милтън. Имам нещо за вас.

Милтън, запотен и задъхан от изкачването до третия стаж, му подаде някаква бележка.

— Беше в тяхната пощенска кутия в хотела. Човекът от рецепцията каза, че преди около час я донесло някакво момче.

Саша и Тру наблюдаваха в нервно очакване, докато Уотърман четеше бележката. В нея надали имаше повече от два-три реда, но им се стори, че агентът ги чете най-малко час.

— Какво пише? — запита нетърпеливо Тру, когато Уотърман най-сетне вдигна поглед.

Той мълчаливо му подаде бележката. Погледът на Тру трескаво пробяга по няколко лаконични машинописни реда:

„Предлагаме ви равностойна размяна — Джесика Форчън срещу иконата. Не говорим празни приказки и не се шегуваме. Ще ви се обадим отново.“

Подпис липсваше.

Ръката на Тру увисна безпомощно край тялото му. Саша взе бележката и също я прочете. Когато свърши, лицето ѝ се сви болезнено:

— О, не! Нима е истина всичко това? — гласът ѝ прозвуча задавено.

Тру се втурна към телефона и набра номера на Джесика в Денвър. Докато апаратът звънеше, той си пое дълбоко дъх, опитвайки се по този начин да успокои дишането си.

— Аз съм — Тру. Там ли е баба ми? — това бе всичко, което каза. След няколко минути затвори слушалката. — Отпътувала за Сиатъл тази сутрин. Смятала да ни навести, за да види как я караме — гласът му трепереше. Беше отчаян. — Трябваше да ѝ се обадя! Но нали не исках да я безпокоя. Не исках тя да знае, че двамата със Саша сме в

опасност. А и не исках... да я лъжа. Но все пак трябваше да ѝ се обадя. Сигурно, ако бях го сторил...

Саша улови ръцете на Тру и каза със задавен от сълзи глас:

— Ти не си виновен. Виновна съм аз. Виновна съм за всичко. Заради мен първо самият ти се изложи на опасност. А сега и баба ти. Ако не беше дошъл с мен...

Като я видя така съсипана, той я съжали, прегърна я и каза:

— Нека да не се самообвиняваме, скъпа. Нали имаме план за действие! Всичко ще се оправи. Няма да се случи нищо лошо нито с баба ми, нито с който и да било от нас — гласът му сега бе тих, ласкав и успокоителен.

Саша го погледна и се усмихна измъчено:

— Значи, започваме действия според плана, нали така?

— Правилно. Ще играем „ва банк“ — Уотърман погледна към Милтън. — Закарай ги обратно в хотела. И внимавайте — никой не трябва да разбере, че сме поставили охрана!

— Чакането е най-неприятната част от цялата работа — каза Тру, докато нервно се разхождаше напред-назад из хола на хотелския апартамент.

Саша седеше привидно спокойна на канапето, но едва я съдържаше на едно място. Беше вперила очи в телефона, сякаш искаше с поглед да го накара да иззвъни.

Тру погледна часовника си. Наближаваше три следобед. Бележката бе пристигнала в девет и петнадесет сутринта. Защо се бавеха? И кои, всъщност, бяха въпросните „те“? Лорънс? Бартов? Диърдри? Кой от тях бе отвлякъл баба му? И кой от тях би се отнесъл най-жестоко с нея?

Той се опита да прогони ужасната мисъл. Касаше се за обикновена размяна. Баба му срещу иконата. Единственият проблем беше, че икона нямаше. Уотърман му беше казал да не се тревожи за тази малка дреболия. „Саша ще ни опише как изглежда истинската, а нашите специалисти ще направят убедителен фалшификат за нула време. Ще им бъде връчен при първо поискване. А после ще им наденем белезниците далеч, преди да са успели да разберат, че това, което са получили, е било фалшиво“ — бе казал Уотърман.

С всяка изминала минута на напразно очакване куражът на Саша я напускаше. Не преставаше да мисли за Джесика. Старицата изглеждаше жилава, но дали щеше да издържи на премеждията? Ами ако се случеше най-лошото? Кога най-сетне щеше да иззвъни проклетият телефон?

Когато след десетина минути телефонът наистина иззвъня, двамата подскочиха. Саша, която бе по-близо, посегна за слушалката, а Тру хукна към спалнята, за да чуе разговора от другия апарат. Скрити в хотела, Милтън и Флеминг също подслушваха. Саша бе предупредена, че трябва да се опита да проточи разговора колкото се може повече, за да имат време техниците от ФБР да засекат източника.

Когато вдигна слушалката, ръката ѝ трепереше, но гласът ѝ беше ясен и овладян.

— Моля?

— И така, ще се споразумеем ли? — чу се дрезгав глас от другия край на линията. Гласът бе преправен, така че за Саша бе невъзможно да определи дали говорещият има руски акцент.

— Настоявам първо да чуя госпожа Форчън.

Последва мълчание. Сърцето на Саша биеше до пръсване. А си представяше какво му беше в същото време на Тру! И тогава...

— Ало? Тру? Саша?

— Джесика!

— Бабо!

Слушалката изпраця от шумната облекчителна въздишка на Джесика.

— Слава Богу, че вие двамата сте добре.

Тру трескаво сграбчи слушалката:

— Слава Богу, че ние двамата сме наред ли? Ами ти? Разболяхме се от тревога по теб!

— Няма защо да се безпокоите за мен, скъпи. Аз съм добре. Само...

Отново последва мълчание, но този път само за миг-два.

— И тъй, разбираме ли се? — пак бе фъфлещият дрезгав глас.

— Да — каза Саша. — Довечера. Скрила съм иконата в универсалния магазин „Форчън“ на Уестлейк авеню. Магазинът затваря в шест. Ще оставим отворен служебния вход, който е откъм

Пайн стрийт. Той води към отдела за мъжки облекла. Там ще направим размяната.

Ново мълчание. Чуваше се обаче дишането в слушалката.

— Добре... Но те искам сама. Никакви придружители, никакви ченгета, никакви номера. Ясно ли е? Иначе дъртата ще загази.

— Да, ще дойда сама — каза Саша. — Разбрано.

Слушалката от другия край се затвори — уви, прекалено рано, за да успеят техниците да проследят откъде беше дошло обаждането.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тру се изучаваше в огледалото. Намаза косата си с гел и после с гребена я приглади назад. Прическата, която си правеше, не трябваше с нищо да напомня истинската му.

На вратата на банята се потропа нетърпеливо.

— Само минутка и излизам, Саша!

— Всичко наред ли е, Тру? — запита тя тревожно иззад заключената врата.

— Да, да...

Саша се намръщи. След телефонния разговор бяха имали ужасен скандал по повод ролята на Тру в акцията тази вечер. Саша не искаше той да участва, а Тру настояваше.

После той неочаквано беше я изоставил и бе излязъл някъде. Върнал се бе след около половин час с някакви покупки и бързо се бе шмугнал с тях в банята.

Тя отново тревожно почука по заключената врата.

— Тру... Не смяташ да правиш необмислени неща, нали?

Откъм банята не последва отговор.

— Скоро трябва да тръгвам, Тру!

В този момент вратата се отвори. Саша сепнато отскочи назад при зловещия вид на този, който излезе от банята: мустачки, тънки като пиявици, мазна, зализана назад коса, черна риза и панталони, бяла вратовръзка и... сатанинска усмивка!

Е, секунда по-късно тя го позна, разбира се. Но в първия момент...

— Не е зле, нали? — запита той, изимитира вулгарна улична усмивка, а после извади от джоба си цигаре и го провеси в ъгълчето на устата си.

— Беше ми обещал нещо, Тру!

— Не, не съм. Никога не давам обещания, които не възнамерявам да изпълня.

— Моля те, Тру...

— Слушай, Саша, двете жени, които обичам повече от всичко на света, са в опасност. Баба ми и ти. Не искай от мен в такъв момент да стоя тук, докато вие двете излагате на риск живота си в универсалния магазин. Така че... въпросът за мен е решен. И с това смятам да приключим разговора. Точка.

— Забравяш нещо, Тру. И то е, че и аз те обичам.

Той се наведе към нея и полугласно прошепна:

— Знам!

После я целуна нежно. Беше безкрайно мил.

— Сега трябва да тръгвам — погали той косата ѝ и докосна за довиждане устните ѝ с пръст. — Ще се видим в магазина.

Той изчезна, още преди Саша да успее да възрази. Впрочем, тя вече и не мислеше да възразява.

Няколко минути по-късно телефонът иззвъня. Беше Уотърман.

— Мушналия сме иконата в джоба на самото, с което е облечен един от манекените в отдела за мъжко облекло. На външен вид представлява рус мъж, облечен в...

— Ще го разпозна — каза Саша.

Уотърман се прокашля:

— Да се надяваме, че ще го разпознаете само вие и никой друг.

Между четири и шест следобед в универсалния магазин „Форчън“ влязоха поединично дузина агенти от ФБР и се размесиха с купувачите. Сред първите пристигнали бе и Рон Уотърман. След като пообикаля из отдела за мъжко облекло, той се отправи към кабинета на Денис Дрейк, директора.

Тру се шмугна в магазина почти по същото време, когато Уотърман се легитимираше пред него. Наближавайки директорския кабинет, Тру чу през вратата боботеция му глас:

— Да махнем всички манекени?! И какво искате да направите след това?

Тру отвори вратата. В първия момент не го позна нито един от двамата. После Уотърман включи:

— О, не! Няма да стане. Подготвили сме долу дванадесет манекена, тоест агента. Нямаме повече свободни места.

— Но какво, по дяволите, става тук? — запита изнервено Дрейк.

Никой от двамата не му обърна внимание.

— Пратете тогава някой от вашите хора да си върви — каза твърдо Тру. — Аз мога да бъда точно толкова добър манекен, колкото, който и да било от агентите ви.

— Вижте, Форчън... — поде Уотърман.

— Форчън?! — хлъцна изненадан Дрейк. После се вгледа внимателно в човека с черната брилянтинена коса и тънките като пиявици му стачки. — Ха, но това наистина сте вие, господин Форчън! Нищо не разбирам...

Тру се обърна към Дрейк и се усмихна широко.

— Всичко е много просто, Ден. Ще проведем малко шоу с изненади. Тук в магазина. Само след час-два.

Денис Дрейк присви очи:

— Ако не греша, вече четох във вестниците за един от братята ви, който преди време също бе направил нещо такова в друг магазин. В Денвър, струва ми се.

— Адам. Вярно е, той направи голям купон. Нашият ще е доста по-скромен...

— При участието на цяла дузина агенти от ФБР вие наричате предстоящото събитие... скромно? — запита объркано Дрейк.

Тру само се усмихна.

Директорът попи челото си с лепена кърпичка:

— Продължавам да не разбирам защо манекените трябва да бъдат махнати!

Тру му смигна:

— Е, точно в това се състои и изненадата, Ден!

Саша имаше на разположение още един час, преди да потегли за универсалния магазин „Форчън“. Докато чакаше, тя кроеше планове. Веднага щом тази ужасна история приключеше, щеше да отпътува за Москва. Раздялата с Тру щеше да е непоносима, но още по-болезнено щеше да преживее липсата му след това.

Тя рязко стана от малкото канапе. Ами ако не отпътуваше? Тя обичаше Тру, той нея също...

Седна отново. Да, той я обичаше. Но това не означаваше, че трябваше да се раздели с богатството си заради нея. Нито пък тя

имаше право да го моли за това. А и нима не се беше зарекла да не се жени втори път — особено за американец?

Този път обаче положението бе по-друго. Както той, така и тя знаеха отлично това. Саша си спомни как Лейла, баба ѝ, винаги бе вярвала, че човек среща голямата любов само веднъж в живота си. За Лейла тази голяма любов бе се оказал Юри, дядо ѝ. А Саша знаеше без сянка от съмнение, че нейната голяма и единствена любов бе Тру. Само че, за разлика от случая с баба ѝ, тук нямаше да има щастлива развръзка. Тя щеше да се завърне в Москва и да продължи живота си сама. След Тру всичко, което би изпитала с някой друг, нямаше никога да бъде толкова хубаво. Тя разтри ръце — бе настръхнала. Климатичната инсталация, нерви... А може би бе усетила отново желание?

Затвори очи, като се опитваше да прогони тръпката, която дори само мисълта за него бе пробудила в тялото ѝ. Не трябваше да се оставя чувствата ѝ да надделеят! Трябваше да разсъждава трезво и безстрастно, за да може успешно да посрещне предизвикателството на това, което я очакваше. Скоро щеше да напусне хотела, да вземе такси в посока към универсалния магазин...

Стресна я почукване на вратата.

— Кой е?

— Флеминг. Агент Флеминг.

Саша долови в гласа му напрежение и изпадна в паника. Случило ли се бе нещо? Тя отвори вратата със замах.

Флеминг не бе сам. До него стоеше Бартов и държеше насочен към тила на агента пистолет.

Руснакът бутна грубо пленника си в стаята и затвори вратата.

— Изненада ме неподготвен — процеди пред зъби Флеминг.

Саша се усмихна мрачно:

— Да, той има този лош навик.

— Е, срещнахме се отново, другарко — каза Бартов със зловеща усмивка. — Надявам се това да е последната ни среща.

Саша инстинктивно отстъпи назад, като се опитваше да сподави паниката. Щом Бартов беше тук, то в универсалния магазин трябваше да се появи Лорънс, най-вероятно действащ от името на Диърдри. Ако Саша не отидеше на уговорената среща, можеше да се случи нещо непоправимо. Тя се ужаси от мисълта за това какво би могло да стане с

Тру и Джесика, ако не успееше да се отърве от Бартов и да пристигне в магазина навреме.

— Не се разстройвайте, другарко. Имате честната ми дума на съратник и другар, че от мен няма да пострадате. За мен е важен бизнесът. Трябва ми само иконата и нищо повече. Като си я получа и я продам, ще се завърна в родината.

Саша едва се сдържа да не плюе в лицето на тази отрепка, която се явяваше неин съотечественик.

— Прав сте, другарю. Все ми е едно. Аз също искам да се върна в родината и да приключа веднъж завинаги с всичко това — каза тя, като вложи в интонацията си нотки, за които се надяваше да прозвучат като достатъчно убедително с умерен цинизъм. — Ще ви дам иконата, Бартов.

Погледът на Бартов се плъзна към вратата на спалнята и той се усмихна лукаво:

— Приятелчето ти е там, нали?

Саша го изгледа с престолено умолителен вид:

— Не, не е там. Излезе... преди около час.

Бартов се закиска:

— Не ви бива да лъжете, другарко.

Без да престава да държи Флеминг на прицел, той го бутна настрана и се упъти към вратата на спалнята. С престолено отчаяние Саша се спусна да му прегради пътя.

— Не! — извика тя, но той с лекота я отстрани и сграбчи дръжката на вратата. Увлечен да залови Тру, Бартов за миг бе забравил за всичко останало.

Саша бе чакала тъкмо този момент. Не трябваше да губи нито секунда, тъй като втора такава възможност нямаше да ѝ се удаде. Тя светкавично се прокрадна зад гърба му, сграбчи с две ръце цели кичури от косата му и така зверски я дръпна назад, че и самата се изненада. Бартов изстена от болка, после залитна назад и се строполи по гръб върху пода. Преди да успее да направи каквото и да било, Саша скочи на колене върху гръдния му кош и измъкна пистолета от ръката му.

Флеминг, в първия миг объркан от неочаквания развой на събитията и от каратистките ѝ умения, се окопити и се втурна да ѝ помогне. Няколко секунди по-късно Бартов бе напълно обезвреден.

— Трябва да вървя. Ще се оправите сам, нали?

— Да, благодаря — кимна той раболепно и объркано.

Саша се усмихна, отвори вратата на спалнята и влезе там, за да си вземе чантата. Бартов се взря в празната стая и разбра, че бе надхитрен. По дяволите!

Беше седем без пет. Дванадесетте агента бяха на позиция, всеки от тях облечен в гангстерски дрехи от двадесетте години — дрехите на манекените, чиито места агентите сега бяха заели. От своя подиум непосредствено до щанда за мъжки ризи Тру можеше да различи шестима от хората на Уотърман в приглушеното осветление на магазина. Другите пет не се виждаха, но той усещаше присъствието им и това му даваше чувство за сигурност.

Часът на срещата приближаваше. Тру погледна изпитателно най-близкостоящия агент. Благодарение на аранжорите на магазина хората бяха подготвени безупречно и почти не можеха да се различат от куклите манекени.

Саша стоеше срещу Тру, от другата страна на пътеката, и проверяваше дали фалшивата икона е на мястото си.

Той я погледна и неочаквано усети пристъп на мъка. Течаха наистина последните минути — не само преди развързката, но и на тяхното общуване. Скоро тя щеше да си замине и Тру още отсега предчувстваше вкуса на раздялата.

Саша бе потънала в същите мисли, които вълнуваха и Тру, когато в магазина нахлуха шестима души, всеки от тях с пистолет в ръка. Джесика не се виждаше никъде.

Един от мъжете се откъсна от групата и се приближи към Саша. Държеше насочен право към гърдите ѝ пистолет. Сцената бе така ужасяваща, че дори присъствието на Тру и единадесетте агенти от ФБР не можа да ѝ подейства успокоително. Знаеше обаче, че в този критичен момент най-важното бе да запази спокойствие.

— Искрено се надявам, че си действала според указанията, сладурано.

Беше Джек Лорънс. Тонът му прозвуча безгрижно, но изражението му беше заплашително.

— Къде е тя? — чу Саша собствения си глас.

— Момчетата искат първо да се убедят, че не си ни замислила някой номер — той се приближи до нея, посегна и я улови, после насочи пистолета право към тила ѝ: — В случай, че не се държиш добре.

— Дошла съм сама, както се разбрахме — каза тя. — Мисля, че ще е най-добре да приключим с размяната бързо и делово...

Лорънс се обърна назад към останалите:

— Проверете обстойно наоколо. Трябва да сме сигурни, че сме сами — после, докато другите се разпръснаха, се обърна към Саша и я запита: — Къде е приятелят ти?

Тя неволно прехапа долната си устна, като се молеше наум хората на Лорънс да не забележат, че манекените в магазина бяха по-истински от необходимото.

— Ей, попитах те нещо! — напомни Лорънс нетърпеливо.

Саша усети хладния допир на метала.

— Той остана в хотела. Ще чака да му се обадя. Ако не го сторя до седем и петнадесет, ще разбере, че нещо не е наред. Тогава ще алармира властите. Няколко минути по-късно магазинът ще бъде обграден — гласът ѝ сега беше по-спокоен.

Лорънс се изкиска:

— Мислиш се за много умна, нали?

— А ти не се ли мислиш?

— Какво искаш да кажеш?

— Работиш за Диърдри Бейкър — като забеляза, че бе попаднала в целта и че самоувереността на Лорънс се бе поразклатила, тя продължи: — Влюбен си в нея, нали? И заради нея уби Бил Хоуви?

От здрача неочаквано се чу женски глас:

— По-умна си, отколкото изглеждаш.

Саша веднага разпозна гласа. Бе на Диърдри. В следващия момент от сянката се показа и самата тя.

— Ти оглавяваш бандата, нали?

— Да — каза безцеремонно Диърдри. — В началото бяхме само Мартин, Бил Хоуви и аз. Плюс няколко доверени помощника — тя погледна към Лорънс и се усмихна предизвикателно. — За съжаление, с течение на времето Мартин започна да не го бива — продължи тя. — Особено последното му посещение в Москва беше пълен провал. Фалшив брак... После този руснак, Бартов... Момчетата и аз решихме

да се отървем от съпруга ми. Беше започнал да ни пречи — тя отново се усмихна на Лорънс, този път одобрително — за добре свършената работа.

— Но защо тогава накара Бил Хоуви да си мисли, че Бартов е очистил съпруга ти? — запита Саша.

Диърдри се изсмя презрително:

— Не съм го карала. Хоуви се страхуваше като дявол от тамян от руснаците. Той знаеше, че Бартов е по петите на Мартин и затова си е помислил, че той му е видял сметката. След което пък бедният Бил не можеше да си намери място от паника. Знам, че накрая се е опитал да те убеди да предадеш иконата на Бартов, като се е надявал с това да спаси кожата си — тя погали Лорънс по рамото: — Бедният Бил! Трябва наистина да се е чувствал между чука и наковалнята.

Лорънс се изкиска Саша го изгледа със съжаление и каза:

— След всичко това, не ти ли минава през ум, че и на теб ще ти дойде реда? Не виждаш ли, че тя вече ти е вдигнала мерника? Знам, че още отдавна...

— Млъкни! — отрязва я Диърдри, но бе малко късно. Лорънс вече гледеше съдружничката си недоверчиво и намръщено.

Диърдри го успокои като послушно куче — само с едно погалване.

— Ей — подвикна той на хората си, — всичко наред ли е?

За огромно облекчение на Саша, оказа се, че да.

— Филипс, Баркли, знаете си работата, нали! — подвикна отново Лорънс.

Мускулите на Саша се напрегнаха. Какво ли означаваше това?

Лорънс се усмихна на Диърдри:

— Е, скъпа, да пристъпим към размяната и после да се омитаме оттук.

Диърдри изгледа продължително Саша и накрая запита:

— Къде е иконата?

— Ще ви я дам, но първо искам да видя госпожа Форчън.

След нова продължителна пауза Диърдри кимна.

— Доведете старата! — извика Лорънс.

— Щеше ли да ти е приятно, ако някой се обърнеше със същото прозвище към баба ти? — вбеси се Саша.

Лорънс сухо се изсмя:

— Към баба ми са се обръщали и с още по-неприлични прозвища.

Джесика Форчън се държеше забележително спокойно при влизането си в магазина и дори успя да се усмихне окуражително на руската си гостенка. Саша се опита да отвърне на усмивката ѝ, но миг след това лицето ѝ замръзна, когато видя как погледът на Джесика се спря върху един от манекените. Естествено, беше Тру. Саша преглътна с усилие. Тук можеше да настъпи краят на перфектно изработения ѝ план. Както и краят на всичко.

Джесика обаче премести погледа си, а изражението ѝ си остана безизразно. Саша така и не успя да разбере дали възрастната дама бе безупречна актриса, или наистина не бе разпознала внука си. Впрочем, в момента това нямаше значение.

— Чакаме иконата! — властно просъска Лорънс.

— Добре ли сте? — погледна Саша към Джесика.

— Сега да, скъпа! — усмихна се Джесика. Саша премести погледа си върху Диърдри.

— Как можем да бъдем сигурни, че няма да ни направите нищо, след като получите иконата?

Диърдри сви рамене:

— Никак. Просто трябва да ми вярвате.

— Както ти бе вярвал съпругът ти? Или както ти бе вярвал Бил Хоуви? Или както сега ти вярва Лорънс?

Лорънс я изглежда сърдито:

— Млъквай!

Саша само поклати глава. После протегна дясната си ръка, в която беше иконата, а с лявата посегна към Джесика. Лорънс дръпна иконата, а Саша — Джесика.

— Дай ми я! — заповяда му Диърдри.

— Закъде бързаме? — усмихна ѝ се Лорънс ехидно.

— Знаеш закъде бързаме, скъпи! Наоколо става напечено — просъска Диърдри.

Едва тогава Саша надуши дима. Значи това бе инструкцията, която Лорънс беше дал преди малко на двамата си помощници — да запалят магазина! Те двете с Джесика трябваше да загинат в пламъците! Възрастната жена стисна по-здраво ръката ѝ. Очевидно и тя беше усетила миризмата на дим.

— Имаме колкото си искаш време на разположение — каза Лорънс на Диърдри. Тя му се усмихна и издърпа иконата от ръката му.

— Опасявам се, че на един от нас двамата времето му изтече, скъпи.

Най-сетне Лорънс осъзна, че и на него му беше дошъл редът. След Мартин Бейкър и Бил Хоуви той също беше станал излишен.

Всичко се разви светкавично. Лорънс обърна пистолета си към Диърдри, но преди да успее да стреля, трима от помощниците му го сграбчиха и обезоръжиха. Явно бяха избрали да застанат на страната на Диърдри. Нищо чудно, в края на краищата, нали тя плащаше!

Бъркотията даде идеален шанс на Саша да измъкне себе си и Джесика. Тя светкавично дръпна възрастната жена назад и двете се намериха зад един голям дървен кош, в който бяха подредени мъжки пуловери от есенната колекция.

— Бързо, залегни!

Преди още Саша да беше изрекла тези думи, Джесика вече лежеше на пода и даже успя шеговито да ѝ намигне.

В следващия миг манекените оживяха. Ходът беше съвсем неочакван за Диърдри и бандата ѝ. Без нито един изстрел престъпниците бяха обградени от най-модно облечените агенти измежду личния състав на ФБР.

Тру се спусна към коша, зад който се бяха притаили Саша и Джесика и ги прегърна с ръце. В този момент ги измокриха струи вода. Тримата се разсмяха с огромно облекчение. Беше се задействала противопожарната инсталация. Оттук нататък работа по случая имаше само застрахователната компания.

— Къде е тя? — запита Тру веднага, след като излезе от офиса на Уотърман по-късно същата вечер. Той, Саша и Джесика бяха прекарали там няколко часа в даване на обстойни показания.

— Замина — каза Джесика.

— Закъде? За хотела ли?

Джесика се изправи и сложи ръка върху рамото му.

— Замина за летището, Тру. След час трябва да отлети за Ню Йорк, а оттам да продължи за Москва.

— Без дори... да каже довиждане?

— Надали щеше да ѝ е лесно да ти каже довиждане, Тру. Не мисля, че тя искаше да ти каже довиждане — баба му го погледна многозначително.

— Но това е невъзможно, бабо! Няма да стане! Всичко просто така да отиде по дяволите...

— Чак пък всичко? Тя „всичко“ ли беше за теб? — Джесика го докосна по бузата. Лицето му пламтеше. Да... Изглежда Саша наистина означаваше всичко за внука ѝ.

Тру се усмихна унесено.

— Значи, такова е било чувството... Преди никога не можех да си представя какво са изпитвали Адам и Питър. Сега започвам да ги разбирам... — той припряно целуна баба си: — Трябва да бързам! — и хукна като луд. Джесика го изпрати с поглед.

По пътя Тру се отби в един денонощен магазин. Добра се до летището, когато пътниците на полет четиристотин двадесет и пет за Ню Йорк вече се бяха запътили към самолета по един дълъг тесен коридор. Той се опита да мерне Саша, но не можа да я открие в тълпата.

Младата жена, която проверяваше бордните карти, го изгледа предпазливо.

— Приятелката ми трябва да е на този самолет. Необходимо ми е да говоря с нея. Спешен случай. Въпрос на живот и смърт.

Младата жена отстъпи малко назад и се огледа притеснено. Едва тогава Тру се сети, че още бе с дебелия грим, който му бяха сложили, за да добие безжизненото изражение на кукла. Той се усмихна широко, опитвайки се по този начин да стопи подозрителността на момичето.

— Участвах в едно представление тази вечер. Моля ви... Само ме пуснете, за да видя дали няма да мога да я зърна. Трябва само да ѝ кажа две думи...

Жената обаче не го слушаше. Беше дала знак на служителя от охраната, който стоеше само на тридесетина метра по-настрани. Тру знаеше, че трябва да действа бързо.

Извади от пазарския плик касетофона, който беше купил по пътя, мушна касета и въртна копчето за звука на най-силно.

Чу се валс. „На хубавия син Дунав“ от Щраус.

Саша бе на половината път по коридора към самолета, когато чу музиката. Отначало си помисли, че идва от вградени високоговорители в сградата. После обаче внезапно се закова на място и няколко души от пътниците едва не връхлетяха отгоре ѝ.

Не беше ли споменал Тру, че в тяхното семейство беше станало един вид традиция на сватбите да се танцува под романтичните звуци на валсове от Щраус? Така се били оженили Адам и Ева, Питър и Елизабет...

— Извинете ме!... Съжалявам... Музиката... Това е... валс, нали? — попита тя една възрастна жена до нея.

— Да, валс е. Не е ли прекрасен! Толкова по-приятен от ужасния рокендрол...

— Да, да, хубав е... Чудесен е!... — каза унесено Саша. Пътниците се бутаха в нея, а тя се оглеждаше, за да открие откъде идва музиката. Като че ли идваше някъде откъм началото на коридора, но там бе пълно с хора и нищо не се виждаше...

„Не, помисли си Саша, не е възможно!“ Сърцето ѝ се разтуптя и тя се обърна и си запробива път назад, като с всеки изминат метър ускоряваше крачки.

Забеляза Тру точно в момента, когато служителят от охраната се готвеше да го извлече навън заедно с касетофона му. В момента, в който погледите им се срещнаха, той се отскубна. Дватамата се спуснаха като обезумели един срещу друг и телата им жадно се притиснаха в прегръдка.

— О, Тру, не можех да ти кажа довиждане...

— Какво довиждане! Имам да ти разказвам още толкова много анекдоти...

— Ох, и твоите истории са едни... — засмя се тя през сълзите от щастие.

— Е, знам. То и танцуването ми на валс е същото... Но... затова пък съм много схватлив и напредвам бързо! Ще ме научиш ли да танцувам, Саша? Искам да бъдеш моя дама в танца... за цял живот.

Тя погледна към лицето му и съзря там само любов.

— Но ние с теб сме израсли при толкова различни условия, имаме различни възгледи, различни представи за света. Сигурно често ще се караме.

— Но и често ще се сдобряваме!

— О, Тру! Искаш да се откажеш от всичко?

Той допря устни до нейните.

— За мен ти си всичко.

— И ти за мен, скъпи. Нищо друго няма за мен същата стойност като теб. Нито работата ми, нито приятелите ми, нито дори родината ми...

Той я погледна и каза:

— Слушай, дядо ми е пристигнал в тази страна без пукнат цент в джоба и независимо от това е основал предприятие, което днес носи милиарди долари годишна печалба. Защо да не можем и ние да постъпим като него? Дори мисля да го надминем: нашата фирма ще е международна и ще обедини Изтока и Запада — той я притегли и я притисна към себе си. Знаеше, че вече за нищо на света нямаше да я пусне да замине. — Какво ще кажеш, Саша?

Тя вдигна глава и го погледна в очите:

— Ще кажа да продължим танца, скъпи ми другарю!

Служителят от сигурността и момичето от пропуска, които бяха чули почти целия разговор на двамата влюбени, се спогледаха и се усмихнаха. В същото време Саша и Тру се понесоха в танц посред залата на летището. Танцуваха под романтичните звуци на „На хубавия син Дунав“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.